

Giới thiệu Tuấn Nam VS Dã Tiểu Miêu

Convert: lue (2T)

Edit: n0t

Nhân vật chính: Bùi Tuấn Nam vs Nhan Khi Diệu

Tuấn Nam vs tiểu dã miêu, kết quả là gì?

Đáp án dĩ nhiên là — bị sức quyến rũ của nàng mê hoặc, trong mắt tuyệt nhiên không nhìn thấy bất kì một nữ nhân nào khác!

Bùi Tuấn Nam ngũ quan xuất sắc, đầu óc khôn khéo, không ngờ lại không thoát khỏi tay con mèo nhỏ : Nhan Khi Diệu, nhân sinh thời thế thay đổi thật bất ngờ...

Nếu như vậy, hắn quyết định không thể cứ như vậy mà ngồi yên nhìn con mèo nhỏ ngoe ngáy đuôi rồi đi mất, quyết định rồi, hắn phải nhanh tay xuất ra ngoan chiêu mới được !

Người xưa vẫn nói:

“Nam nhân không xấu, nữ nhân không thương” thật vậy sao ?

Xin lỗi, nếu kẻ nào còn ôm khư khư suy nghĩ này ắt hẳn là kẻ chậm chạp nắm bắt thông tin, thời thế vốn đã thay đổi rồi.

Nữ nhân phải có chút xấu xa mới là loại mà nam nhân thích nhất.

Thế nào gọi là nữ nhân có chút xấu xa?

Có chút hư nhưng không thật sự hư, mà phải rất có sức quyến rũ, hơn nữa phải biết cách sử dụng loại sức quyến rũ này một cách đúng đắn .

Có ba loại nữ nhân mà nam nhân tốt hết là nên tránh xa:

Thứ nhất: tiểu thư khuê các

Thứ hai: tiểu dã miêu

Thứ ba: hồ ly tinh

Bất quá rất đáng tiếc là trong mọi chuyện nam chính đều tuyệt nhiên không biết nghe lời, nếu hắn gặp phải một tiểu dã miêu bướng bỉnh, càng bảo hắn tránh xa hắn lại càng lao tới

Haizzz bị kịch, bị kịch a, cuộc đời hắn rồi sẽ đến đâu đây???

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Nam VS Dã Tiểu Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Mặt trời đã chệch 45 độ về phía tây, ánh sáng đã chiếu vào cả trong phòng.

Trong phòng, trên giường một đám chăn bông đột nhiên khê đùng đậy, rồi có âm thanh phát ra. “Ngô...”

Trong chăn bông truyền ra một tiếng rên rí thốt khổ, giống như tiếng nức nở của một con mèo con

“Ách...” Không được, nàng thật không chịu được .

Nàng nhất định phải tìm người tới cứu nàng, nếu không, nàng thật sự có thể chết ở chỗ này a!

Ngủ hai mươi một giờ, nàng cũng không muốn chui ra khỏi chăn, phải nghĩ cách mới được.

Giấy dựa sau một hồi, chỉ thấy một cánh tay mềm mại trắng nõn từ trong chăn run rẩy duỗi ra ngoài, sâu một hồi quờ quại rút cục cũng tìm được điện thoại hồi nàng nhắm mắt ấn một tổ hợp phím số mà đảm bảo không thể ấn sai.

Cái số này so với dịch vụ giúp việc tốt hơn nhiều lắm a: thái độ phục vụ tốt, hiệu suất cao, không phải trả tiền, hơn nữa cả năm không đòi nghỉ.

“Này.” Đối phương nhận điện thoại.

“Ta sắp chết...” Nàng thanh âm suy yếu như sắp tắt thở tới nơi.

“Con mèo nhỏ?” Với thanh âm này, hẳn nháy mắt cũng nhận ra nàng, tuyệt đối không sai.

“Tuấn Nam, mau tới cứu ta, ta thật không chịu được...” Nàng nước nức nói, giả bộ đáng thương hết mức có thể.

“Tại sao?” Đối phương tựa hồ như đã sớm nhìn thấu mưu kế của nàng, đối phó với loại mưu kế này nhất định phải bình tĩnh, tỉnh táo ứng chiến.”Người hôm nay tại sao không đi làm?”

“Người ta, hix bụng đau quá, a a ~~~”

Nếu luật pháp quy định nữ nhân viên có thể nghỉ một ngày mỗi tháng vì lý do sinh lý, nàng làm sao có thể phụ ý tốt của chính phủ như vậy a?

Ai! Làm nữ nhân thật là đáng thương, mỗi tháng luôn luôn có vài ngày như vậy, đau đến chết đi sống lại.

Đối phương hơi ngập ngừng một lát, nàng lập tức khóc lóc rên la. “Ôi uy nha! Ta sắp chết a.....”

“Được rồi, người đừng khóc ... Người trước uống thuốc đi nha!” Vừa nghe đến nàng rên rĩ, đối phương đã rối loạn hết cả lên.

“Uống thuốc? Tại sao lại uống thuốc a? uống thuốc không có no được a.”

“Đúng vậy, người không phải là đau sắp chết sao? Dĩ nhiên là phải uống thuốc rồi!”

“Ày ——” con mèo nhỏ cúi đầu, chịu không cùng hẳn nói gà với vịt.”Ta là sắp chết, bất quá không phải là đau chết, mà là chết đói! Người ta... ta đã cả ngày không có ăn cơm, cảm thấy sắp chết đói nha!”

“Người một ngày không ăn cái gì?” Hẳn bắt đầu lo lắng.

“Ừ.” Nàng ủy khuất gật đầu.” Trời lạnh như thế, ta không thể chịu ra khỏi chăn nha!”

Mèo là một loại động vật sợ lạnh lại thích ngủ, mà Nhan Khi Diệu hoàn toàn có tập tính giống mèo, về yêu kiều đáng yêu, tính tình thay đổi xoành xoạch, bộ dạng cũng thập phần lười biếng.

Nàng thà chết đói cũng không chịu chui ra ngoài trời đi mua thức ăn.

Bất quá, nàng là tuyệt đối sẽ không chết đói, chỉ cần có Tuấn Nam ở đây là được.

“Lục bực.” Bụng của nàng còn rất phối hợp kêu lên một tiếng.

Đầu bên kia điện thoại, Tuấn Nam do dự chốc lát, cuối cùng rốt cục thỏa hiệp.”Được rồi, ta bây giờ đi mua đồ ăn cho người.” Cho dù đang có chuyện trọng yếu, hẳn cũng không nỡ để cho con mèo nhỏ đói bụng.

“Này, uy, ta còn chưa nói hết, nhớ nha, ta muốn một phần theo cơm, đùi gà quay, một chén dầu vừng thật nhiều mật, còn có gà sáu đồng... Còn muốn một chén chocolate nóng, ừ... Như vậy hẳn là được rồi.”

“Như vậy là được rồi! ? Tiểu thư, người có phải là đang ở cữ hay không a?” Tuấn Nam không nhịn được nghi ngờ hỏi.

“A! Còn muốn một chén súp đậu đỏ đó.” Con mèo nhỏ nhắc nhở.

“Còn muốn uống súp đậu đỏ?”

“Dĩ nhiên, đậu đỏ bổ huyết a, người không biết ta mất máu rất nhiều sao? Đứng rồi, còn mua giúp ta mua một bọc BVS, ta dùng hết rồi.”

“Một bọc BVS! ? đã nhờ cậy, lại muốn một đại nam nhân như ta đi mua giúp người mua loại đồ vật này.” Tuấn Nam không nhịn được kháng nghị.

“Ôi! Dài dòng. Một câu nói, người có mua hay không?” Nàng Nhan Khi Diệu luôn luôn không thích mở miệng nhờ cậy người, nhưng chỉ cần nàng mở miệng, đối phương tuyệt đối không có cách nào nói không, nhất là Tuấn Nam.

“Tốt, ta 30' phút sau đến.”

Ha ha, Khi Diệu cúp điện thoại, núp ở trong chăn bông lộ ra một tiếng cười gian. Chỉ cần dùng chiêu này để đối phó Tuấn Nam có thể nói là thuận lợi, trăm trận trăm thắng.

Ai nói thiên hạ không có bữa trưa nào miễn phí? Nàng sáng trưa chiều ba bữa cơm hết thấy đều miễn phí, ha ha ha. Bây giờ, nàng chỉ cần nằm ở trên giường há mồm chờ ăn là được. (mơ đi tí ơi, người ta nuôi tí béo rồi thịt đấy, như nuôi heo ý, hớ hớ hớ *che miệng cười duyên*)

Một lúc sau, con mèo nhỏ giật giật thân thể, rớt cục miến cường đen chần bông đang trùm đầu bỏ xuống, hít một ngụm không khí mới mẻ.

Trên mặt có vài sợi tóc xộc xệch, dưới đó là một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú động lòng người, đôi mắt sáng, lộ ra vẻ thông minh lanh lợi lông mày cân xứng, sống mũi cao thẳng, cuối cùng là cá tính của nàng, vừa xinh đẹp vừa quật cường.

Nàng chỉ mặc một chiếc ao thun Lace, lộ ra bả vai nhỏ nhỏ, vừa gợi cảm vừa hồn nhiên, nàng miến cường nằm lý ở trên giường, giống như con mèo nhỏ ấm áp.

Đây chính là Nhan Kì Diệu, nick name con mèo nhỏ, thiên địch của nam nhân tốt. Tập nhanh nhẹn linh hoạt giáo quyết, khôn khéo làm cho không ai nỡ trách cứ, về thiện lương cùng tà ác lúc nào cũng phẳng phất quanh nàng.

Ai! Tuấn Nam thở dài một hơi, thả bút máy trong tay ra, cầm lấy áo khoác ở trên giá áo, đi ra ngoài cửa.

Thân hình cao lớn hần, dáng vẻ anh tuấn, áo sơ mi của hần vĩnh viễn bằng phẳng như mới, cà vạt phối hợp luôn hợp với áo, với cách ăn mặc như vậy đủ biết hần là người cẩn thận tỉ mỉ.

Hần là một kiến trúc sư có tài, về ngoài cũng miễn chê. Hần ngũ quan xuất sắc hài hòa, phẳng phất như một kiệt tác được đẽo gọt cẩn thận, chỉ là trong ánh mắt có chút lạnh lùng, mà ánh mắt như thế lại làm cho vô số kẻ mê mệt sẵn sàng quỳ xuống dưới chân hần.

“Đi? Bù tiên sinh, người muốn đi ra ngoài à?” nữ thư ký ngồi ở cửa ngẩng đầu hỏi.

“Ừ, ta đi ra ngoài làm ít chuyện.” Hần gật đầu, vội vàng tiêu sái bước ra khỏi phòng làm việc.

“Nhưng... Vạn lão bản bảo lát nữa tìm người a...” Thư ký đứng lên nói.

“Người báo cho hần đổi ngày khác.” Thanh âm còn phẳng phất ở trong phòng làm việc mà người thì đã đi đâu mất.

Bùi Tuấn Nam bước nhanh về phía bãi đỗ xe, tựa hồ như sợ chậm một bước Nhan Kì Diệu sẽ chết đói ở trên giường.

Không có biện pháp, kể từ khi quen biết nữ nhân này, nhất định hần cả đời này không thoát khỏi cái gọi là vận mệnh.

Hần sau khi giải ngũ không lâu liền thuận lợi nhận được giấy phép hành nghề kiến trúc sư, thành lập một văn phòng nhỏ nhỏ, nhưng chỉ hai năm sau đã trở thành một nhân tài mới xuất hiện trong giới kiến trúc.

Đáng tiếc, thông minh tinh táo, tài trí hơn người như hần, nhưng không cách nào tìm được phương pháp đối phó Nhan tiểu miêu.

Chỉ cần Nhan Kì Diệu vừa mở miệng, hần liền không cách nào cự tuyệt; Nhan Khi Diệu tung ra tuyệt chiêu, hần liền mềm lòng; Nhan Kì Diệu ăn quýt, hần thúc thủ vô sách * tức là không có cách nào chống lại ý*; thần kỳ hơn nữa chính là khi Nhan Kì Diệu tung ra “Miêu Trảo” công kích hần, một Không thủ đạo cao thủ như hần lại tuyệt nhiên không có chút sức lực nào chống đỡ được.

Nếu như dựa theo quan niệm “Trương sanh tương khắc” vậy Nhan Kì Diệu nhất định là khắc tinh của hần cả đời này rồi.

“Leng keng —— “

Sau khi kiểm tra lại xem đã mua đủ đồ nàng dặn hay chưa, Bùi Tuấn Nam ở trước cửa nhà Nhan Kì Diệu ấn chuông.

Vừa nghe thấy chuông cửa, Nhan Kì Diệu đang nằm ở trên giường hấp hối dùng hết sức lực cuối cùng bò dậy mở cửa.

“Người rốt cuộc đã tới a, ta đói muốn chết a...” Cửa vừa mở ra vẻ mặt nàng cảm động giống như thấy vị cứu tinh, chỉ bất quá ánh mắt của nàng chỉ là đang ngó chừng túi thức ăn trong tay Tuấn Nam.

Nhan Kì Diệu nhanh chóng đem mấy cái túi trong tay hần đoạt lấy, sau đó xoay người đi về phía phòng khách chuẩn bị lôi đồ ra ăn. Bùi Tuấn Nam đối với động tác nhanh như con mèo nhỏ của nàng cảm thấy kinh ngạc, hai tay trống trơn, mắt mở to đứng nguyên tại chỗ.

“Mau đóng cửa vào a, phía ngoài rất lạnh đấy.” còn nàng thì ngược lại oán trách.

Bùi Tuấn Nam mặt không chút thay đổi đóng cửa lại, nhìn vào căn phòng khá chỉnh tề. Nàng là mèo nha, yêu sạch sẽ có lẽ là ưu điểm duy nhất của nàng. Hần cởi áo khoác xuống, tự động đi về phía bàn ăn, lấy ra một cái chén lớn, đem dầu vừng nóng hổi cùng rất nhiều mật rót vào trong chén, động tác thuần thục cứ như đây là nhà của hần.

Nhà của Nhan Kì Diệu cũng có thể coi là rộng rãi, đều là do Bùi Tuấn Nam giúp nàng thiết kế, nhà gồm một phòng ngủ, một gian phòng khách nhỏ và

nhà bếp cùng một số thiết bị đơn. Cũng bởi vì nhà nàng do một tay hần thiết kế nên hần tất nhiên là không xa lạ gì, tất cả đều rõ như lòng bàn tay.

“Ngươi ăn chậm một chút, không có ai tranh ăn với ngươi a.” Bùi Tuấn Nam bưng chén dầu vừng, đi tới phòng khách.

” Thôi mà, ta đói bụng bao lâu ngươi biết không?”nàng nói cứ như đó hoàn toàn là do lỗi của hần vậy

Nàng mặc áo thun màu dạng áo ngủ, ngồi ở trên ghế sa lon, chỉ mất năm phút liền giải quyết xong một cái đùi gà tiện lợi, sau đó bắt đầu thông thả ậm bước đi, ngửi hương thơm ngọt ngào của dầu vừng, Rất ngon a !

“Đúng rồi, ngươi hôm nay không có việc gì làm a?” Nàng ăn no rồi đột nhiên nghĩ tới vấn đề này.

Bùi Tuấn Nam vừa nghe nàng nói liền mở to hai mắt nhìn, có làm hay không, ai không có việc gì làm a? Còn không phải là bởi vì nàng_ Đại tiểu thư gọi điện thoại để van cầu hần cứu, hần tuyệt nhiên không có rời khỏi văn phòng a.

“Thật ra thì, ngươi gọi điện thoại tới đúng lúc ta đang làm việc...” Hần vẫn ôn nhu, nho nhã giải thích.

“Wow, công việc của ngươi cũng thật là nhàn rồi, tùy thời điểm có thể tìm ngươi đi ra ngoài, thật tốt !” Nhan Kì Diệu đang được ăn được ngon, hết sức chăm chú vào cái chén đậu đỏ trước mặt, , căn bản là không có để ý nghe hần giải thích .

Nhàn rồi! ? Là hần bỏ lỡ cuộc hẹn với khách hàng quan trọng tới đây vì nàng, bây giờ nàng lại còn nói hần nhàn rồi? Bất quá nhìn nét mặt của nàng, Bùi Tuấn Nam phát hiện cho dù có nói nữa cũng vô ích, dứt khoát không nói gì thêm, để kệ nàng nghĩ như vậy đi

Nhan Kì Diệu uống một hơi hết bát súp đậu đỏ nóng hừng hực, khuôn mặt tái nhợt từ từ chuyển sang hồng nhuận, cả người cũng cảm thấy khoan khoái .

“Ngươi đã rảnh rồi như vậy... Vậy chúng ta đi bách hóa được không?” Nàng, vui vẻ đề nghị.

Tuấn Nam nhướn mày.”Đi bách hóa? Ngươi không phải là thân thể không thoải mái, không ở nhà nghỉ ngơi còn chạy đi dạo phố?”

“Hừ, ngươi không biết là có thể tranh thủ được bao nhiêu quyền lợi của phụ nữ thì nên tranh thủ sao? Phía trái qua bao nhiêu cuộc đấu tranh khó khăn lắm phụ nữ mới có một ngày nghỉ, làm sao có thể lãng phí như vậy a? Đi nha, đi dạo phố nha, hôm nay cũng là ngày Chu Niên khai trương.” Nàng đem gối ôm ôm ở trước ngực, vẻ mặt mong đợi. Bóp méo sự việc chính là sở trường của nàng.

“Ngươi là ngại biện, giả bệnh để ở nhà nghỉ ngơi, không cho ngươi đi bách hóa, nếu như ngươi tinh thần tốt đi làm đi.”

“Đi làm? Không nên! Tinh thần của ta quả nhiên có tốt lên một xíu nhưng không tốt đến mức có thể đi làm a! Về phần đi dạo phố... Miễn cưỡng còn có thể đi . Huống chi vận động thích hợp có thể làm giảm đau đớn, ngươi không biết sao?”

Nga, còn có thể loại này nữa sao ? vận động có thể làm giảm đau đớn ?

“Tốt, ta dẫn ngươi đi đánh tennis.”

” Không cần, không cần ! Ta chính là muốn đi dạo phố ——” nàng lời kéo tay áo Tuấn Nam ra sức lắc.

Đột nhiên Tuấn Nam tứ chi cứng ngắc, ánh mắt thẳng tắp trừng trừng nhìn về phía trước. Xong, nàng lại dùng đến chiêu này.

Mỗi lần chỉ cần Nhan Kì Diệu đụng chạm vào hần, cho dù chỉ bằng một cái đầu ngón tay út, cũng làm cho hần giống như như điện giật toàn thân cứng ngắc, máu chảy nhanh hơn, sắc mặt đỏ lên, cộng thêm chân tay luống cuống.

“Có được hay không vậy ——” tay nàng càng lúc càng kéo áo hần chặt hơn, dùng sức nhiều hơn.”Ai bảo ngươi là đàn anh của ta, chỉ có ngươi đối với ta tốt nhất.”

Đàn anh ! ? Cái danh từ xưng hô này Bùi Tuấn Nam nghe có chút kì lạ .

“Dương Khải cũng là đàn anh của ngươi, làm sao ngươi không tìm hần đi cùng ngươi?” Tuấn Nam khẩu khí có chút ê ẩm.

Vừa nghe đến tên Dương Khải, Kì Diệu tâm liền động, mặt cũng lập tức trầm xuống.

“Ngươi rất quá đáng, không có chuyện gì sao lại tự dưng nhắc tới hần a!” Nàng giận, khuôn mặt đỏ lên, hai má nhô ra phúng phính

Làm sao? Sinh khí ? Tuấn Nam liếc nhìn nét mặt của nàng. Nàng sinh khí : lúc tức giận lại đặc biệt khả ái làm cho người ta yêu mến.

“Khụ —— được rồi, đi thôi.” Tuấn Nam thật không có biện pháp đối phó với nàng .

“Hừ, coi như ngươi thức thời.” Thấy Tuấn Nam gật đầu, Nhan Kì Diệu rốt cục nở nụ, vội vàng chạy chạy vào phòng thay quần áo.

Đúng vậy a, ai bảo hần là ” đàn anh ” của nàng

Ba giờ sau ——

“Con mèo nhỏ, đi dạo đã đủ chưa ?” Bùi Tuấn Nam trên tay đã ôm ba bốn túi đồ, về mặt hồ hững hoi.

Đi dạo phố chính là hoạt động lãng phí tánh mạng nhất, Bùi Tuấn Nam hoàn toàn không có cách nào hiểu được nữ nhân tại sao lại không biết mệt, mới vừa rồi còn nằm ở trên giường giống như mèo bệnh, vừa đến bách hóa liền

giống như mãnh long, thân thủ nhanh nhẹn vô cùng.

“Tốt lắm, đây là túi cuối cùng.” Nhan Kì Diệu đưa một bảng hóa đơn cho đối phương kí, sau đó lấy thẻ tín dụng của đối phương quẹt một sau đó còn thuận tay đem một túi son phấn mỹ phẩm giao cho đối phương cầm.

Tuấn Nam vươn tay nhận lấy cái túi, mỗi lần nàng mua đồ, hắn đương nhiên “Toàn bộ tự động cầm lấy”.

Bất quá, khi đưa túi cho hắn, nàng không chú ý đụng phải tay hắn

Quả nhiên, Bùi Tuấn Nam lần nữa gặp phải “Điện cao thế”, bất quá đồng thời hắn cũng cảm giác được ngón tay Nhan Kì Diệu truyền tới một cảm giác lạnh như băng.

Tại sao tay nàng lại lạnh như thế này? Nàng không thoải mái sao? không phải chứ, nàng thoát nhìn bộ dạng giống như mãnh long a! Hắn là tại mấy ngày qua nhiệt độ đột nhiên giảm xuống vài độ.. Nàng sợ lạnh nhất, mỗi khi mùa đông đến tay chân sẽ lạnh như băng...

“Mua đủ rồi sao?” Tuấn Nam từ đáy mắt lộ ra một tia ấm áp.

Kì Diệu nhìn hắn. “Mua đủ rồi a!”

Nói giỡn, có thể mua liền mua, nàng làm sao có thể bỏ lỡ cái gì a?

“Tốt lắm, ta muốn mua một vật.” Tuấn Nam nhìn khắp bốn phía, tựa hồ như đang tìm kiếm cái gì.

Kẻ không bao giờ đi dạo phố như hắn chắc chắn với cửa hàng bách hóa không quen thuộc như với Nhan Kì Diệu

Thấy rồi ! Người cao lớn như hắn đứng ở giữa một đồng nữ nhân, giống như hạc giữa bầy gà, rất nhanh liền phát hiện mục tiêu.

“Ồ đây.” Tuấn Nam hướng một gian hàng treo đầy đủ kiểu dáng bao tay đi tới.

Nhan Kì Diệu ở phía sau chạy theo sát hắn, trên mặt hiện lên vẻ hồ nghi, hắn rút cục muốn mua thứ gì mà quan trọng như vậy a?

“Chọn một cái đi!” Bùi Tuấn Nam chỉ vào một đồng bao tay đủ màu sắc sẽ treo trên giá.

“Cái này...” Nàng ngẩng ngốc nhìn cái bao tay, rồi quay đầu lại nhìn hắn.

“Cái này sao, màu đỏ dường như thích hợp với ngươi.” Tuấn Nam cầm lấy một đôi bao tay màu đỏ, phía trên còn thêu hai con mèo nhỏ, thoát nhìn rất ấm áp.

“Này... Là muốn mua cho ta a?” Nhan Kì Diệu ngửa đầu hỏi.

“Đài khí tượng dự báo ngày mai có đợt không khí lạnh, nhiệt độ có thể xuống thấp hơn 10 độ...”

Cái đáp án này quả có chút không đúng, nhưng hắn lại không biết cách nào khác để giải thích cho nàng hiểu.

“Thì sao?”

Bị nàng hỏi, Tuấn Nam mặt bỗng nhiên đỏ lên.

“Ngươi không phải rất sợ lạnh sao? Đeo cái bao tay này tay sẽ không lạnh nữa.” Hắn dùng vẻ mặt nghiêm túc che dấu ý đồ của mình.

“Làm sao ngươi biết tay ta lạnh ?” Nàng liếc nhìn hắn, người này có chút lạ à nha (N0t: dĩ nhiên, không lạ thì ai cho tí ăn chùa, sai vật như vậy a, lại còn tiêu tiền của người ta không tiếc tay nữa. Kì Diệu: thì sao??? Ngươi ghen tị??? N0t: ai ở đây không ghen tị a. Kì Diệu: hô hô, ta rất thích sự ghen tị của ngươi a. N0t: *pó tay*....)

“Đừng dài dòng, đeo vào là được rồi.” Tuấn Nam nhanh chóng đem bao tay đeo vào cho nàng.

“Đó.” Con mèo nhỏ khá ái cúi đầu nhìn cái bao tay. “Cứ mang như vậy nha, ngươi hung như vậy làm chia a...”

Nhân viên thu ngân ở một bên nhìn thấy cảnh này, cảm động đến sắp rơi lệ, loại nam nhân đa tình như vậy quả thực là trân bảo quý hiếm nha, mà nữ nhân bên cạnh lại đối với hắn lạnh nhạt như vậy.

Nhân viên thu ngân dùng vẻ mặt như nhìn thấy động vật sắp tuyệt chủng nhìn nam nhân ôn nhu trước mặt, đúng là soái ca a, dáng người cũng rất tốt, ánh mắt không dấu nổi vẻ hâm mộ nói.”Tiểu thư, bạn trai người đối với người thật tốt, người phải biết quý trọng a.”

Ki Diệu sững sốt một chút, nhưng ngay sau đó liền hiểu ngay ý tứ của nàng ta .

“Hi hi, hẳn không phải là bạn trai ta a.”

“A? Vậy thì thật ngại quá .” nhân viên thu ngân cười ngượng ngùng.

“Không sao.” Nàng cười ha hả, những năm gần đây đối với loại hiểu lầm này đã sớm thành thói quen .

“Mua xong , trở về đi thôi!” Nàng hài lòng quay đầu lại, hướng Tuấn Nam nở một nụ cười sáng lạn.

Bùi Tuấn Nam xuất thần nhìn nàng, ban đầu, cũng chính là nụ cười như vậy hấp dẫn hắn. Mà Nhan Ki Diệu một chút cũng không có thay đổi, giống như nữ sinh của năm năm trước khi mới bước vào ngưỡng cửa đại học, vẫn thanh xuân ngây thơ như vậy .

Chỉ bất quá, câu “Hắn không phải là bạn trai ta a!” cũng như cũ giống như một cái xương cá đâm vào cổ họng của hắn, đã... năm năm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Nam VS Dã Tiểu Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Năm năm trước, Bùi Tuấn Nam lần đầu tiên nhìn thấy Nhan Ki Diệu là khi hắn học năm thứ tư.

“Tuấn Nam, người có đi xen nữ sinh mới nhập học không ?” Dương Khải ôm hai quyển sách, thần thái ung dung đi vào túc xá.

Dương Khải có đôi lông mày rậm, mắt to, cao một trăm tám mươi centimet, bề ngoài tuấn tú cùng Bùi Tuấn Nam được gọi “Kiến trúc song Kiệt”, hai học cùng lớp cũng là bạn cùng phòng, chẳng những là sát thủ trong mắt vô số nữ sinh, lại còn là tình nhân trong mộng của toàn bộ thiếu nữ trường C.

Chỉ bất quá này hai nam nhân cá tính chính là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Bùi Tuấn Nam nội tâm trầm ổn, ít nói, lạnh lùng làm cho người khác khó có thể tiếp cận, mà Dương Khải tự do phóng khoáng, tự cho là phong lưu vạn người mê.

Không chỉ có cá tính bất đồng, ngay cả ngoại hình cũng rất trái ngược, Tuấn Nam cao ráo, tinh tươm, tóc cắt ngắn mà Dương Khải tóc lại hơi dài, kiểu như công tử hào hao.

Bất quá điểm giống nhau chính là, bọn họ ở trong sân trường thì đều nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của tất cả các băng hữu.

Dương Khải đi vào phòng ngủ, Bùi Tuấn Nam đang ở trên giường luyện tập chống đẩy

“Không có.” Tuấn Nam trả lời vô cùng ngắn gọn, nhất là khi Dương Khải nói về loại vấn đề nhảm chán này.

“Còn chưa đi?” Dương Khải đặt mông ngồi ở trên giường của hắn.”Uy, nghe nói là năm nay học sinh mới đều rất xinh đẹp nhất, chúng ta nhanh đi làm nhiệm vụ của một đàn anh, chiều cổ bọn họ cho tốt nào .”

“Đều không phải là tiểu hài tử, có cái gì cần chiều cổ.” Tuấn Nam thật không rõ, trường học tại sao lại bày ra chế độ học muội, tất cả mọi người đều là người lớn, cần gì phải người khác chiều cổ,

Hắn tiếp tục chống đẩy cái thứ chín mươi bảy.

“Chiều cổ chẳng qua là lấy cớ mà thôi sao!” Dương Khải cứng rắn lôi kéo hắn.”Đi thôi, chúng ta cùng đi gặp gặp học muội, nghe nói rất đẹp đó...”

“Người an phận một chút có được không?, người đã có tới ba bốn bạn gái còn muốn đi hãm hại người khác” Bọn họ mặc dù là xưng huynh gọi đệ tốt, bất quá Tuấn Nam đối với Dương Khải hoa hoa đại thiếu gia nàu (ý chỉ công tử ăn chơi ý) thì thập phần xem thường

.

“Nói hãm hại nghe nghiêm trọng quá nha, ta chỉ đi xem một chút mà thôi, người biết ta luôn luôn có hứng thú đối với nữ nhân, đi thôi, mỹ nữ phải cùng thưởng thức nha!” Dương Khải cổ sông cổ chết mới đem Tuấn Nam từ trên giường kéo xuống.

Tuấn Nam miễn cưỡng hít xong 100 cái rồi đứng dậy, bị Dương Khải kéo ra khỏi phòng ngủ, hắn nghĩ thầm, đi một chút cũng không sao a!

Từ kí túc xá chỉ cần đi bộ 10 phút, bọn họ nhanh chóng đi tới phòng học của sinh viên năm nhất .

Tuấn Nam hai tay đút ở túi quần, cùng Dương Khải mặc âu phục sóng vai đi tới, hai vị đàn anh hiếm khi xuất hiện, xuất hiện lại giống như ngôi sao thần tượng, lập tức khiến cho cửa phòng học không khỏi xôn xao.

“Người nhìn, người nhìn, đó chính là đàn anh vạn người mê ở trường C này nha, không nghĩ tới ta rốt cục cũng có thể thấy bọn họ! A ——” học muội giáp đứng bên cạnh bọn họ một lúc, không nhịn được quay đầu lại đập cái cốp vào cột điện.

“Bọn họ thật rất tuần tú, ta thích cái người tóc dài cái kia, hần gọi Dương Khải sao? Người nhìn hần nom rất phong độ a? Trời ạ ~” học muội thứ hai bị Dương Khải dùng ánh mắt phóng ra điện nhìn đến độ đi không vững .

“Không, ta thích Bùi Tuấn Nam, nhìn thân thể cường tráng, trầm mặc ánh mắt cô độc, đây mới thực sự là nam nhân trong nam nhân!” Học muội bính lấy tay gạt đi nước miếng ở khóe miệng bất chợt chảy ra.

Tuấn Nam dừng bước , xa xa, hần thấy một cô bé vóc người xinh xắn, đang ngồi ở trên lan can hành lang, mặc áo màu xanh nhạt dưới chân đi một đôi guốc gỗ màu xanh biếc! ?

Không biết tại sao, hần lại có lo lắng cho nàng , ngồi ở trên lan can như vậy rất nguy hiểm, chẳng lẽ nàng không biết sao?

Tuấn Nam không tự chủ được đi tới cạnh nàng.”Uy, người biết không? Trước kia có người giống như người vậy ngồi ở trên lan can, kết quả té gãy chân .”

Hành động này lại làm cho Dương Khải rất kinh ngạc, từ trước đến giờ Bùi Tuấn Nam luôn lạnh lùng không quan tâm người khác, any lại quản cách ngồi của người khác a?

Cô bé có tai như diếc, vẫn như cũ cúi đầu ngắm đôi guốc gỗ khả ái mà nàng mới mua hôm qua .

“Này, người có nghe hay không, đàn anh đang nói chuyện với người a.” Hần thật sự rất lo lắng, nàng gầy yếu như vậy, không may gió thổi qua sẽ làm nàng ngã xuống lầu .

Rất âm ỉ a, là ai lớn tiếng quát tháo như vậy, quấy rầy nàng phơi nắng nhàn nhã nha ?

Cô bé miễn cưỡng ngẩng đầu lên, một tờ khuôn mặt thanh lệ động lòng người, con người như mèo nhỏ, linh động mà thần bí chăm chú nhìn hần.

Có lẽ là do phía sau ánh nắng mặt trời chói chang chăng? Tại sao khi nhìn vào đôi mắt kia, hần bỗng nhiên cảm thấy chói mắt, tim đập dị thường.

Chưa bao giờ có cô gái xinh đẹp nào làm hần động tâm như đôi mắt xinh đẹp ấy .

“Người có phiền hay không a? Ta thích ngồi sao thì ngồi, liên quan gì tới người?” Cô bé không kiên nhẫn phun ra một câu cùng với khí chất động lòng người của nàng hoàn toàn không tương đồng.

Hai vị soái ca đứng tại chỗ há hốc mồm, đây cũng là trường học nghiêm khắc a, đàn anh so với giáo viên cũng tương đồng, khóa dưới tuyệt nhiên không được thất lễ, huống chi lại có kẻ dám đi guốc gỗ lên giảng đường, dùng cách nói chuyện này mà nói với đàn anh.

Dương Khải bất khả tư nghị nhìn hai người . xong rồi, cái chủ nhiệm câu lạc bộ Không thủ đạo Bùi Tuấn Nam này sẽ đối phó như thế nào với đàn em có mắt như mù này đây?

“Người xuống đi có được hay không, ngồi như vậy rất nguy hiểm.” Nhưng Bùi Tuấn Nam khẩu khí vẫn cực kì bình thường, giống như đang dạy dỗ tiểu hài tử, làm cho Dương Khải thiếu chút nữa làm rơi mắt kính xuống đất.

“Không muốn!” Cô bé mặc kệ bộ dạng của hần. Ai bảo hần mới vừa rồi như vậy hung dữ với nàng , nàng có ngã gãy xương cũng không liên can tới hần .

Cô bé này hiển nhiên không phân biệt tốt xấu, lại lần nữa khiêu chiến sự nhẫn nại của chủ nhiệm câu lạc bộ Không thủ đạo.

“Thôi đi , Tuấn Nam, đừng để ý tới nàng.” Dương Khải lời kéo Tuấn Nam rời đi, hần rất sợ không cẩn thận sẽ phát sinh sự kiện bạo lực học đường a.

Cô bé miễn cưỡng quay đầu lại, hoàn toàn không để ý tới hai người này, tiếp tục ngồi ở trên lan can.

“Đứng rồi.” Dương Khải đột cấp nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, quay đầu hỏi cô bé trên lan can: “Học muội, người có biết Nhan Khi Diệu học ngành kiến trúc...?”

Dương Khải vừa nói, còn vừa nhìn danh sách trên tay.

Chỉ thấy cô bé miễn cưỡng quay đầu lại lần nữa, khuôn mặt hồ nghi hỏi: “Các người — tìm ta làm chi?”

Nhất thời, màu đen tuyến đều xuất hiện trên mặt hai vị soái ca.

Thì ra là, đây chính là học muội “băng giá” trong truyền thuyết...

Buổi tối đó, Dương Khải mời khách, làm cho đàn anh cùng các khóa dưới có cơ hội làm quen thân thiết hơn.

Cả đêm, Dương Khải đem Nhan Khi Diệu ra làm mục tiêu chọc vui, mà Tuấn Nam giống như khủng long hoá thạch ngồi ở bên cạnh không nói một câu.

Hắn không phải là không muốn nói chuyện, chẳng qua là... Chỉ cần hắn nhìn thấy nữ nhân làm mình động tâm liền trở nên một câu nói cũng nói không ra.

“Này, Tuấn Nam, làm sao người vậy? một buổi tối cũng không nói lời nào?” Dương Khải lấy khướu tay huyếch hấn.

Nhan Khi Diệu cũng quay đầu lại nhìn hắn, nhưng thôi rồi, đôi mắt đen lúng liếng của nàng vừa nhìn tới, hắn lại càng nói không ra lời, không thể làm gì khác hơn là cầm lấy ly rượu uống lấy uống để.

“Khi Diệu, người đừng xem đàn anh của người lớn rồi vẫn rất hay xấu hổ a, ha ha.” Dương Khải chỉ vào Tuấn Nam cười nói.

Khi Diệu? Vừa mới quen liền kêu tên thân thiết như vậy.

Bùi Tuấn Nam trong lòng nổi lên một trận ghen tị, đẩy bàn đứng lên. “Ta còn phải viết báo cáo, ta đi trước.”

“Thiếu gia.” Dương Khải một tay vói lấy hắn kéo xuống. “Ít nhất uống một chén đã!”

Dương Khải thay Tuấn Nam rót một chén, cũng thay Khi Diệu rót một chén.

“Nàng không thể uống.” Tuấn Nam quả quyết ngăn cản Dương Khải rót rượu cho Khi Diệu, làm cho Dương Khải tròn mắt kinh ngạc, hắn không thể làm gì khác hơn là nói thêm. “Muốn uống chúng ta uống là được, nàng là một cô bé làm sao có thể uống rượu?”

“Đàn anh, người yên tâm, ta từ lượng rất tốt.” Khi Diệu trời sinh đã không sợ gì, chút rượu kia có là gì.

Nhan Khi Diệu cầm lấy ly rượu định uống, cái chén trong tay lại bị Tuấn Nam đoạt mất.

“Không cho phép uống chính là không cho phép uống, còn nhỏ như vậy uống rượu cái gì chứ.” Tuấn Nam không phải là không biết, nữ nhân bình thường cùng Dương Khải uống rượu đều có kết quả gì, nóng lòng ngăn lại.

“Hừ, cổ hủ!” Khi Diệu giận đến phát run

Thật vất vả mới có được không khí này, nhất thời tất cả lại căng thẳng hết cả lên, Dương Khải không thể làm gì khác hơn là cố ý nhìn đồng hồ đeo tay. “A, thời gian không còn sớm, ta đưa Khi Diệu trở về túc xá trước vậy!”

Tuấn Nam quay đầu dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn Dương Khải, làm cho hắn vội vàng đổi lời nói: “Nga, không, dĩ nhiên là nhờ một đàn anh đưa nàng về rồi. Ta còn có việc đi trước, các người đi thông thả a.” Dương Khải nhớ ra hắn còn có cái hẹn với hoa khôi khoa kế toán a.

“Đi, ta đưa người trở về túc xá.” Tuấn Nam lạnh lùng nói.

“Gì.” Nhan Khi Diệu cả giọng nói cùng ánh mắt đều không dấu được vẻ thất vọng.

Hai người này một trước một sau đi ở trở về túc xá

Nhìn Nhan Khi Diệu cong cái miệng nhỏ nhắn, cho dù đầu gối cũng biết nàng đang tức giận.

Bùi Tuấn Nam do dự thật lâu, rốt cục miễn cưỡng nói. “Mới vừa rồi... Ta thái độ quá dữ tợn, thật xin lỗi.”

“Hừ.” Hiển nhiên nàng không để ý như cũ cúi đầu nhìn mặt đường trải đá đỏ.

“Ta là vì muốn tốt cho người, ở bên ngoài uống rượu rất dễ gặp chuyện không may.”

Thấy hắn nói rất chân thành, Nhan Khi Diệu lúc này mới ngẩng đầu lên, không nói lời nào, liếc mắt nhìn hắn. Dưới ánh trăng nàng trở nên cực kỳ xinh đẹp.

“Đàn anh cũng đã giải thích với người, người đừng tức giận nữa đi?” Bùi Tuấn Nam từ xưa tới nay chưa từng nghĩ sẽ ăn nói khép nép như vậy với một nữ sinh.

Nhan Khi Diệu suy nghĩ trong chốc lát, mới nói: “Được rồi, ta tha thứ cho người, bắt quá... Người phải đáp ứng ta, sau này không bao giờ... được hung dữ với ta đó!” Nàng cảnh cáo hắn.

“Tốt, ta đáp ứng.”

Bùi Tuấn Nam lấy hai ngón tay giờ lên như đang thề, động tác như vậy làm cho Khi Diệu buột miệng cười, lúc này mới cùng hắn sóng vai đi tới.

Trời mùa hạ lúc buổi tối hơi se lạnh, trên trời còn có rất nhiều sao, hai người cứ như vậy tản bộ, tình cảm rất dễ nảy mầm a.

Chỉ bất quá tốc độ nảy mầm của người khác nhau là khác nhau.

Tuấn Nam đang muốn nói gì đó, Kì Diệu đột nhiên lên tiếng phá trầm mặc trước.

“Đàn anh a, ta... Ta có chuyện... Muốn hỏi ngươi, ừ, nhưng là... có chút ngượng ngùng...” Nàng ấp a ấp úng nói, trên mặt vẻ thẹn thùng làm hấn khuyh đảo.

“Chuyện gì, ngươi nói đi.” Tuấn Nam trong lòng mừng thầm, chẳng lẽ nàng đối với hấn cũng có ý? Kia thật sự là quá tốt rồi!

“Ta muốn hỏi ngươi —— Dương Khải, có bạn gái hay không a?”

Oanh —— một tiếng xẹt đánh ngang bầu trời, đánh trúng đỉnh đầu của hấn.

Sấm chớp làm cho cả mặt trăng cũng trốn đi đâu mất dạng. Tuấn Nam cảm thấy trước mắt một mảnh đen nhánh.

“Đàn anh, ngươi nói đi!” Kì Diệu lời kéo tay áo của hấn. “Đàn anh, uy ——”

Tuấn Nam không nói một câu giũt tay áo, bước nhanh đi về phía túc xá, Kì Diệu không thể làm gì khác hơn là chạy đuổi theo phía sau hấn. Người này làm sao như vậy nha, tâm tình bất định.

Vốn là một buổi tối đẹp trời, ai biết đâu bỗng nhiên lại nổi lên một trận gió tuyết, Tuấn Nam, cảm giác được ngực hấn từng đợt co rút, rất là đau!

Tại cái đó buổi tối, Tuấn Nam đã biết, bạch mã vương tử trong lòng Nhan Kì Diệu không phải là hấn.

Bất quá, hấn cũng không nói thêm gì, chẳng qua là quyết định ở một bên bảo vệ thật tốt con mèo nhỏ của hấn.

Song một buổi tối sau đó không lâu, Nhan Kì Diệu đỏ hốc mắt chạy đến kí túc tìm hấn, vừa thấy mặt đã không phân tốt xấu địa chạy tới công kích hấn.

“Cũng là tại ngươi! Cũng là tại ngươi!” “Miêu Trảo” của nàng không ngừng công kích lồng ngực của hấn, xem ra đã bị dả kích rất lớn. “Ngươi tại sao không nói cho ta, hấn đã có bạn gái, hơn nữa còn có rất nhiều! Ngươi tại sao không nói cho ta ——”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Bởi vì không dám cầm tay nàng, Tuấn Nam không thể làm gì khác hơn là để cho nàng tùy ý đấm đá loạn xạ dù sao cơ ngực của hấn cũng rất bền chắc, cuối cùng nhất định là đau tay nàng.

Quả nhiên, Nhan Kì Diệu dừng công kích lại, xoa bóp tay của mình, cau giận mắg “Cũng là ngươi làm hại...”

“Này, này là có ý gì?”

“Có ý gì? Ta mới vừa ở trong rạp chiếu bóng, thấy hấn cùng một nữ sinh ôm ấp nhau trước mặt ta, hóa ra hấn sớm đã có bạn gái, có đúng hay không?” Nàng cắn giận chất vấn.

“Ngươi là nói Dương Khải?”

“Hừ.” Biết rõ còn cô hỏi.

“Bằng hữu của hấn rất nhiều, ta cũng không cô gái kia có tính là bạn gái hay không nữa.” Tuấn Nam đạm mạc trả lời. Nàng vì Dương Khải kích động như thế, trong lòng hấn dĩ nhiên không ít toan vị.

“Ta là học muội của ngươi, ngươi tại sao lại giúp hấn không giúp ta?” Kì Diệu không phục chất vấn.

“Ngươi thích Dương Khải?” Tuấn Nam hỏi.

“Ai nói, ta... Ta chưa nói ta thích hấn.” Kì Diệu ấp úng, nàng rất kiêu ngạo chưa bao giờ thừa nhận mình thích người nào.

Huống chi, không nói tới yêu đương, Kì Diệu cũng không xác định vậy có phải là yêu hay không.

“Ta không biết, ta chỉ có một loại cảm giác bị lừa gạt.” Kì Diệu cúi đầu, lộ ra vẻ có chút lúng túng.

Lừa gạt? ! Tuấn Nam mở to hai mắt nhìn, chẳng lẽ bọn họ đã... Hấn nhất thời kích động ôm bả vai Kì Diệu. “Dương Khải làm gì ngươi? Hấn có phải hay không khi dễ ngươi? Nói cho ta biết, ta nhất định đi tìm hấn tính sổ ——”

“Ngươi thần kinh a!” Kì Diệu quả thực dở khóc dở cười. “Hấn nào dám khinh dễ ta. Chẳng qua là... Chẳng qua là hấn mới đầu tuần hỏi ta có muốn làm bạn gái của hấn hay không, bây giờ phát hiện hấn bắt cả hai tay.”

“Chỉ là như vậy?” Tuấn Nam rất quan tâm đến cái vấn đề này.

“Nếu không người hy vọng như thế nào a? Người cho rằng ta người tùy tiện như vậy sao? Thật là quá đáng, người không an ủi ta còn nói xấu ta như vậy, người là đàn anh của ta đây, người có lương tâm hay không a!” Khi Diệu giờ ngón trở lên chỉ chỉ vào lồng ngực của hắn

“Vậy thì tốt.” Hắn cuối cùng thở phào nhẹ nhõm

“Người nói gì?” Nàng nghe không rõ.

“Không có gì.” Tuấn Nam nói sang chuyện khác.”Tốt lắm, đàn anh mời đi ăn bữa đêm có được hay không?”

“Ăn bữa đêm?” Rất kỳ quái, nàng buồn như vậy, hắn làm tâm tình lại tốt như vậy a ? Còn nói muốn đi ăn bữa đêm, chẳng lẽ là muốn ăn mừng cái gì.

“Đi thôi!” Hắn vẻ mặt vui vẻ mở cửa đi ra

“Này! Người còn chưa có nói hết ——” Kì Diệu ở phía sau hắn gọi.

“Yên tâm đi, đàn anh sau này nhất định sẽ bảo vệ người thật tốt.” Hắn chỉ nói những lời này rồi đi .

Đúng là, sau Bùi Tuấn Nam đem nàng bảo vệ rất tốt, bảo vệ đến mức làm cho nàng bốn năm không có nổi một bạn trai.

Mỗi ngày đi học, tan lớp đều có người đưa đón, không để cho bất kỳ nam nhân nào có cơ hội nhích tới gần nàng, ngay cả lúc nhập ngũ cũng đặc biệt xin tới đơn vị gần trường học, lấy lý do “Bảo vệ nhà vệ dân” .

Hắc hắc! Đây chính là phương pháp “bảo vệ” nàng của hắn.

Ai! Chỉ tiếc, thích một cô nàng mà chỉ âm thầm bên cạnh bảo vệ thì thật là đáng tiếc.

Đã năm năm kể từ khi hắn đối với Nhan Kì Diệu quan tâm che chở, chỉ cần nàng cần, hắn tất đáp ứng đủ. Đến bây giờ lại phát sinh vấn đề, lúc “Khẩn cấp cần trung tâm cứu nạn “, lúc cảm mạo đau bụng cần “Xe cứu thương”, lúc đi dạo bách hóa cần ” phu khuân vác”, lúc nửa đêm đói bụng cần ” quán ăn nhanh ” ... tuyệt nhiên sẽ gọi hắn .

Cho dù mỗi ngày hắn hộ tống nàng tới trường, hắn đều biết rõ, ánh mắt của nàng, luôn là nhìn sang một hướng khác.

Bùi Tuấn Nam ngồi ở trong phòng làm việc, hồi tưởng lại những chuyện cũ, không khỏi cười một tiếng.

Sau khi theo Nhan Kì Diệu đi bách hóa mua đồ, đưa nàng đi ăn tối, đưa nàng về nhà, hắn mới trở về phòng làm việc tiếp tục bàn thiết kế buổi chiều bỏ dở.

Những năm gần đây đối với việc nàng đòi hỏi, hắn không dám coi thường, , bởi vì thân là một người đàn ông, hắn sẵn sàng vì nữ nhân mình thích mà gánh lấy tất cả hi vọng ái ố, vì nàng mà đón nhận mọi gió mưa.

Nhưng hắn chưa từng dám mở miệng nói ra tâm ý của mình. Hắn là có chút xấu hổ, không dám nói ra, nhiều lần hắn cảm giác đã nói đủ cho nàng hiểu, vậy mà Nhan Kì Diệu kia cái gì cũng không hiểu.

Không biết rốt cuộc là năng lực biểu đạt của hắn quá kém, hay là kẻ kia năng lực hiểu biết có hạn ?

Bất quá, hắn bây giờ đã quyết tâm ——

Hắn lấy từ ngăn kéo lấy ra một chiếc nhẫn kim cương.

Tuần này là sinh nhật Nhan Kì Diệu, hắn quyết định lấy hết dũng khí đem năm năm tình cảm tỏ lộ với nàng.

Hắn tuyệt nhiên sẽ không buông tha cho nàng, sẽ đem chiếc nhẫn kia đeo lên trên tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Nam VS Dã Tiểu Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Năm giờ rưỡi, tiếng máy máy photocopy đang vận hành liên ngừng lại, trong phòng làm việc mọi người đang bận rộn cũng dần dần ổn định lại.

Bởi vì ngày mai là cuối tuần , tất cả mọi người đều muốn về sớm một chút, hưởng thụ không khí hai ngày nghỉ ngơi vui vẻ

“Ki Diệu, ngươi còn chưa tan ca sao ? hôm nay không phải là sinh nhật của ngươi sao?” một đồng nghiệp nhắc nhở.

“Sắp rồi, ta làm nốt một chút nữa thôi.” Ki Diệu một tay gõ máy tính, một tay cầm tập tài liệu.

“Cái gì? Hôm nay là sinh nhật Ki Diệu a, thật là, ta cũng đã quên, thật không phải.” Hạ Lộ đồng nghiệp của Ki Diệu lên tiếng, nàng cũng là bạn học đại học của Ki Diệu.

Ki Diệu năm ngoái tốt nghiệp, nhờ Hạ Lộ giới thiệu, tới vụ kiến trúc sư này làm phụ tá thiết kế.”Nhu vậy đi, bạn chí cốt, buổi tối ta mời com coi như mừng sinh nhật ngươi?” Hạ Lộ đề nghị.

“Không sao, không cần, Tuấn Nam nói muốn mời ta ăn tối, ta không thể từ chối hẳn được!” Ki Diệu cười nói.

“Ki Diệu, đàn anh Tuấn Nam đối với ngươi thật tốt nha.” Hạ Lộ về mặt hâm mộ, ban đầu nàng cũng là người ái mộ Bùi Tuấn Nam.

Ki Diệu cười không đáp, ánh mắt chuyên chú ngó chừng máy tính, hồ sơ cũng đã làm sắp xong rồi.

“Vậy ngươi rút cuộc tính như thế nào a?” Hạ Lộ lấy khủy tay ám muội huych nàng.

“Cái gì như thế nào a?” hồ sơ cũng đã hoàn thành chín mươi phần trăm rồi.

“Ta nói ngươi cùng Tuấn Nam a! Nhiều năm như vậy, hẳn đối với ngươi ‘Cùng nhau đi tới, thủy chung như một’, ngươi rút cục là tính tới đâu rồi a?” Hạ Lộ ép hỏi.

“Ngươi đang nói cái gì nha! Ta cùng Tuấn Nam chẳng qua là bạn tốt a...” Nàng như cũ ngó chừng màn hình máy tính, tốt, rút cục đã hoàn thành, tất máy tính chuẩn bị ra về!

“Tiểu thư của tôi ơi, hẳn đối với ngươi tốt như vậy, ngươi không có cảm giác gì sao?”

“Ta là học muội của hắn, hẳn tốt với ta cũng là chuyện đương nhiên a.”

” Chuyện đương nhiên ? nếu ngươi và hắn chỉ là quen biết, vậy tại sao nhiều năm như vậy ngươi không có bạn trai a ? Hơn nữa ra trường đã bốn năm nay, tại sao còn gặp hắn? .” Hạ Lộ xem thường phân bác.

“Đó, tại sao nhĩ ?” Ki Diệu cúi đầu thu đồ đạc, không chú ý đến chuyện Hạ Lộ nói.

“Ngươi nói... Có khả năng Tuấn Nam thích ngươi mà ngươi không biết hay không ?”

“Không thể nào!” Nàng thiếu chút nữa bị sặc nước miếng.

Hạ Lộ lấy tay nâng cằm suy nghĩ : “Ta thật không rõ nam nhân tốt như vậy ở bên cạnh, ngươi tại sao lại có thể thờ ơ như vậy a?”

“Ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới chuyện này ta vẫn xem hắn như anh trai ta “

“Ta biết rồi, ngươi trong lòng vẫn thích hoa hoa công tử kia có phải không?”

“Ngươi đừng nói loạn!” lâu nay không nghe tới tên Dương Khải, bây giờ vừa nghe người nhắc tới hắn, trong lòng nàng có chút là lạ.

Ở trong suy nghĩ của nàng, Dương Khải giống như mặt trời trên cao, vừa chói mắt vừa mơ hồ. Hắn luôn dùng lời nói chọc cho nàng cười. Thấy Dương Khải, tim của nàng lại đập rất nhanh

Mà Tuấn Nam, tựa như sao Bắc Cực, vĩnh viễn ôn nhu bảo vệ nàng, vô luận nàng ở nơi đâu, chỉ cần quay đầu lại, sẽ thấy hắn. Ở bên cạnh Tuấn Nam, nàng cảm thấy vô cùng an lòng.

Cho nên cảm giác đối với Dương Khải, hắn là giống như tình yêu rồi

“Nhan Ki Diệu!”

Hạ Lộ gào thét đem nàng từ trong suy tư trở về.

“A? Chuyện gì nữa?” Ki Diệu ngẩng đầu.

“Ngươi rút cuộc có đang nghe ta nói chuyện hay không a? Ta hỏi ngươi, ngươi thật không có ý gì với Tuấn Nam sao?” Hạ Lộ kích động lay hai cánh tay của nàng.

“Ta nói rồi, chúng ta chẳng qua là bằng hữu. Đừng lắc nữa, ta chóng mặt quá.”

“Thật?” Hạ Lộ ánh mắt gian xảo, “Kia... Ngươi đem cơ hội nhường cho người khác thật sao.”

Hạ Lộ xấu hổ cười , xuân tình nhộn nhạo trong lòng .

“Tặng cho người nào?”.

Lúc này, Hạ Lộ giống như chỉ mĩ nhân ngư chậm rãi bơi qua bơi lại trước mặt nàng, bỗng nhiên quay mặt lại, dùng ngón tay chỉ vào bản thân.

“Ngươi, đừng nói là ngươi nha!” Kì Diệu rốt cục đã hiểu.

“Ừ.” Hạ Lộ mãnh liệt gật đầu.”Ngươi đối với hần không có tình cảm, chỉ bằng đem hần giới thiệu cho ta nha, có được hay không! Ngươi không đáp ứng chứng tỏ ngươi thích Tuấn Nam đó!”

“Ta không có!”

“Vậy thì giới thiệu giúp ta.”

Hạ Lộ là một nữ nhân vô cùng đặc biệt, vô luận trong tài năng hay cá tính. Dáng vẻ nàng có thể làm cho nữ nhân ghen tị học máu, làm cho nam nhân chảy nước miếng, tư thái ôn nhu kiều mỵ, đúng là loại nam nhân thích nhất

Kì Diệu nghĩ: Vừa yêu kiều, vừa gợi cảm, vừa ôn nhu, cùng Tuấn Nam hần là rất xứng đôi! (tội nghiệp Tuấn Nam ca, ta đi tìm cho ca khối đậu hũ nha?)

Những năm gần đây Tuấn Nam đối với nàng tốt như vậy, đây cũng là lúc nàng nên báo đáp hần, quyết định vậy đi, đem hảo bằng hữu giới thiệu cho hần vậy

“Tốt, không thành vấn đề, chuyện này để ta lo.” Kì Diệu một lời đáp ứng, còn vỗ ngực bảo đảm.

“Kì Diệu, ngươi thật tốt ,hạnh phúc cả đời ta phụ thuộc cả vào ngươi đó” hạ Lộ vươn cánh tay ra ôm chặt lấy nàng

Hai nữ nhân, ah, quên bên cạnh còn có thêm một kẻ ngốc, làm cho người khác không khỏi dự cảm tới chuyện bất lành, Ai đó không tự chủ được mà rung mình một cái ...

“Tốt như vậy đi , tối hôm nay chúng ta đi hát!” Kì Diệu tự cho là thông minh đề nghị.

“Tốt, tốt! Thật tốt quá.” Không nghĩ tới nhanh như vậy là có thể nhìn thấy thân tượng trong mộng, Hạ Lộ hồi hã gật đầu.

“Đi thôi, Tuấn Nam ở dưới lầu chờ chúng ta.” Khi Diệu nhìn ngốc muội đang ngồi bên cạnh .”Ngốc muội đi, chúng ta cùng đi hát nha !”

Ngốc muội mang một cái mắt kính dày, ngược đầu lên qua lớp thủy tinh đánh giá hai người, sau đó cúi đầu nhìn lịch làm việc trên bàn, ngập ngừng nói :
“Nhưng hôm nay cũng là sinh nhật ta, ta muốn về sớm một chút,chúc người sinh nhật vui vẻ.”

Sinh nhật sao? Làm sao lại có chuyện trùng hợp như thế?

“Bất kể, sinh nhật chúng ta cùng đi ăn mừng, theo ta đi!” Kì Diệu cùng Hạ Lộ mỗi người một tay lôi kéo ngốc muội đi ra khỏi phòng làm việc.

Bùi Tuấn Nam ngồi ở trong xe, đã đợi mười lăm phút, hần không kìm nén được cảm xúc, vẻ mặt còn có chút khản trương. Hần hôm nay mặc áo cao cổ màu trắng, màu sắc thích hợp nhất với hần

Hần nhìn chiếc nhẫn kim cương trong tay sáng lấp lánh động lòng người —— nghe nói đây là tứ mã toàn bộ nữ nhân trên thế giới đều thích. Tuấn Nam trên mặt vẻ mặt có chút ngưng đọng, có chút khản trương, hần đã quyết định, khi nhìn thấy Kì Diệu sẽ lập tức hướng nàng tỏ tình (haizzz tội nghiệp ca quả, đúng là haizzzz)

Đang lúc hần suy tư không biết nên nói như thế nào thì nhìn thấy Kì Diệu xuất hiện, sau đó khi hần còn chưa kịp phản ứng thì ba nữ nhân thực đã kéo cửa xe ra, nhanh chóng ngồi vào. Kì Diệu ngồi ở phía trước, Hạ Lộ cùng Ngốc muội ngồi ở phía sau

Vừa thấy tình hình này, Tuấn Nam vội vàng đem chiếc nhẫn bỏ vào trong túi áo.

“Tuấn Nam, ta giới thiệu, đây là đồng nghiệp của ta, các nàng muốn cùng đi dự sinh nhật với ta có được hay không a” Kì Diệu nhìn hần hưng phấn nói

“Dĩ nhiên là được rồi ” Tuấn Nam cố gắng giữ phong độ, lộ ra nụ cười. Nàng đã đem người ngồi lên xe, hần có thể không đồng ý sao?

“Xem đi, ta đã nói Tuấn Nam rất hòa đồng mà” Hạ Lộ từ sau ngồi nhô đầu ra.

Đi? Tuấn Nam có chút kinh ngạc nhìn Hạ Lộ trong gương chiếu hậu. Người này biết hần sao?

“, Ta giới thiệu, đây là đồng nghiệp của ta _ Hạ Lộ .” Kì Diệu nhìn Tuấn Nam ”Đây là Hạ Lộ a, bạn học cùn lượp đại học với ta, hần là ngươi cũng biết rồi “

“Thật xin lỗi, không có ấn tượng.” Tuấn Nam vừa lái xe hòa vào dòng xe cộ trên đường vừa nói

Ki Diệu vừa nghe quả thực muốn té xỉu . Uy, tiên sinh, người cũng không cần phải thẳng thắn quá như vậy nha.

“Người quay đầu lại nhìn một chút sao. Hẳn là sẽ có ấn tượng!” Ki Diệu lời kéo tay áo Tuấn Nam

“Đừng làm loạn , ta đang lái xe.” Tuấn Nam không chớp mắt nhìn thẳng phía trước.”Ta trên vai đang gánh vác ba nhân mạng, muốn chuyển tâm lái xe, các vị có ý kiến gì sao?”

“Dĩ nhiên không phản đối.” Hạ Lộ cười khanh khách nói .” Nam nhân giống như Tuấn Nam mới là chứng chạc đáng tin cậy a “

Nôn ~~~ những lời buồn nôn như vậy mà cũng có thể nói ra, đúng là nôn chết nằng mà

Cơ hồ ngốc muội bị mang theo tới đây cảm giác được có gì bất thường, tay không khỏi nắm chắc cây thập tự, cảm giác của nằng thường rất chính xác nha

Một cái nhẫn, lẳng lẳng nằm ở trong túi áo Tuấn Nam, hấn ngược lên nhìn trời nhưng tuyệt nhiên không thấy một tia sáng lẻ loi nào trong lúc này

*

Vừa vào đến phòng hát, Bùi Tuấn Nam tựa như pho tượng phật ngồi ở giữa ghế salon .

Bất luận Nhan Khi Diệu hát khó nghe như thế nào, cộng thêm cả tạp âm mà Hạ Lộ tạo ra , hấn vẫn như cũ “bất vi sở động” vững như Thái Sơn.

Hôm nay là sinh nhật của nằng nha, nên để cho nằng ca hát thoải mái, dù sao mỗi năm cũng chỉ có một lần, nhin một chút là được. Mãng nhĩ khổng thể thừng được, chỉ cần nằng vui vẻ là tốt rồi

Mặc dù hấn rất hoài nghi Nhan Ki Diệu có phải hay không hoàn toàn không nghe thấy mình hát những cái gì ?

Ki Diệu cầm chặt lấy Micro, dùng thanh âm tựa như giết mèo hát bài “PrettyWorld” .

Tuấn Nam giữ vững thái độ nhất quán, không hề sợ hãi tinh táo nhìn màn hình, ngốc muội thì che lỗ tai lại rồi co ro vào một góc

Từ khi vào quán karaoke nằng hát liền tám bài, hôm nay có thể nói là concert cá nhân của Nhan Ki Diệu, bởi vì những người khác tuyệt nhiên không có chút hứng thú ca hát nào

Ngốc muội chỉ lo ăn chocolate, bánh ngọt, còn Hạ Lộ hoàn toàn không quan tâm gì tới Ki Diệu, ở bên cạnh Tuấn Nam, dùng ánh mắt ái mộ không ngừng nhìn hấn. Bất quá, ánh mắt Tuấn Nam vẫn thủy chung nhìn về phía người đang không ngừng gào thét, Nhan Ki Diệu

Hạ Lộ Lời kéo cánh tay Tuấn Nam, cố gắng kéo về sự chú ý của hấn.”Tuấn Nam ~~~ người thật không nhớ rõ ta a? Trước kia mỗi lần người tham gia Không thủ đạo, người ta đều đi cổ vũ cho người a !”

Hạ Lộ nép vào người Tuấn Nam nhưng Hấn vẫn ngồi nghiêm chỉnh

“Chuyện đã lâu, thật xin lỗi, ta thật không có ấn tượng gì.” Tuấn Nam lúc nói chuyện với Hạ Lộ mắt vẫn không rời Ki Diệu, nói “Nằng làm sao có thể hát khó nghe được như vậy a?”

Khó nghe? Hạ Lộ Thật không thể tin, khó nghe mà hấn còn nghe mê mẩn như vậy? Ánh mắt còn tràn đầy vui vẻ Hừ, có lẽ Nhan Ki Diệu gọi hấn là heo hấn cũng cảm thấy hay cũng nên

“Đàn anh a ~ người không nhận ra ta cũng không sao, chúng ta có thể bắt đầu lại từ bây giờ a!” Hạ Lộ nắm chặt cơ hội, hy vọng ở trong lòng hấn lưu lại ấn tượng sâu sắc .”Người cảm thấy Ki Diệu hát rất khó nghe a! Vậy người thích nghe bài gì? ta hát cho người nghe.”

“Không cần, bình thường xem ti vi, nghe nhiều bài hát hay, thỉnh thoảng nghe một chút loại âm này cũng thấy không tồi.” Bùi Tuấn Nam cười nói.

Hạ Lộ cảm thấy có chút nhục chí. Thiệt là, muốn làm cho nam nhân này chú ý sao lại khó khăn như vậy? Đúng rồi, nhất định là bởi vì nằng hôm nay không mặc áo mỏng đến có thể “thấy được “ sao? Là do hấn không nhìn thấy nét “hùng vĩ “ đặc sắc ‘ của nằng sao? (oạch, ta sock chút với người này mất)

“~ Cảm ơn! Cảm ơn, cảm ơn các người, ta yêu các người ——” Nhan Ki Diệu rốt cục cũng hát xong , nhưng còn chìm đắm trong trong mộng đẹp.

Thật ra thì mọi người ra sức vỗ tay là bởi vì nằng rốt cục cũng chịu buông Micro xuống

“Dì? Bài hát này không là của ta.” Ki Diệu nhìn bài hát xuất hiện trên màn hình nói

Đương nhiên là không phải rồi, đây là bài hát Tuấn Nam đặc biệt chọn lựa, đương nhiên là có ý tứ của hấn rồi .

“Tuấn Nam, ta hát cùng người nha !” Hạ Lộ cũng cầm Micro lên .

Ki Diệu lúc này mới không cam lòng giao Micro ra , nghĩ như vậy cũng không tồi, nằng cũng nhin lâu rồi, sắp không chịu nổi nữa, tranh thủ lúc này đi vệ

sinh một chút vậy.

“Tốt, vậy các người hát đi, ta đi nhà vệ sinh một chút——” Kì Diệu vừa nói vừa mở cửa đi ra.

Nàng vừa mở cửa đi ra lại tông phải một người đang đi tới.

Các nàng đoán coi là ai? đoán sai không bị phạt mà đoán trúng cũng không có thưởng đâu nhé

“Ồi... Đau quá!” Bởi vì lực va đập quá lớn, khiến cho nàng cả người ngã nhào dưới đất.

“Kì Diệu!” Tuấn Nam lập tức đứng dậy, lo lắng hướng cửa đi tới.

“Thật xin lỗi, tiểu thư, người không sao chứ?” người vừa đụng phải Kì Diệu cũng hướng kì Diệu đang ngồi dưới đất đưa tay đỡ vào người nam nhân kia, hướng người dưới đất Kì Diệu đưa tay ra.

“Không sao nữa, tại ta không cẩn thận——” nàng ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt của nam nhân kia, trong phút chốc không nói lên lời.” Người? Người là...”

Nam nhân trong mắt cũng có vẻ kinh ngạc.”Kì Diệu!” Hắn cúi đầu nhìn nàng một cách cẩn thận, kinh ngạc nói: “Thật sự là người, Kì Diệu.”

Thanh âm quen thuộc làm cho Tuấn Nam dừng bước, cũng đem tầm mắt từ trên người Kì Diệu chuyển qua khuôn mặt nam nhân kia.

“Đương Khải!” Tuấn Nam cùng Kì Diệu cơ hồ là đồng thời hô lên.

Kể từ khi sau khi Dương Khải tốt nghiệp, bọn họ không có liên lạc, nàng hoàn toàn không nghĩ tới có thể nhìn thấy Dương Khải ở trường hợp này.

“Đã lâu không gặp.” Dương Khải vẽ mặt từ kinh ngạc chuyển thành nụ cười chân thành.

Ngồi ở ghế lô trên ghế sa lon Hạ Lộ giật mình nhìn màn kịch này, khó có thể nhìn thấy nhân vật chính tề tựu đông đủ, hôm nay đến coi như đến không uống công rồi.

“Khải ca —— làm sao người có thể để cho ta chờ lâu như vậy a?” Một âm thanh thúc giục từ phòng bên cạnh truyền sang, nhưng ngay sau đó một cô gái ăn mặc diêm dúa, áo lộ nửa cả ngực đi ra ôm chặt lấy Dương Khải.

Wow! Quần của nàng ngắn đến mức chỉ vừa che kín mông thôi...

Ít khi nhìn thấy nữ nhân ăn mặc như vậy, Kì Diệu há to miệng, kinh ngạc đến quên cả đứng dậy, may mà Tuấn Nam đỡ nàng dậy.

“Tĩnh Hương? Làm sao người lại chạy đến đây rồi?” Dương Khải rất tự nhiên ôm nàng.

Kì Diệu không khỏi đánh giá nữ nhân trước mắt gọi “Tĩnh Hương” này, nữ nhân này tóc dài quá thắt lưng nhuộm vàng, quả nhiên rất giống Công Đẳng Tĩnh Hương, tràn đầy ý vị phong trần.

“Người ta đợi người không được sao. Di, những người này là ai a!” Nữ người đồng thời dùng ánh mắt sắc bén quét nhìn Kì Diệu cùng Tuấn Nam.

“Bọn họ là bạn học đại học của ta! Không nghĩ tới lại gặp mặt ở chỗ này.” Dương Khải cười nói.

“Các người khỏe không?ta là bạn gái Dương Khải, gọi là Tĩnh Hương.” Tĩnh Hương kiêu mỵ vươn tay, động tác rất có chuyên nghiệp kiểu “Công chúa” giả đão.

Cái gì? bạn gái Dương Khải?

Của gì, nàng thật không hiểu, tại sao có người có ánh mắt kém đến mức đi thích “Công Đẳng Tĩnh Hương”, nàng thật không cách nào hiểu nổi.(cái này chắc có ý tứ sâu xa gì đó nhưng mà ta không hiểu a)

Kì Diệu quay đầu nhìn Dương Khải, phát hiện hắn không có phủ nhận, nói như vậy... Cô nàng Tĩnh Hương thật bạn gái của hắn?

“Đúng rồi, Tuấn Nam, các người tại sao lại tới nơi này?” Dương Khải nhìn hai người.

“Hôm nay là sinh nhật Kì Diệu t, chúng ta tới đây chúc mừng sinh nhật nàng.”

Dương Khải nhìn Kì Diệu một hồi lâu, ánh mắt trở nên rất phức tạp.

“Nguyên lai là sinh nhật a! Ta cũng nên chúc mừng sinh nhật nàng mới được.” Nói xong liền ôm Tĩnh Hương đi vào ghế.”Chúng ta có thể tham gia sao?”

” Tất nhiên, hoan nghênh.” Tuấn Nam nghĩ thầm, hôm nay rốt cuộc là ngày gì vậy trời, làm sao một đồng người toàn bộ đều có mặt? Xem ra, hôm nay không thể nào đem chiếc nhẫn giao cho Kì Diệu rồi.

“Đúng vậy a, nhiều người thật náo nhiệt...” Kì Diệu cười khúc khích.

Cho nên, Dương Khải ngồi bên cạnh Tĩnh Hương, Tĩnh Hương ngồi bên cạnh Kì Diệu, Kì Diệu ngồi bên cạnh Tuấn Nam, Tuấn Nam ngồi bên cạnh Hạ Lộ, góc mọi người ngồi ngoài cùng, tất cả tạo thành một phức hợp kì quái.

Góc mọi người phát hiện tình huống càng lúc càng quý dị, vốn định thừa dịp mọi người không chú ý chạy đi, nhưng do ngồi ở xa cửa chính, đành bất đắc dĩ ngồi im, xem ra nàng nên ăn nhiều bánh ngọt một chút vậy.

“Tốt, chúng ta hôm nay náo nhiệt một chút.” Dương Khải gọi phục vụ, kêu mấy bình rượu, xoay người hướng nữ nhân bên cạnh nói; “Tĩnh Hương, hát một bài đi!”

Nữ nhân giác quan thứ sáu phi thường nhạy cảm, Tĩnh Hương phát hiện ánh mắt Dương Khải nhìn Kì Diệu có chút đặc biệt, thùng dấm lập tức lật úp.

“Hừ, ta không muốn hát!” Nhất là muốn nàng là nữ nhân khác nghe, không thể nào! Tĩnh Hương chu cái miệng nhỏ nhắn lên, không thuận theo.

“Không sao, ta cũng không phải là rất muốn nghe.” Cái thái độ gì đó, người nào cần nàng hát a! Kì Diệu trước mặt người khác không bao giờ chịu yếu thế, huống chi đây là chỗ của nàng, hôm nay cũng là sinh nhật của nàng!

“Đừng như vậy, Tĩnh Hương hát rất êm tai, ngoan, đi hát đi.” Dương Khải dụ dỗ nàng.

“Được rồi, người ta là vì ngươi mới hát nga!” Tĩnh Hương chận nhẹ vào ngực hắn, cũng chỉ có Dương Khải mới có thể làm cho nàng nghe lời như vậy.

Nôn ~ Kì Diệu lại muốn phun ra lần nữa, nữ nhân này so với Hạ Lộ yêu mị chỉ có hơn chứ không kém.

Tĩnh Hương đi tới màn hình trước, cầm lấy Micro làm bộ dáng như một siêu sao.

Khúc nhạc dạo âm nhạc vang lên ——

“Trang phục yêu kiều A bộ dáng, theo khách nhân lắc tới lắc lui...”

Tĩnh Hương vừa mở miệng, Kì Diệu thiếu chút nữa ngã nhào, nga! Hiện tại là khi nào a? còn có người hát “Vũ nữ”!

Bất quá nàng hát cũng khá hay, tạo được cảm giác tang thương u buồn.

Sau khi Tĩnh Hương đứng dậy bây giờ, Kì Diệu đang ngồi bên cạnh Dương Khải. Không biết tại sao, tâm tình của nàng bỗng nhiên khẩn trương lên.

Ánh đèn chiếu vào nàng, nàng yêu mị lắc lư thân thể giãy dựa cái mông đầy đặn cùng cái eo thon nhỏ.

“A a ~ người gì tám lăm mỗ làm vũ nữ tám bi ai... Đến đến khiêu vũ, tâm xinh đẹp kia hệ trầm trọng, vũ quân ấy người gì, giáp ấy ~ làm như mình mộng ~” (hix cái lời bài hát ta chịu a, ta không đủ trình chém, lực bất tòng tâm a)

Lời hát vừa xong trong phòng mọi người đang trầm mặc đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Tĩnh Hương hài lòng tiêu sái trở về chỗ ngồi, đặt mông ngồi xuống giữa Dương Khải và Kì Diệu, cầm lấy ly rượu nói: “Này, này chén ta mời ngươi.”

Ánh mắt nàng sắc bén cảnh cáo Kì Diệu: cách xa Dương Khải ra một chút!

“A?” Kì Diệu kinh ngạc sững sốt một lúc.

“Làm sao? không uống rượu a? không phải thanh thuần như vậy chứ?” Tĩnh Hương ngửa mặt về gối cột hỏi.

Cái gì, nữ nhân này dám khiêu khích! Chẳng lẽ không biết nàng Nhan Kì Diệu sinh trưởng ở vùng quê rượu sao? trời sanh tửu lượng rất tốt

“Ha ha — yên tâm đi, Kì Diệu trời sanh tửu lượng tốt a, có đúng hay không, Kì Diệu?” Dương Khải nói, trong mắt tràn đầy nụ cười.

Hắn còn nhớ rõ từng lời nói giỡn của nàng?

“Tốt, uống thì uống, cạn chén.” Kì Diệu hào khí ngút trời cầm lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Kì Diệu một phen hơi uống vào trong miệng liền hồi hận. Wow! Mẹ của ta a, thật là khổ, đây không phải là bia sao? Làm sao uống nhạt như vậy a?

“Đây là Long Thiệt Lan, chưa thấy ai uống như vậy cả, ha ha.” Tĩnh Hương che miệng cười nói, ưu nhã cầm lấy ly rượu uống một ngụm.

Long Thiệt Lan! ? Khó trách như vậy. Bề ngoài thoạt nhìn là màu hổ phách, tại sao uống giống bia vậy a!

Kì Diệu thấy Tĩnh Hương cười, thật chói mắt, nàng nuốt không trôi khẩu khí này.

“Nói đến uống rượu, ngươi không biết sao, chính là phải uống một ngụm lớn mới hứng thú.” Nàng cầm ly rượu, lần nữa uống một hơi cạn sạch.

Dương Khải vỗ vỗ tay.”Tốt! Tầu lượng tốt, ta trước kia còn tưởng rằng Kì Diệu không biết uống , không nghĩ tới người tầu lượng khá như vậy!”

Cái gì? Nàng không nghe lầm chứ? Dương Khải ca ngợi nàng hai mắt mở to, nàng không có nghe sai a, liền dịu dàng cười.

Tuấn Nam ở một bên, hai tay va khoanh ở trước ngực không nói một câu, sắc mặt thật khó coi .

Người khác nói nàng tầu lượng tốt có cái gì mà cao hứng, nữ nhân này đến tột cùng có đại não hay không a?

Bất quá, không có đại não hiển nhiên không chỉ có một mình Nhan Kì Diệu mà thôi.

“Tốt, nếu thích uống, ta đây phụng bồi.” Nói giỡn, nàng Lý Tĩnh Hương là nhân vật nào, uống rượu đối với nàng mà nói là chuyện thường như cơm bữa, thích uống, nàng chiều!

“Cạn chén!” Khi Diệu hô to.

“Cạn chén!”

Mọi người khuyên không được , không thể làm gì khác hơn là ngồi nhìn các nàng so rượu. Nhưng nghiệp dư tầu khách dù sao cũng đâu không lại người vốn lấy rượu thay nước, chẳng bao lâu, Kì Diệu gục ở một bên, bất tỉnh nhân sự.

Bất quá Tĩnh Hương cũng đã uống đến không đứng lên nổi.

“Khải, ta muốn ới...” Tĩnh Hương vô lực té vào trong ngực Dương Khải, cái này gọi là “Giết địch một vạn, tự thương hại bảy ngàn” .

Dương Khải đỡ Tĩnh Hương, dậy về mặt bất đắc dĩ về phía Tuấn Nam nói.” Thật là, không nghĩ tới có thể biến thành như vậy. Trước ta đưa Tĩnh Hương trở về, hôm khác liên lạc.”

“Gặp lại sau.” Tuấn Nam lạnh lùng gật đầu.

Sau khi Dương Khải đỡ Tĩnh Hương rời đi, Tuấn Nam bèn lay Kì Diệu đang nằm trên salon.

“Kì Diệu, về nhà.”

Kể từ khi Dương Khải ngồi vào salon, trên mặt Tuấn nam tuyết bắt đầu rơi mà bây giờ đã băng dày ba thước.

“Ngô...” Kì Diệu quơ tay, khi nàng ngủ hoàn toàn không ý thức được bất cứ điều gì.

Hạ Lộ khôi phục tinh thần lại như cũ, tình huống thật làm nàng bất ngờ.

“Tuấn Nam, ta nghĩ... Ta cùng gốc muội ngồi tắc xi trở về, Kì Diệu làm phiền người.”

“Ân.” Tuấn Nam gật đầu, trên mặt lạnh lùng như cũ.

“Xin hỏi ——” đây là câu nói đầu tiên của gốc muội trong suốt buổi tối nay mở miệng nói.”Cái bánh ngọt này —— ta có thể mang về hay không a?” Nàng chỉ vào cái bánh ngọt trên bàn “Không ăn thật lãng phí a...”

Tuấn Nam không nói chuyện, chỉ khẽ gật đầu. Cho nên gốc muội bụng bánh ngọt, cùng Hạ Lộ vội vã trốn khỏi hiện trường.

Trong phòng, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Nhìn Kì Diệu ngủ say dưới ngọn đèn vàng, trong lòng Tuấn Nam nổi lên một trận ghen tức, còn có... đau lòng

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Nam VS Dã Tiểu Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Thật vất vả đem được nàng say như chết kéo vào trong.

Tuấn Nam hạ cửa sổ xe xuống, không khí lạnh không ngừng tràn vào bên trong, mặc dù lạnh nhưng có tác dụng làm thanh tỉnh.

Lái xe đến chỗ ở của Khi Diệu, lại phát hiện bị tắc đường, hẳn không thể làm gì khác hơn là đem xe dừng ở một xa lộ.”Kì Diệu, về đến nhà, người tỉnh lại

đi”

“Ừ...” Đáng tiếc, nàng căn bản không có năng lực hành động.

Cuối cùng, Tuấn Nam không thể làm gì khác hơn là dưới đêm đông rét lạnh cổng nàng về nhà.

“Hô ——” bắc gió gào thét, thổi tới khuôn mặt của nàng “Lạnh quá a...”

Nàng tựa hồ hơi khôi phục một chút thần trí, đem mặt dán vào khoảng lưng ấm áp của hắn, cọ qua cọ lại

“Ngươi không nên lộn xộn.”

“Ngươi nói, nữ nhân kia so với ta ai tốt...” Thật đáng giận, Dương Khải lại thích loại nữ nhân phong trần này, khó trách hắn ban đầu không theo đuổi nàng.” Dương Khải rất không có mắt đúng không?”

Tuấn Nam không trả lời, tiếp tục cổng nàng đi về phía trước.

“Tuấn Nam... Ngươi cảm thấy... Nàng so với ta xinh đẹp hơn không?” Say rượu làm nàng nói năng không còn nên lời

“Làm sao có thể?” Tuấn Nam thấp giọng trả lời.

“Nói đúng nha, không biết thương thức!” Mặc dù say rượu, máng chữ người vẫn rất sắc bén.” Tuấn Nam, ngươi nói, nàng rất không có khí chất...”

“Đúng, không có khí chất.” Hắn theo lời của nàng nói, trước mắt hắn chỉ muốn mau mau đem nàng đưa về nhà.

“Tuấn Nam, ngươi đối với ta tốt nhất.” Nàng lần nữa đem mặt dán chặt lên tấm lưng rộng lớn của hắn

Hắn bỗng nhiên trong lòng chấn động, có lẽ, bây giờ là cơ hội tốt nhất cho hắn biểu đạt tâm ý.

“Tuấn Nam —— ngươi tại sao đối với ta tốt như vậy?” trong lúc nói mê nàng thật lòng hỏi.” Tại sao ta đòi cái gì ngươi đều đáp ứng “

“Đó là bởi vì yêu cầu của ngươi rất nhỏ, đều ở trong phạm vi năng lực của ta “

Cái này là đáp án ôn nhu nhất thế giới rồi a

Một người đối với người khác tốt đều hy vọng có báo đáp, nhưng Tuấn Nam chưa bao giờ như vậy đối với nàng. Kì Diệu còn cho là mình nằm mộng, lẩm bầm nói: “Tuấn Nam... Ngươi thật tốt...”

Lòng bàn tay của hắn đỏ mọng, trái tim của hắn đập loạn, hắn rốt cục quyết định nói

“Ừ... Kì Diệu, ta vẫn muốn nói với ngươi... Ta rất thích ngươi, từ năm năm trước khi lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta liền thích ngươi, ta sau này sẽ đối với ngươi thật tốt, còn tốt hơn bây giờ nữa... Ngươi nguyện ý —— làm bạn gái của ta sao?” Năm năm, hắn rốt cục cũng lấy hết dũng cảm nói ra những lời này

Hắn phát hiện người trên lưng không có động tĩnh gì, đột nhiên hắn nghe thấy một âm thanh kì lạ

“Hô —— hô —— hô —— “

Không phải là tiếng gió mà là Kì Diệu yếu ớt rên.

Tuấn Nam khẽ nhếch khóe miệng, cười khổ. Nhưng bất kể như thế nào, ít nhất hắn đã đem những lời tâm huyết trong lòng nói ra, không phải sao?

Cuối cùng cũng đem nàng vào trong nhà, để nàng ở trên giường

“Kì Diệu?” Hắn vỗ vỗ gương mặt của nàng.

“Ngò... Ừ...” người say rượu căn bản không để ý đối phương nói gì, tất cả đều gật đầu đồng ý

“Nhan Kì Diệu, làm bạn gái của ta?” Tuấn Nam thử dò xét hỏi.

“Dạ...”

“Làm tân nương của ta?” Hắn hỏi tiếp

“Tốt...”

Tuấn Nam cười một tiếng, cười chính mình thích một cô bé lâu như vậy, nhưng chỉ có thể đợi lúc nàng say rượu mà tỏ tình

Hắn đứng lên chuẩn bị rời đi, lại đột nhiên nhớ tới một vật rất trọng yếu.

Đúng rồi, hắn chưa đem quà sinh nhật đưa cho nàng!

Tuấn Nam đem tay đút vào túi áo, lấy ra một chiếc nhẫn, nhìn gương mặt ngủ say của nàng, chậm rãi đem chiếc nhẫn lồng vào ngón áp út của nàng.

“Kì Diệu, đây là quà sinh nhật của người.” Thanh âm của hắn phá lệ ôn nhu mà trầm thấp.

“Đó... Cảm ơn...” Nàng mơ mơ màng màng đáp lời, sau đó trở mình, ôm lấy gối.

“Nếu như ngày mai tỉnh lại, người còn nhớ rõ những lời ta nói với người, cho ta một đáp án được không?”

Tuấn Nam thay nàng đắp kín chăn, chậm rãi đi ra cửa. Ánh đèn đường làm cho thân hình cao lớn của hắn kéo dài đến tận cuối đường.

Hôm nay ta chỉ có edit được 2 chap trong chương 4 thôi, tại ta đi học cả ngày mà, cổ lắm mới làm xong, mai lại học sớm nữa, các nàng thông cảm nha mai ta bù nha

Edit: n0t

Giữa trưa, ười hai giờ, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trên mặt của nàng, cảm giác chói mắt nóng rực.

“Ủ...” Đầu đau quá, miệng khát khô

Nhan Khi Diệu đưa tay cầm lấy một lọ nước bên giường uống hết nửa bình

“Bây giờ mấy giờ rồi a? Ách a!” Mới ngủ dậy đầu giống như vừa đập vào đầu đó, đau muốn chết a

Nàng hoàn toàn không nhớ tới qua phát sinh chuyện gì chỉ bất q

Úa vừa mở miệng cả bản thân cũng không chịu nổi mùi rượu phả ra

Kì Diệu không thể làm gì khác hơn là ôm đầu, từng bước từng bước đi vào phòng tắm.

Nàng thuần thực cầm lấy bàn chải, lấy thuốc, chà chà răng ——

Nàng mở mắt ra nhìn mình trong kính, mặt thật phờ phạc a

Đi, nàng mới phát hiện, trên tay mình có nhiều hơn một thứ đồ gì đó đang phát sáng

“Đây là cái gì?” Bất kể miệng đang đầy bọt, nàng đưa tay lên trước mặt xem thật rõ ràng

Chiếc nhẫn. Sao... Làm sao có thể? Làm sao khi tỉnh dậy trên tay lại có một chiếc nhẫn, chuyện gì đã xảy ra a?

Sẽ không phải nàng bị mộng du, nửa đêm chạy đi bách hóa trộm đồ chứ? Chuyện như vậy rất nghiêm trọng nàng sẽ phải ngồi tù a. (pò tay với tương tương của chị nỳ thiệt)

Chờ một chút! Tinh táo lại đã! Không thể nào a, ngày hôm qua uống rượu đến nửa đêm, bách hóa đã sớm đóng cửa.

Rút cục xảy ra chuyện gì a? Nàng nhìn lên trần nhà, cố gắng hồi tưởng lại

Nhớ được uống rượu say sau đó hình như là Tuấn Nam cõng nàng về nhà nha, sau đó thì sao! Đúng, hắn nói muốn đưa quà sinh nhật cho nàng ... Sau đó thì sao?

Lúc say rượu hoàn toàn không phải là không nhớ gì, sau nếu hồi tưởng lại, lại cũng nhớ được một chút.

“Đúng, không sai!” Chiếc nhẫn kia chính là Tuấn Nam tặng sinh nhật nàng, nàng giống như còn nói “Cảm ơn” hắn nữa

Nhưng là, vấn đề là Tuấn Nam tại sao lại đưa chiếc nhẫn cho nàng! Chiếc nhẫn bình thường không phải là nên đưa cho bạn gái sao? Tại sao lại

Nhẫn, lễ vật ?? Ba chữ kia giống như tối ngày hôm qua cũng có xuất hiện qua, nàng không nhớ rõ nhưng tựa hồ như có thanh âm ở bên tai nàng nhắc nhở, cái gì mà “Thích người”, “Năm năm trước”, “Bạn gái” ...

Xong, Kì Diệu bỗng nhiên hai chân mềm nhũn, đây chẳng lẽ là Tuấn Nam tỏ tình với nàng sao? Chẳng lẽ... Tuấn Nam thích nàng thật? (ping pong, chính xác rồi) Không! Không thể nào! ... Không thể nào đâu? (sao lại không thể a? sự thật mà tí)

“Linh —— linh ——” chuông điện thoại bỗng nhiên kêu lên phá vỡ đoạn hồi tưởng của nàng

Kì Diệu bị tiếng chuông làm giật mình, trong lòng thầm nghĩ, nhất định là Tuấn Nam, nàng nghĩ tới hắn nói hôm nay nàng phải đưa cho hắn một cái đáp

án

Nhất định là hấn gọi điện thoại tới muốn đáp án , nhưng là ——

Làm sao bây giờ? Nàng còn chưa có hiểu gì hết, nàng vừa tỉnh dậy, tự nhiên thấy cái hấn trên tay, căn bản chuyện gì cũng chưa hiểu rõ .

Lâu như vậy, nàng vẫn xem Tuấn Nam là bạn tốt, Đại ca ca, cho rằng hấn chẳng qua xem nàng như học muội mà thôi nha, nàng chưa từng nghĩ tới cái vấn đề này.

“Linh ~~~ linh ~~~” chuông điện thoại vang lên, Kì Diệu không thể làm gì khác hơn là nhận điện

“Này, thật xin lỗi, ta... Ta mới vừa tỉnh ngủ, còn không hiểu rõ ràng, người có thể muộn một chút nữa hãy gọi lại “

Trời ạ, nàng đang nói cái gì?

“Người đang nói cái gì nha? Nhận điện thoại cũng cần phải nhớ rõ cái gì a” đầu bên kia truyền tới thanh âm của Hạ Lộ

“Hô!” Kì Diệu thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện miệng đầy kem đánh răng “ Uy hạ Lộ , người gọi điện tới có chuyện gì a ?”

“Gọi điện tới hỏi thăm người nha. Như thế nào, có khỏe không?”

“Rất tốt a.” Nàng cầm khăn lông lau khô miệng.

“Tối hôm qua... Không có phát sinh chuyện gì sao?”

“A? Không có chuyện gì, không có chuyện gì, làm sao có chuyện gì được cơ chứ ” Nàng chột dạ được thiếu chút nữa đánh rơi điện thoại xuống đất

“Tuấn Nam có nói gì với người hay không?” Hạ Lộ hạ thấp thanh âm.

“Nói, nói gì, hấn cái gì cũng không có nói a!” Kì Diệu còn chưa hiểu rõ tình hình lúc trước, bất cứ vấn đề gì cũng hù dọa nàng đổ mồ hôi lạnh.

“Hấn... Cũng không có nói tới chuyện của ta a?” Hạ Lộ thanh âm trung tựa như có chút thất vọng.” không có nói sao? Không có hỏi số điện thoại của ta, không tỏ vẻ gì sao ?”

Nga! Nguyên lai là nói chuyện này a.

“Không có, ngày hôm qua ta say đến bất tỉnh nhân sự, không nhớ rõ hấn có nói gì hay không nữa “

“Đúng vậy, người ngày hôm qua uống rất nhiều, có phải có cái gì kích thích hay không a?”

“Nói giỡn, ta là người dễ dàng bị kích thích như vậy sao? Ta chỉ là cao hứng uống vài chén thôi!”

“Ân được rồi, làm gì có cái gì kích thích được người a. mà không phải người nói giúp ta sao? Phiền hồng nương tích cực một chút đi nha “ (hồng nương là bà mối ý)

“Tích cực hai chữ này viết như thế nào?” Thật xin lỗi, trong từ điển của nàng không có hai chữ này

“Đây ~~~ người rút cuộc giúp hay không? !” Hạ Lộ lớn giọng uy hiếp .

“Giúp như thế nào nữa?” Kì Diệu vốn không kiên nhẫn, bị nàng làm phiền thì nhanh chóng đáp ứng

“Đầu tiên đương nhiên là tạo cơ hội gặp mặt nha! Người giúp ta gọi điện thoại hẹn hấn, xế chiều hôm nay ba chúng ta cùng đi xem chiếu phim .”

“Như vậy sao? Có chút là lạ a.” Kì Diệu giống như bị làm khó.

“Lạ gì chứ, người nói với hấn muốn chính thức giới thiệu cho chúng ta quen biết. Có được hay không ?! vẫn xen người như tỷ muội đó, người nhất định phải giúp ta.”

“Được rồi.” Nàng gật đầu đáp ứng.

Thật ra thì như vậy cũng tốt, nàng luôn miệng nói Tuấn Nam chẳng qua là đàn anh, bằng hữu, như vậy tác hợp hấn và Hạ Lộ không phải là một chuyện tốt sao?

Suy nghĩ thật lâu, nàng rốt cục cầm lấy điện thoại, gọi cho Tuấn Nam

“Này.” Tuấn Nam nhận điện thoại.

“Tuấn Nam... Cảm ơn lễ vật của người.” Nàng nói.

“Không có gì, không phải là cái gì quý giá lắm, người thích là tốt rồi.” (N0t: hix kim cương đó, kim cương đó ca oi, kim cương mà không quý thì cái gì quý hả trời ? Tuấn Nam *vênh mặt *: dĩ nhiên, người có khả năng mua kim cương mới quý chứ sao nữa. N0t: *gật gù tấm tắc* :chí lý, chí lý) Không sai, không phải là cái gì quý giá, chẳng qua là tiêu hết một tháng tiền lương của người bình thường mà thôi.(một tháng làm sao đủ hả tí?)

“Đúng rồi, ta có một cái vấn đề, người nhất định phải thành thực trả lời đó!”

“Người nói đi.” Ngực khí của hắn ôn nhu mà tràn đầy mong đợi.

“Ừ... Người cảm thấy Hạ Lộ như thế nào?” Nàng khó khăn phun ra những lời này.

“Có ý gì?”

“Thật ra thì, Hạ Lộ đối với người rất ấn tượng, không biết cảm giác của người đối với nàng như thế nào? Nàng là nữ nhân rất tốt, vừa thông minh, vừa xinh đẹp...”

“Đủ rồi. Ta hỏi người, người cảm thấy như thế nào?” Thanh âm của hắn lạnh lẽo tưởng chừng đóng băng không khí xung

“Ta cảm thấy được... Không tệ a, người cùng nàng là bạn tốt của ta nha, hơn nữa...” Không nên hỏi nàng nữa nha, nàng thật không biết mình đang nói cái gì.”Hơn nữa người đối với ta tốt như vậy, vì báo đáp người, cho nên đem nàng giới thiệu cho người...”

Bên kia yên tĩnh không tiếng động, Tuấn Nam không đáp lại.

“Buổi chiều, chúng ta ba người cùng đi xem chiếu phim, coi như là chính thức giới thiệu các người với nhau có được hay không?”

Trầm mặc hồi lâu, Tuấn Nam bỗng nhiên lên tiếng.”Tốt, không thành vấn đề.”

Hắn đáp ứng một cách dễ chịu, sáng khoái dứt khoát, làm nàng có một chút giật mình.”Đó... Như vậy chiều ba giờ tại rạp Warner nha ?”

“Chiều gặp lại.” Tuấn Nam sau khi nói xong, ” cộc ” một tiếng đem điện thoại ném đi.

Ki Diệu cũng vội vàng cúp điện thoại, trái tim bỗng nhiên đập liên hồi, không biết tại sao, nàng sợ Tuấn Nam, sợ hắn phản ứng như thế.

A! Chẳng lẽ —— hắn cũng thích Hạ Lộ!

Tuấn Nam cúp điện thoại xong, trên vẻ mặt lần lượt thay đổi từ tức giận thành khổ sở.

Tức giận vì nàng thân nhiên không hiểu tấm lòng hắn, khổ sở vì không biết làm sao nói với nàng.

Hắn yên lặng ở bên người nàng bảo vệ nàng nhiều năm như vậy, chưa bao giờ đòi hỏi báo đáp, hắn trăm triệu lần không nghĩ tới nàng lấy cái chuyện này để báo đáp hắn. Nàng dĩ nhiên có thể cự tuyệt tình cảm của hắn, nhưng không nên lấy phương thức này.

Quá buồn cười, nếu như hắn muốn nữ nhân khác, còn cần nàng giới thiệu sao? Nàng việc gì cần mang bằng hữu ra làm bia đỡ đạn như vậy. Đáp án của nàng so với cự tuyệt còn làm cho hắn đau lòng hơn

Tốt, nếu nàng muốn như vậy, hắn liền đồng ý cho nàng vui !

Tâm hắn tập phần bi thương, chẳng lẽ hắn đối với nàng không còn chút hy vọng nào sao ? .

Tại rạp chiếu phim, Ki Diệu Diệu cố ý an bài Tuấn Nam ngồi cạnh Hạ Lộ còn nàng thì ngồi ở phía sau Hạ Lộ ăn bóng.

“Người mấy tuổi rồi? xem chiếu bóng còn ăn bóng a?” Hạ Lộ cười nàng.

Nàng quay đầu nhìn Hạ Lộ, Hạ Lộ nụ cười giống như thái dương, rực rỡ có chút chói mắt.

“Chính phủ có quy định xem chiếu phim không được ăn bóng sao ?” Ki Diệu hỏi ngược lại.

“Thực nữ chắc chắn biết ở rạp chiếu phim không phải là thời điểm ăn bóng.” Hạ Lộ vẻ mặt đứng đắn trả lời.

Wow! Nữ nhân này hôm nay là quý nhập vào thân a! Trời lạnh mười một độ lại mặc áo ngắn tay ra cửa, bây giờ lại còn dạy dỗ nàng thực nữ không ăn bóng! ?

Khi Diệu nắm lên một vốc to bỏng bỏ vào trong miệng, nhồm nhoàm nói : “Dù sao ta vốn là cũng không phải là thực nữ, ai quan tâm nào?”

“Tại sao người hôm nay làm chí khí lớn như vậy a?” Hạ Lộ làm ra vẻ mặt vô tội.

“Ta khi nào có?” Ki Diệu cười tà ác nhìn nàng một cái.”Người mặc đồ “xuyên thấu” như vậy mà không có lạnh a???”

“Sẽ không nha, ta còn cảm thấy hơi nóng nữa nha...” Hạ Lộ dùng tay phe phẩy trước ngực, vẻ mặt hạnh phúc ngọt ngào.

Hôm nay so với lần đầu gặp mặt, thái độ của Tuấn Nam cũng thay đổi 180 độ.

“Ngươi xem phim của ngươi đi!” Khi Diệu ôm túi bông, bốc một vốc to bỏ vào miệng.

Nhưng tại sao hôm nay ăn bông lại vô vị giống như nhai sáp nến vậy?

Trong rạp chiếu bóng ánh đèn tắt dần, phim rốt cục bắt đầu chiếu,

Nhưng ở bên dưới không ngừng truyền tới tiếng cười

Kỳ quái, hai người này bình thường rất ít nói, phim chiếu lại rõ ràng chán, tại sao bọn họ lại cười vui vẻ vậy a?

Kỳ quái, kỳ quái, kỳ quái muốn chết! Tuấn Nam bình thường vốn rất ít khi nói chuyện... Đúng rồi! Nàng nghĩ nhất định là bởi vì Hạ Lộ là bạn tốt của nàng, bởi vì sợ nàng nhàm chán, cho nên Tuấn Nam mới nói chuyện với nàng a! (mùi dấm ở đâu nồng nặc vậy hả trời?)

Đúng, nhất định là như vậy, bởi vì Tuấn Nam là một nam nhân tốt! (giờ chị mới biết người ta tốt hả trời?)

“Ha ha...” lại truyền đến một tiếng cười khoa trương, nhìn Hạ Lộ cười đến run rẩy hết cả người, rốt cuộc đang nói chuyện gì vui như vậy a?

“Đúng vậy, nàng từ trước đến giờ chính là như vậy...” Hạ Lộ nhẹ giọng nói.

Nha... Nàng nghe được, thì ra là bọn họ ở sau lưng nói xấu nàng, đáng giận, dám lờ nàng ra làm chủ đề tiêu khiển.

“Này, xem chiếu phim là xem chiếu phim, nói gì nhiều vậy? Xem chiếu phim phải im lặng, các ngươi có hiểu hay không a?” Nàng không nhận được oán trách.

Hạ Lộ quay đầu, cười nói: “Nhưng thật sự rất buồn cười nha, ngươi nhìn cả rạp chiếu phim mọi người đang cười a!”

Phải không? Mọi người đang cười? Nàng tại sao không có thấy a?

“Không sao, đừng để ý tới nàng, nàng chính là người như vậy.” Tuấn Nam cầm lấy một lọ nước trái cây đưa cho Hạ Lộ. “Khát không?”

Có làm hay không a? Không để ý đến nàng, hẳn nói những lời như thế? ! Đây là lần đầu tiên Nhan Ki Diệu thấy Tuấn Nam đối với người khác không phải nàng mà lại nói chuyện ôn nhu như vậy.

Bỗng nhiên có một cảm giác là lạc vào lòng ngực của nàng, đây là cái gì? Nàng không muốn nghĩ ngợi cũng không được a

Cả chiều nàng như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, ngồi không được đứng cũng không xong, cười không được mếu cũng không thể

Rốt cục phim cũng chiếu xong, ba người rời khỏi rạp chiếu bóng, đèn điện đã bật sáng rực cả đường phố, khung cảnh làm cho người hạnh phúc càng hạnh phúc hơn, người tịch mịch càng tịch mịch hơn.

Đắm chìm ở trong hạnh phúc Hạ Lộ đột nhiên đề nghị đi hát.

Còn hát? Nàng không đi! “Các ngươi đi đi, ta không đi.” Ki Diệu lớn tiếng

Vừa nói xong câu đó, Hạ Lộ cùng Tuấn Nam đồng thời quay đầu lại nhìn nàng.

“Ngươi làm sao vậy?” Hạ Lộ quan tâm hỏi. “Đi nha, cùng đi cho vui!”

Phải không? Nàng không muốn làm bóng đèn nữa, nếu không nhất định sẽ bị nổ tung.

“Không cần, các ngươi đi đi.” Nàng dĩ nhiên dùng hảo tâm che dấu cảm giác thực tế, miễn cưỡng cười.

Tuấn Nam nhìn nàng không chuyện. Nàng làm sao? Thân thể không thoải mái sao? Sắc mặt giống như không tốt lắm. Không, là hẳn quá lo lắng, có lẽ nàng chỉ muốn tạo cơ hội cho hắn và Hạ Lộ thôi.

Chẳng lẽ nàng vội vã như vậy muốn đem hắn đẩy cho người khác sao? Hẳn mang cho nàng áp lực lớn như vậy sao?

(nốt; haizz ông nói gà bà nói vịt, ta chít với mấy người này mất, tay ta cóng lại rồi, làm ơn đừng câu giờ, ý lộn, câu chữ nữa mà)

Ánh mắt Tuấn Nam hiện lên một tia thống khổ, nhưng ngay sau đó quay đầu đi chỗ khác như muốn che dấu.

“Tuấn Nam ca, Ki Diệu không đi, vậy làm sao bây giờ?” Hạ Lộ quay đầu hỏi.

“Không sao, chúng ta đi đi.” Tốt, hẳn tuyệt nhiên sẽ không làm cho nàng khó chịu, hẳn thậm chí sẽ tiến hành theo đúng mong muốn của nàng.

Ki Diệu trong mắt không được kinh ngạc, nàng nằm mộng cũng không nghĩ tới Tuấn Nam sẽ nói như vậy, hẳn có thể bỏ nàng lại, cùng Hạ Lộ đi hát?

Hạ Lộ nghe không khỏi mừng thầm, nhưng vẫn quay đầu trở lại nhìn Ki Diệu. "Như vậy sao? Một mình người trở về không sao chứ?"

"Không sao! Các người đi đi." Ki Diệu nói.

"Được rồi. Buổi tối ta sẽ gọi điện thoại cho người đó." Hạ Lộ nói.

Nàng đẩy Hạ Lộ nói. "Yên tâm, không có chuyện gì, các người nhanh đi đi."

Cứ như vậy, Tuấn Nam cùng Hạ Lộ đi qua bên kia đường.

Nhìn theo hai người bọn họ đi xa, Ki Diệu cơ hồ muốn khóc lên.

Nàng xoay người, hít một hơi thật sâu.

Cái gì nha? Cái gì, cái gì nha? Hiện tại là như thế nào a!

Lòng của nàng bỗng nhiên quặn đau, bắt đầu chán ghét chính mình.

Nếu như nàng thích Tuấn Nam tại sao còn muốn đem hắn giới thiệu cho người khác? Nếu như không phải là vậy thì tại sao nàng khổ sở như vậy?

Ki Diệu đi một đoạn đường rất dài mới về đến nhà, nàng chưa từng có cảm giác như bây giờ, Tối nay nàng thật sự chỉ muốn biến thành một con mèo con nằm co ro góc nhà mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Nam VS Dã Tiểu Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Nhan Ki Diệu cứ như vậy đi, rút cục cũng về tới nhà

Căn phòng nhỏ bé chợt trở nên vô cùng trống trải, vắng lạnh tịch mịch không khí lạnh tràn đầy cả gian phòng. Rốt cuộc là tại sao? Trong của nàng giống như bị cái gì đó bóp chặt.

Bây giờ hai người kia nhất định đang vui vẻ ca hát với nhau. Hừ, cô nam quả nữ trong một gian phòng, sẽ phát sinh chuyện gì chứ?

Nhớ tới Hạ Lộ hôm nay mặc một bộ đồ gợi cảm, vừa lộ ngực vừa lộ lưng, đem vóc người bày ra không bỏ sót chỗ nào, hơn nữa Hạ Lộ đối với người khác phái luôn rất thân mật ... A! Khi Diệu trong đầu không ngừng tưởng tượng hai người ở trong phòng hát có thể phát sinh chuyện gì ——

Nàng ôm đầu, nếu còn nghĩ nữa nàng sẽ hóa điên mất, không thể làm gì khác hơn là cầm lấy điều khiển, bật lớn tiếng tivi, đem những suy nghĩ trong đầu kia đuổi đi.

Nga, trời ạ! Chương trình tivi cuối tuần thật sự là siêu cấp khó coi, không kinh kịch thì là tiết mục thể thao, nhàm chán tới cực điểm.

Đổi tới đổi lui chuyển tới đầu óc chẳng vág cũng không có một tiết mục đáng để xem, chẳng lẽ đài truyền hình không biết cuối tuần có những người đáng thương như nàng ở nhà xem tivi sao, không thể chiếu tiết mục tốt hơn một chút sao?

Không được, nàng nhất định phải khiếu nại. Vào buổi tối cuối tuần nhàm chán như vậy, nàng nhất định phải kiếm chút chuyện để làm mới.

Nàng cầm lên điện thoại, điện thoại trực tiếp đài truyền hình khách dùng đường tàu riêng.

"Quý vị khỏe chứ, xin hỏi có điều gì cần phục vụ sao?" Đây là nhân viên dùng ngôn ngữ tiêu chuẩn để chào hỏi.

.

"Tiểu thư, đài truyền hình các người có thể chiếu tiết mục khác được không a? Các người có biết hay không là cuối tuần có rất nhiều người ở nhà không đi dạo phố, không đi hát, chỉ có thể một mình ở nhà xem tivi, các người phát những tiết mục nhàm chán như vậy ta làm sao có thể vượt qua buổi tối chủ nhật phiền muộn này đây aTa muốn khiếu nại!" Ki Diệu nắm chặt điện thoại, bô bô nói một hồi.

"Cám ơn ý kiến của quý vị, chúng tôi sẽ đem ý kiến của quý vị truyền đạt tới đơn vị liên quan, cảm ơn quý vị đã điện tới, gặp lại sau!"

Điện thoại ngay sau đó truyền đến thanh âm “bíp____ bíp_____ bíp_”.

Cái gì, là máy tính trả lời tự động sao? Cái gì nha, làm cho nàng hướng cái máy vi tính nói một hơi như vậy, thế giới này lúc nào trở nên lạnh lùng như thế a, ngay cả tiếp nhận ý kiến của khách hàng cũng dùng máy trả lời tự động a?

Một chút cũng không sai, thế giới này thay đổi thật rồi, ngay cả người đối với nàng tốt nhất là Bùi Tuấn Nam cũng thay đổi, hắn cũng sẽ trọng sắc khinh bạn, bỏ lại nàng một mình ở trong căn nhà lạnh lẽo này.

Tiết mục ti vi nhàm chán đến nỗi làm cho người khác ngủ gà ngủ gật, ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ, wow! Đã mười một giờ, Hạ Lộ không phải nói sẽ gọi điện thoại cho nàng sao? Chẳng lẽ hai người bọn họ đến bây giờ còn chưa có về nhà?

Thế này không thể được, nàng cầm lấy điện thoại, đang định gọi cho Tuấn Nam —— lại phân vân, bây giờ nàng lấy cớ gì gọi cho hắn? Không được, Kì Diệu không tình nguyện để điện thoại xuống. Trời ạ, thời gian làm sao trôi chậm như vậy a?

Nàng chỉ có thể ngồi ở trên ghế sa lon, giống một con mèo con co ro vì rét, lẳng lặng chờ đợi, không khí trong phòng như bị rút đi đâu hết.

“Đình đương —— đình đương ——” chuông cửa vang lên như kỳ tích giải thoát cho nàng khỏi nguy cơ chết rét. Kì Diệu lập tức nhảy lên.

Lúc này còn có ai sẽ tới nhà nàng?? Ha hả, ngoại trừ Tuấn Nam, còn ai vào đây?

Khi nàng lòng tràn đầy mong đợi mở cửa, nụ cười nhất thời cứng lại trên mặt.

“Người nhìn, ta mang cái gì cho người này?” Hạ Lộ giờ lên một hộp bánh ngọt cùng một túi Anh Đào trước mắt.

“Hạ Lộ?” Nàng sợ hết hồn, không thể phủ nhận, nàng có chút thất vọng.

“Đây là hiếu kính người. Đúng rồi, ta hôm nay vui quá nên về muộn, có thể ngủ nhờ nhà người hay không a? Nhờ cậy người đó!” Hạ Lộ cười hi hi lấy.

“Vào đi.” Kì Diệu cúi người xuống, từ trong tủ lấy ra một đôi dép.

“Muộn như vậy người còn chưa ngủ a?” Hạ Lộ một câu đâm vào đúng chỗ đau của nàng.

“Ngày mai không cần đi làm, làm chỉ ngủ sớm như vậy! Huống chi thứ bảy buổi tối ti vi rất hay a, ta còn đang xem ti vi “giống như bị bắt đúng tim đen, nàng vội bịa ra một đồng lý do. Mới vừa rồi rõ ràng còn bệnh tâm thần gọi điện thoại đến đài truyền hình nhắc nhở người, bây giờ lại còn nói tivi có chương trình hay?”

Ai! Ngay cả nàng cũng bắt đầu hoài nghi mình có phải hay không nàng thần kinh có vấn đề a?.

“Thật sao?” Hạ Lộ cười nhìn nàng, ánh mắt còn lộ ra hoài nghi.

“Tốt như vậy a, còn mua Anh Đào cho ta?” bị ánh mắt Hạ Lộ làm cho không được tự nhiên, nàng vội vàng đổi chủ đề, cầm lấy Anh Đào trong tay Hạ Lộ. Đó là trái cây nàng thích ăn nhất, bắt quả bây giờ là mùa đông, hẳn là đã được bảo quản khá lâu rồi.

“Ừ, ta cùng Tuấn Nam đi ăn xong liền đi dạo chợ đêm, vừa lúc thấy có người bán Anh Đào, Tuấn Nam nói người rất thích ăn Anh Đào, chúng ta liền mua một túi cho người.”

Kì Diệu cúi đầu, đem Anh Đào dùng hết sức nhai nuốt.

Phải không? Hắn còn nhớ rõ nàng thích ăn Anh Đào! Hắn ít ra vẫn còn nghĩ đến nàng a...

Không biết tại sao, hốc mắt nàng bỗng nhiên có cảm giác ướt át, nàng hít sâu một hơi, không muốn cho người ta nhìn ra.

“Bánh ngọt là ta mua cho người. Kì Diệu, ta thật muốn cảm ơn người.”

“Cám ơn ta cái gì?”

“Cám ơn người giới thiệu ta với Tuấn Nam. Ta cảm thấy Tuấn Nam thật sự là nam nhân tốt trăm năm khó gặp, đối với nữ nhân vừa ôn nhu lại có phong độ. Người biết không? Hắn nói hai người đi hát không tốt lắm, cho nên dẫn ta đi ăn tối, hắn thật không giống với nam nhân bình thường! Có đúng hay không?” Hạ Lộ khẩu khí mừng rỡ, như vừa trúng số độc đắc không bằng +.

“Đúng vậy a, hắn vốn là một nam nhân rất tốt ——” chỉ bất quá, nàng đến bây giờ mới phát hiện.

Kì Diệu cầm lấy một quả Anh Đào bỏ vào trong miệng, vị ngọt cùng chua chua trong nháy mắt tràn đầy miệng nàng.

Trong đầu nàng bỗng nhiên hiện rất nhiều hình ảnh Bùi Tuấn Nam. Trừ hai năm nhập ngũ, còn lại hắn đều mỗi ngày đưa đón nàng tới trường, sáng sớm mùa đông, nàng ra cửa, hắn nhất định đã tại cửa đợi nàng. Kì nghỉ hè nàng thường xuyên đi làm thêm đến mười một, mười hai giờ, Tuấn Nam cũng luôn tới đón lúc nàng tan việc.

Tuấn Nam đối với nàng thật là tốt nhất là hắn chưa từng tạo cho nàng bất kỳ áp lực nào, sự hiện diện của hắn đối với nàng hiển nhiên như là không khí vậy. Hắn tạo cho nàng một thế giới rộng rãi mà an toàn, làm cho nàng có thể làm bất cứ cái gì nàng muốn, nhưng là vô luận nàng ở ở chỗ nào, chỉ cần nàng vừa quay đầu lại, nhất định sẽ thấy hắn ở đó chờ nàng...

“Cho nên ta rất cảm ơn người a, Kì Diệu, ta nghĩ, ta thật sự yêu hắn.” Hạ Lộ hai má đỏ ửng.

“Yêu người nào?” Nàng có nghe lầm hay không? Kì Diệu tròn tròn mắt, miệng há to.”A ——” hạt Anh Đào mắc kẹt trong cổ họng, không thể làm gì khác hơn là kiên quyết nuốt nó xuống.

“Đương nhiên là Tuấn Nam a! Người biết con người của ta cực kỳ quyết đoán, với loại nam nhân sắp tuyệt chủng này, ta nhất định phải đối thật tốt với hắn a.” Hạ Lộ tuyên thệ.

“Ách...” Nàng sờ cổ họng, thực quả có cảm giác là lạ.

“Đi? Người làm sao vậy?” Hạ Lộ quay đầu nhìn nàng.

“Không có chuyện gì, rất tốt a, chúc mừng người.” Bởi vì nuốt trôi hạt Anh Đào, Kì Diệu thanh âm nghe có chút là lạ.

“Kì Diệu, vì muốn cảm ơn người, chúng ta ngày mai cùng nhau ăn cơm đi” Hạ Lộ lời kéo tay nàng.

“Ngày mai? Ách... Không được, ta ngày mai phải về nhà một chuyến, hôm khác đi!” Nàng sợ lại nhìn thấy bộ dạng thân mật của hai người, nàng không rõ mình vì sao lại trong lòng lại có cảm giác như dao cắt.

“Cùng đi đi!” Hạ Lộ lần nữa kéo áo nàng.

“Thật không được. Đừng làm rộn, nhanh đi tắm rồi ngủ đi, đại tỷ.” Nàng có thể chúc phúc cho bọn họ, nhưng đừng đem nàng liên lụy vào.

Hạ Lộ rốt cục đi vào phòng tắm, trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh lại, Kì Diệu ngồi ở trên ghế sa lon yên lặng ngắm người nhìn về về phía tivi. Vị Anh Đào thông xuống cổ họng nàng, cảm giác thật kỳ quái

Một tuần kế tiếp, mỗi ngày Kì Diệu đều lấy đủ loại lý do thoái để tránh phải cùng Hạ Lộ và Tuấn Nam ra ngoài.

Một mặt là không muốn làm bóng đèn, một mặt là không muốn làm cho tinh thần bất ổn.

Mà Tuấn Nam cũng không còn điện thoại cho nàng nữa, bởi vì hắn cho rằng Kì Diệu cố ý tránh mặt hắn.

Chín giờ tối Chủ nhật, Bùi Tuấn Nam như đã hẹn ngồi đợi ở pub, một mình hắn ngồi ở trước quầy bar, trên bàn bày một chai rượu đỏ, cùng một ly rượu đã bị uống quá nửa.

Hắn mặc một bộ đồ màu lam, vẻ mặt mệt mỏi, có vẻ như dạo này hắn cũng không thoải mái gì.

Vốn là nghĩ thoái thác buổi hẹn hôm nay ở nhà suy nghĩ một chút, nhưng Hạ Lộ nói Nhan Kì Diệu cũng cùng đi, hắn liền không cách nào cự tuyệt.

Cho dù nàng đã cự tuyệt hắn, hắn vẫn không có pháp nào bỏ được mong muốn nhìn thấy nàng, hắn có thể an phận làm bằng hữu tốt ở một bên nhìn nàng, chỉ cần có thể xác định nàng mạnh khỏe là tốt rồi.

Hắn cầm lấy ly rượu trên bàn chén, uống một ngụm rượu đỏ

“Thật xin lỗi, để người đợi lâu.” Giọng nữ thanh thúy vang lên ở phía sau hắn

Bùi Tuấn Nam quay đầu, đáy mắt quét qua một tia thất vọng, hắn biết Nhan Kì Diệu nói chuyện sẽ không lễ phép như vậy.

“Hạ Lộ? Là người a...” Hắn theo bản năng đưa ánh mắt nhìn về phía sau Hạ Lộ, lại phát hiện người hắn muốn gặp không có xuất hiện.

Hạ Lộ phát giác, hắn và Kì Diệu tại sao khi gạt nàng đều cò về mặt thất vọng?

Bất quá nàng cố ý làm bộ như không nhìn thấy.

“Ừ, chờ lâu rồi sao?” Hạ Lộ kéo ra cái ghế ngồi xuống, trên mặt nở nụ cười nhiệt tình.

“Kì Diệu đâu?” Hắn rốt cục không nhịn được hỏi.

”Nàng có việc không thể tới.” Hạ Lộ trả lời.

Tuấn Nam không nói gì, nhưng ánh mắt trùng xuống, hắn cầm lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó nặng nề để cái ly xuống.

Hạ Lộ mở chai rượu, thuận theo đem thân bình nghiêng bốn mươi lăm độ, chất lỏng màu đỏ tím đỏ đầy cái ly thủy tinh trong tay nàng.

Suốt một tuần lễ, Hạ Lộ không ngừng tìm đủ các loại lý do, để lấy cớ cùng Tuấn Nam gặp mặt, nhưng nàng rất rõ ràng, Tuấn Nam trong lòng chỉ có một nữ nhân, đó chính là Nhan Ki Diệu.

Nàng biết, năm năm trôi qua, Nhan Ki Diệu ở trong lòng hấn vô cùng đặc biệt, không thể nói bỏ là bỏ được.

Bất quá, Hạ Lộ đã quyết định, nàng muốn nam nhân này, vô luận dùng phương pháp gì, nàng nhất định phải đem cái bóng của Ki Diệu trong lòng Tuấn Nam quét sạch.

Cho dù ánh mắt Tuấn Nam thất vọng đã thương nàng, bất quá “Tiểu hạ nhân sẽ bị loạn đại mưu” (ý là cái bé không nhân nhin được sẽ làm hỏng việc lớn a), nàng vẫn đề nên cảm xúc bất mãn trong lòng.

“, Tuấn Nam, chén này ta mời ngươi.” Hạ Lộ bày ra tư thế mỹ người.

Trong quán rượu ánh đèn mập mờ, không khí kích thích, bên cạnh lại còn có một cơ thể nhiệt tình dán chặt vào người, thật khó mà không động tâm cho được, đây chính là “Đại mưu” của Hạ Lộ.

Trải qua một tuần, nàng luôn kiếm cớ tiếp cận mà đối phương lại không có ý tứ gì, đây quả thực là chuyện không thể mà cũng như là một sự sỉ nhục đối với sức quyến rũ của nàng (hix tự tin dữ nha)

Cho nên hôm nay, nàng tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội tìm được một người nam nhân tốt như vậy.

Tuấn Nam nhìn nàng, lạnh lùng nói.”Khi khác uống đi.”

“Là sao?” Hạ Lộ cầm chai rượu nhìn nhân.”Đây là nămrượu Bordeaux đỏ năm 1995, xem ra, tối nay có người muốn uống rượu say đó!”

Nàng hiển nhiên nói trúng tâm sự của Tuấn Nam, khóe miệng hấn khẽ dao động.

“Ta là một nam nhân uống rượu say có thể gọi xe về nhà, cho dù ngủ ở ven đường cũng không thành vấn đề, chẳng qua nếu như ngươi uống say, ta không thể công ngươi về nhà.”

Hạ Lộ đôi môi mìn cười nhấp một chút rượu, mùi rượu lan nhanh trong miệng, nàng dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng lay động thưởng thức hương vị của nó

“Đó... Thật là rượu ngon.” Nàng nhắm hai tròng mắt lại, tận tình hưởng thụ dư vị, thần thái mê người.

“Không nghĩ là ngươi lạ hiểu biết về rượu như vậy? “Không giống Nhan Ki Diệu luôn xem rượu như bia mà uống, hoàn toàn không có chút hưởng thụ, đối với sự hiểu biết của nàng thật làm cho hấn kinh ngạc.

Dĩ nhiên, vì muốn câu nam nhân mà... Nga, thật là nguy hiểm, mới có một ly rượu mà suýt nữa đem suy nghĩ thật nói ra

“Dĩ nhiên, ta hiểu về rượu đỏ giống như ta hiểu về ngươi vậy.” Nàng dùng vẻ ngoài mền mại đáng yêu, ánh mắt quyến rũ nhìn hấn.

Nàng dĩ nhiên biết hấn tại sao lại uống rượu giải sầu, bởi vì hấn thích nữ nhân kia nhưng nàng lại chỉ xem hấn như ca ca. Bất quá Bùi Tuấn Nam không biết, nàng ta cũng đang ở nhà khổ sở, hết thầy đều không qua khỏi ánh mắt Hạ Lộ.

“Là sao? Đáng tiếc ta g không cần một bác sĩ tâm lý.” Tuấn Nam uống nốt ly rượu, cười lạnh.

“Vậy ngươi cần gì? Một chai rượu nữa hay là một người uống rượu cùng ngươi? ...” Hạ Lộ hai chân kê cao lên làm lộ cặp chân thon dài mê người, người nghiêng về trước làm cho cổ áo đã trễ lại càng thêm trễ. Cơ hồ có thể trong thấy cả “đôi núi đằng xa”.

Hạ Lộ tin tưởng rượu là chất xúc tác tốt nhất của tình dục, bất kỳ nam nhân nào đều không thể chống lại sức quyến rũ của phụ nữ đẹp cùng với rượu ngon.

“Cám ơn, ta nghĩ chỉ cần có rượu.” Hấn quay đầu, đem tầm mắt nhìn về trước.

Hấn cự tuyệt? Chắc là do rượu chưa phát huy tác dụng rồi. Bất quá, nam nhân này có lẽ cố tránh nàng, sợ không cách nào cự tuyệt được nàng (tự tin chết người luôn)

Hừ, hôm nay nàng nhất định không cho hấn tránh né nữa, Hạ Lộ cầm chai rượu rót cho hấn.

“Đừng như vậy nha, người ta chỉ l muốn cùng ngươi tâm sự thôi mà.” Hạ Lộ cất tiếng nói vừa trầm thấp vừa ôn nhu.” Tình cảm là chuyện không cách nào cưỡng cầu, chúng ta chỉ cần sống cho vui vẻ là được rồi, ta uống cùng ngươi!”

Những lời này đánh trúng tâm tư của Tuấn Nam.”Ngươi nói không sai, cạn chén.”

Những thứ không thuộc về mình dù có cố gắng đến mấy cũng không thuộc về mình.

Bên trong PUB càng về đêm càng mỹ lệ, tà âm quanh quẩn ở bên tai, trong sàn nhảy biểu diễn càng lúc càng nóng bỏng,

Hạ Lộ vươn tay ra nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn, Tuấn Nam cũng không có phản ứng gì.

“Nhiều người ở đây quá thật không vui, chúng ta đi chỗ khác đi!” Hạ Lộ cúi sát vào tai hắn nói, thanh âm vô cùng khiêu khích.

“Đi nơi nào?”

“Ngươi muốn đi đâu cũng được.” Nàng nhẹ nhàng nhếch mũi chân lên, huỳnh nhẹ vào chân hắn, đôi mắt không ngừng nhìn hắn mỉa mai hoặc.”Tối nay, ta muốn đi cùng ngươi, ta muốn ở cùng với ngươi...”

Tuấn Nam nhìn nàng một hồi lâu, khoe miệng nổi lên một nụ cười thần bí.”Hạ Lộ, như vậy tiến triển quá nhanh đi?”

Hắn không phải là thợ săn tham lam, phạm là nữ nhân đều coi là con mồi.

Ngược lại, hắn chỉ là một người làm vườn, chỉ biết yên lặng chiếu cố đóa hoa hồng trong viên kia, trong lòng hắn duy nhất chỉ có một đóa hoa hồng đó mà thôi.

“Ngươi xem thường ta sao? Ngươi cảm thấy ta là nữ nhân rất tùy tiện! ?” Tuấn Nam khinh miệt cười, làm cho Hạ Lộ nhói đau.”Ta chỉ dừng cảm theo đuôi nam nhân, mình muốn không giống Nhan Kì Diệu, nàng chỉ biết lợi dụng ngươi, không thương, nhưng ta thật lòng rất thích ngươi!”

Tình yêu ở trước mắt, Hạ Lộ đã sớm không còn biết cái gì gọi là bằng hữu nữa.

“Ngươi đừng nói nữa.” Tuấn Nam lạnh mặt xuống, khẩu khí vô cùng bình thản.”Thật xin lỗi, ta chỉ có thể coi ngươi như bằng hữu, ít nhất là bây giờ, ta chỉ có thể coi ngươi như vậy thôi.”

Qua vài giây, Hạ Lộ từ kích động trở nên bình tĩnh hơn, bỗng nhiên nở một nụ cười.

“Không sao, cho dù ngươi chỉ xem ta như bằng hữu cũng không sao, ta sẽ chờ ngươi.” Hạ Lộ mỉm cười, nàng tự nói với mình, tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn dễ dàng như vậy

Bận rộn suốt một buổi sáng, Nhan Kì Diệu vừa ngồi xuống, chuẩn bị ăn trưa

Thật ra thì, nàng tâm trạng đang rất tệ, đành kiếm có công việc bận rộn mà quên đi vậy, tránh cho đầu óc của mình khỏi suy nghĩ lung tung. Đáng tiếc, lại có người tới phá hư tâm trạng của nàng

“Kì Diệu, ngươi ăn một mình à!” Hạ Lộ đi tới bên cạnh nàng

“Ừ.” Nàng cúi đầu gấp một miếng thức ăn bỏ vào miệng.

Nhan Kì Diệu thất hồn lạc phách, Hạ Lộ hoàn toàn nhìn ra, nàng hiểu phải làm cho Nhan Kì Diệu hoàn toàn hết hy vọng, nàng mới có cơ hội chinh phục Tuấn Nam.

“Kì Diệu, nói cho ngươi biết một tin tức tốt nha ——” Hạ Lộ đập vai nàng, bộ dạng hớn hờ

“Tin tức tốt?” Kì Diệu ngay cả đầu cũng không có mang.(ý là không còn để ý cái gì hết, ta chẳng biết dịch câu nì như thế nào nữa) nàng bây giờ đối với bất kỳ tin tức tốt gì cũng không có hứng thú.

“Nói cho ngươi biết, Tuấn Nam đã cùng ta chính thức gặp gỡ.” Hạ Lộ cười nói, hoàn toàn không có một chút chột dạ, ngay cả chính nàng cũng không khỏi bội phục mình, thật là một diễn viên trời sanh.

Kì Diệu ngậm thức ăn trong miệng nhai lấy nhai để, nhưng lại mắc ở cổ họng, nuốt không trôi. Một lúc lâu, Kì Diệu mới ngẩng đầu lên, buộc mình nặn ra một nụ cười.”Chúc mừng ngươi.”

Hạ Lộ cầm tay nàng, vẻ mặt cảm động.”Kì Diệu, ta hy vọng ngươi sẽ chúc phúc cho ta.”

“Ừ, ta sẽ chúc phúc cho các ngươi.” Nàng gật đầu.

“Ta đi ăn cơm đây! Tuấn Nam đang ở dưới lầu chờ ta.” Nói xong, Hạ Lộ vui vẻ tiêu sái đi ra khỏi phòng làm việc.

Cả buổi trưa cũng muốn ăn cơm chung, tình cảm thật tốt a.

Kì Diệu cúi đầu tiếp tục ăn, mới phát hiện một giọt nước mắt từ hốc mắt không ngừng chảy ra, một giọt lại một giọt rơi xuống

Dự came của nàng rốt cục cũng biến thành thật, mấy ngày nay nàng đều mơ thấy, không ngờ hôm nay lại do đích thân Hạ Lộ nói ra.

Lòng của nàng đau quá, phảng phất như có người thừa dịp nàng không chú ý giáng cho nàng một quyền, làm cho nàng hoàn toàn không kịp phòng bị. Là người từng cho nàng rất nhiều bây giờ lại tàn nhẫn thu hồi lại từng thứ, từng thứ một.

Lỗi của nàng, đều do hoàng, tại sao khi Tuấn Nam ở bên người nàng không biết quý trọng, đợi đến khi mất đi mới phát giác hắn quan trọng như thế

nào...

Kì Diệu không nhận được gục xuống bàn khóc, trong thanh âm tràn đầy hối hận cùng đau lòng, làm cho người khác thật thương tâm.

Ngồi ở góc phòng làm việc còn có ngốc muối, nàng ta không đành lòng đi tới bên người nàng, lấy ra một chồng giấy lau.”Kì Diệu, đừng như vậy, đừng khóc...”

Ngốc muối chân tay luống cuống, nàng thật sự không biết cách an ủi người khác !

Kì Diệu nghĩ lại đây cho cùng là trách nhiệm của nàng, khóc có được ích lợi gì đâu ? Nàng đáng lẽ phải vui mừng cho bọn họ mới phải, đầy đều là bằng hữu tốt nhất của nàng, bây giờ trở thành một đôi không phải là chuyện tốt sao? Nàng hẳn là nên cao hứng mới đúng.

Huống chi đây là do nàng giới thiệu, không phải sao?

Kì Diệu ngẩng đầu, nhận lấy giấy lau mũi, ra sức xì ra i ——

“Ha ha, ta không sao.”nàng khả ái cười, hai mũi đỏ ửng .

“Tốt, người không khóc là tốt rồi, ta... Đi đầu hẻm mua trà sữa trên châu cho người uống!” Ngốc muối cảm ví tiền hương dưới lầu bước tới. Nàng biết, Kì Diệu chỉ uống trà sữa trên châu sẽ rất cao hứng.

“Lão bản, hai ly trà sữa trên châu.” Ngốc muối đứng trước quầy nói.

” Có ngay, xin chờ một chút.” Lão bản động tác nhanh chóng cầm lấy cái chén, bắt đầu pha chế.

Đang đợi, ngốc muối nhàm chán nhìn chung quanh, vừa lúc thấy một người quen, đang ăn ở cách đó không xa ——

Di, đây không phải là Hạ Lộ sao? Không sai, dáng người yếu điệu kia cách xa ba dặm cũng không thể nhận lầm, là Hạ Lộ không sai.

Chẳng qua là tại sao nàng lại ngồi đây ăn cơm, không phải là có hẹn sao?

Ngốc muối vẽ mặt kinh ngạc cùng nghi ngờ.

“Tiểu thư, trà của người đây.” Lão bản đưa ly trà cho ngốc muối đang đứng sững sờ.

“Nga, cảm ơn.” Ngốc muối nhận lấy hai ly trà sữa trên châu bước nhanh trở về phòng làm việc. Nàng đẩy cái mắt kiếng trên sống mũi, ách, chuyện này giống như có chút là lạ nga!

Bất quá khi nàng trở lại phòng làm việc, lại phát hiện Kì Diệu không ngồi ở chỗ cũ, ngay cả ba lô cũng không thấy .

“Là chuyện gì xảy ra? Người chạy đi đâu rồi...” Ngốc muối này mới phát hiện, trên bàn làm việc của Kì Diệu có một tờ giấy xin phép, bên cạnh còn dán một tờ giấy ghi chú màu vàng.

Ngốc muối cầm tờ giấy ghi chú lên, nhìn kỹ ——

Ngốc muối, phiền người, chiều nay giúp ta xin nghỉ.

Phía dưới còn vẽ một cái đầu mèo thay cho chữ kí .

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Nam VS Dã Tiểu Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Nhan Kì Diệu khoác một cái áo len dày cộm, quần jean màu xanh, chân đi giày thể thao, tay đeo cái găng có hình con mèo nhỏ (ai nhớ sự tích cái găng này không a?) bộ dạng nhìn thế nào cũng giống như một học sinh trung học.

Giờ phút này tâm tình nàng vô cùng buồn bực, nàng dút tay vào trong túi lôi ra một cái nhẫn, nàng biết, bây giờ là lúc nàng phải trả lại cho hắn.

Hắn và Hạ Lộ đã chính thức gặp gỡ , nàng dĩ nhiên là nên đem chiếc nhẫn trả lại cho hắn. Mặc dù nàng đã từng ích kỷ nghĩ muốn len lén đem chiếc nhẫn lưu lại, ít nhất còn có một chút kỉ niệm.

Nhưng trong lòng nàng rất rõ ràng, hạnh phúc này đã không thuộc về nàng nữa.

Nàng suy nghĩ thật lâu, quyết định đem chiếc nhẫn trả lại cho chủ nhân của nó , một lần nữa xác định rõ ranh giới mơ hồ này

Trên hết đây chỉ là cái có mà thôi, bởi vì nàng thực sự nhớ hắn, thực sự muốn gắn lại hắn. Nhưng nàng lại sợ nếu gặp hắn rồi thì chính mình sẽ không thể dời đi được...

Bùi Tuấn Nam ngồi ở phòng làm việc, trên bàn có một ly trà, , có lẽ là tối hôm qua uống nhiều rượu nên thái dương đau nhức, nhìn màn hình máy tính cũng thấy chói mắt.

Hắn đẩy ra chồng công văn cùng bản thiết kế sang một bên , đi tới sát cửa sổ, kéo tấm rèm ra, hưởng thụ chút ánh nắng hiếm hoi giữa mùa đông.

Tầm mắt nhìn ra phía xa, ngắm nhìn bầu trời rộng lớn ngoài cửa sổ, bất giác hắn cảm thấy thật thoải mái. Khi hắn đem tầm mắt từ xa thu hồi lại thì bất chợt một bóng dáng quen thuộc đập vào mắt——

Ki Diệu? Thật sự là nàng! Nhưng tại sao nàng lại ở dưới lầu đi lại lại ?

“Đáng chết, trời lạnh như thế này , nàng ở bên ngoài đi tới đi lui làm gì? Cũng mặc ít đồ như vậy, tên ngu ngốc này!” Bùi Tuấn Nam vừa gằn thét, vừa cầm lấy áo khoác ngoài hướng ngoài cửa phóng đi.

Nhưng là, hắn ngỡ người khác ngu ngốc, lại không phát hiện chính mình cũng chỉ mặc một cái áo sơ mi mà lao ra ngoài trời ...

“Hô ~ lạnh quá.” Nhan Ki Diệu hai tay đưa lên miệng hà hơi sưởi ấm, hai tay không ngừng ma sát

Làm sao bây giờ, nàng đã bắt đầu có chút hối hận. Nàng căn bản không có dũng khí tới tìm hắn, còn do dự như vậy, nàng nhất định sẽ chết rét ở đầu đường

Hướng chi, đem chiếc nhẫn trả lại cho hắn, không phải là cắt đứt tất cả khả năng của bọn họ sao?

Nghĩ tới đây, lòng của nàng bỗng nhiên đau quặn lên.

Hay là trở về đi thôi! Đang lúc nàng xoay người chuẩn bị rời đi, lại phát hiện Bùi Tuấn Nam xuất hiện ở trước cửa lớn .

“Hồngбет!” Hắn làm sao lại xuống đây a? Ki Diệu căng thẳng, tay chân luống cuống nhìn chung quanh, đáng tiếc trong vòng 100m xung quanh không có bất kỳ vật che đây gì , làm sao bây giờ? Hay là bỏ chạy đi vậy.

Nhan Ki Diệu đang muốn chạy trốn, lại một đôi tay mạnh mẽ ngăn cản.”Người ở đây bên ngoài làm gì?”

Ki Diệu nghe tiếng hắn liền quay đầu lại, ra vẻ kinh ngạc nói .”A! Tuấn Nam? Là người, thật là trùng hợp, ta vừa đi ngang qua nơi này, thật đúng lúc đó!”

“Là thế này phải không?”

Tuấn Nam liếc xéo nàng, ánh mắt ôn nhu cùng hơi thở nam nhân mạnh mẽ làm cho nàng vừa chột dạ vừa khổ sở.

Hắn mặc màu áo sơ mi trắng, không biết tại sao, Ki Diệu cảm giác hắn không giống trước, hay là tại trời lạnh quá a?

“Lên đây đi, như người vậy sẽ cảm mạo đó.” Tuấn Nam ôn nhu nói.

Đã lâu không được nghe giọng hắn ôn nhu như vậy, nhưng hắn càng ôn nhu lại càng làm nàng muốn khóc.

Người còn quan tâm ta sao? Nàng muốn nói như vậy, nhưng kết quả là im lặng không dám ho he .

“Không cần, hôm khác đi, ta còn có việc ——” nàng xoay người muốn chạy trốn.

“Bỏ người lên thì lên đi .” Tuấn Nam một tý túm lưng của nàng, giống như túm con mèo nhỏ xách lên lầu.

Ki Diệu ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng làm việc, hai tay đang cầm một ly trà nóng.

Trà nóng bốc khói lên, làm ấm bàn tay của nàng, nhưng hai mắt nàng lại bị che phủ bởi một mảng sương mỏng.

“Buổi chiều tại sao không đi làm?” Tuấn Nam cũng rót cho mình một ly trà nóng.

“Ta...” Nàng cúi đầu nhìn cái bóng của mình trong chén, nói không nên lời.

“Tại sao, thân thể không thoải mái sao? Có muốn ta đưa người về hay không?” Hắn gấp gáp hỏi thăm.

Ki Diệu lắc đầu. Không đối với nàng ôn nhu như thế , như vậy sẽ làm cho nàng khó từ bỏ hơn .

Tuấn Nam đứng ở bên cửa sổ, hướng nàng ngoắt ngoắt tay.”Tối đây phơi nắng, như vậy thân thể có thể ấm lên một chút.”

Nàng không có phản ứng, cũng không mở miệng, nghe lời đi tới. Nếu là bình thường nhất định sẽ nói: “Phơi cái gì a? Bỏn cô nương ngồi đây tốt lắm rồi, việc gì phải đứng lên?”

Kì Diệu đứng ở phía sau hắn, ánh mắt trời xuyên qua Tuấn Nam chiếu xuống mặt nàng, nàng tựa hồ như ngửi thấy mùi của hắn trong không khí, nhìn bóng lưng của hắn, nàng bỗng nhiên có một loại cảm xúc kì lạ, liền từ phía sau lưng ôm lấy hắn. . .

Hia tay nàng ôm chặt lấy hắn, không nhúc nhích. Đột nhiên nàng hy vọng thời gian có thể dừng lại, hy vọng vĩnh viễn có thể ôm hắn như bây giờ.

Trong lòng của nàng có một tiểu thiên sứ thanh khiết đang không ngừng giao chiến với một tiểu ác ma——

Nàng hít sâu một hơi, sau đó nói: “Thật ra thì, ta tới tìm ngươi.” sớm muộn cũng phải trả lại, nhnhaan dịp này trả cho xong luôn đi!

Tuấn Nam xoay người, ôn nhu nhìn nàng.

Nàng từ trong túi lấy ra cái nhẫn, vươn tay ra.”Ta tới. . . Đem chiếc nhẫn này trả cho ngươi, ta tin tưởng, ngươi sẽ tìm được người thích hợp với nó hơn ta.”

Tuấn Nam vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa, Kì Diệu lúc này mới chợt phát hiện, nàng thật ra thì chưa bao giờ hiểu rõ Tuấn Nam, bởi vì hắn vĩnh viễn bình tĩnh như vậy, không thể nhìn ra vẻ hi vọng ai nhac trên mặt hắn.

“Đây quả sinh nhật ta tặng ngươi.” Hắn cố gắng duy trì ngữ điệu bình tĩnh, không để cho người khác nhận ra tâm trạng của mình . Nàng có thể cự tuyệt hắn, nhưng cần gì ngay cả chiếc nhẫn cũng muốn trả về cho hắn, coi như là quà sinh nhật của một người bạn bình thường không được sao?

“Ta không thể nhận.” Nàng cúi đầu, sợ ánh mắt tiết lộ bí mật của mình. Việc nàng thương hắn là một bí mật không thể để cho người khác biết được.”Ta nói rồi, sẽ có người thích hợp với nó hơn ta .”

“Ta cho rằng ngươi chính là thích hợp nhất với nó.”

“Ngươi không nên nói như vậy! Không nên đối với ta tốt như vậy!” Đây đều là gạt người, hắn đã là bạn trai Hạ Lộ , tại sao còn đối với nàng tốt như vậy? (tội nghiệp ca quá, oan này có nhảy xuống sông cũng không rửa sạch được nha)

“Ta đối với ngươi tốt là bởi vì ta ——” hắn lần đầu tiên thấy bất an , lần đầu tiên nói chuyện với nàng lớn tiếng như vậy, nhưng ngay sau đó hắn ý thức được không tạo thêm cho nàng bất kỳ áp lực nào nữa, liền đè nén cảm xúc của mình lại.”Bởi vì ta —— là đàn anh của ngươi.” Hắn chỉ có thể nói như vậy.

Không nghĩ tới tiểu nữ nhân trước mặt này cảm xúc thật khó đoán, nàng cứ nhiên giờ quả đắm mà đắm vào ngực hắn.”Ta không cần đàn anh như ngươi, ta chán ghét ngươi là đàn anh của ta —— ô ——” nàng khóc nức lên.

Quen biết nàng lâu như vậy, cho tới tận bây giờ hắn chưa từng thấy nàng kích động như vậy, hắn rốt cuộc vừa làm sai cái gì? (sai rành rành ra đây còn dám hỏi, đáng đời ca)

Thấy nước mắt của nàng, Bùi Tuấn Nam nhất thời đau lòng, không tự chủ được đem nàng ôm chặt vào trong ngực.

Đây là một loại cảm giác thật kỳ diệu, biết nàng nhiều năm như vậy, hắn churừng ở gần nàng như vậy, thậm chí còn cảm giác được nàng đang run nhẹ trong ngực hắn.

Thân thể mềm mại dán chặt lấy hắn, không có phản kháng, cũng không có bài xích, điều này làm cho hắn có một loại ảo giác, bọn họ thực sự cảm mến đối phương.

Ảo giác này là của hắn sao?

Ảo giác cũng tốt, hắn thích cái cảm giác này. Nhìn nàng trong lòng mình, hắn không khỏi dao động, hắn nhẹ nhàng cúi đầu, mềm mại lên trán nàng. . .

Trời ạ! Đến tột cùng là đang xảy ra chuyện gì?

Mọi chuyện dường như quá đột ngột, lại là điều hắn mong đợi từ lâu, làm cho hắn khi chạm vào da thịt nàng toàn thân liền run nhẹ lên nhưng lại không thể kháng cự lại.

Vốn là hai tay đập vào ngực của hắn, bây giờ lại thành vô lực nép vào ngực hắn , sa vào sự ôn nhu của hắn.

Làm môi của hắn nhanh chóng phủ lên môi nàng , rất nhanh sau đó thế giới trở nên yên lặng không một tiếng động, cơ hồ chỉ có tiếng tim đập loạn của hắn và nàng. Tình cảm bị đè nén đã lâu không thể nào đè nén được .

Hắn nhiệt tình thăm dò vành môi của nàng, tìm acis lưỡi mềm mại của nàng mà triền mien. Hai người đã không còn tỉnh táo suy nghĩ gì nữa, cũng không phân biệt rõ là mộng hay là thực tế, có điều nếu đây chỉ là một giấc mộng thì bản thân cũng không muốn tỉnh dậy.

Hai người cứ thế quấn chặt lấy nhau, Bùi Tuấn Nam ôm chặt lấy eo nhỏ của nàng, miệng không ngừng gọi nhỏ tên nàng, Kì Diệu cơ hồ như sắp chịu

không nổi lù dần về phía sau cho đến khi lưng nàng chạm vào vách tường (phi lễ chó nhìn chó nhìn a * che mắt cơ mà vẫn tí hí *)

Trong nội tâm của nàng, tiểu thiên sứ đã bị ác ma đánh gục vẫy cờ trắng đầu hàng vô điều kiện .

“Ừ...” Nàng bỏ qua mọi suy nghĩ mà buông xuôi theo phản ứng của cơ thể, việc hân đáp lại làm cho nàng cảm thấy thoải mái, nàng tuyệt nhiên không muốn đánh mất hân

.

Hân hôn môi làm cho môi nàng đỏ ửng lên , khi hân cúi xuống cổ nàng, Kì Diệu ngẩng đầu lên, đón nhận ngọn lửa nóng bỏng của hân. Đang lúc hai người triền miên thì tiếng chuông điện thoại vang lên (haizz cụt cả hứng, mất cả kịch hay của ta)

“Đồ nữa nữa...” Tiếng điện thoại vang lên, đây là tiếng chuông đặc biệt yêu thích của nàng, tiếng động đánh thức nàng khỏi cơn mê

Bất quá, Tuấn Nam hiển nhiên không có ý muốn thả nàng ra

“Đồ nữa nữa ~ đồ nữa nữa ~” tiếng điện thoại lại vang lên lần nữa, tiếng kêu càng lúc càng lớn như không cho phép nàng tiếp tục trầm luân .

Tiểu thiên thần trong nháy mắt lấy lại dũng khí, chuyển bại thành thắng đánh bay tiểu ác ma, cầm gậy gõ vào đầu nàng

“A!” Kì Diệu bỗng nhiên tỉnh táo lại. Trời ạ, nàng làm cái gì vậy? Nàng vừa hôn bạn trai của bạn mình, Hôn nữa khí thế còn hùng hực như vậy? làm sao chấp nhận được a?

Nàng muốn rời đi nhưng nụ hôn kia làm cho nàng thật sự quyến luyến, nàng đẩy hân ra nhưng Tuấn Nam không chịu buông tay

.

“Buông!” Nàng dùng hết khí lực muốn thoát ra khỏi ngực hân.

“Ngươi làm sao vậy?” Hân không hiểu con mèo nhỏ này vừa lúc này còn ở trong lồng ngực của hân ôn nhu quyến rũ, sao vừa chớp mắt lại biến thành con cọp dương oai rồi? Chẳng lẽ chuyện lúc trước chỉ là ảo giác

Nhìn nàng vẻ mặt vẻ giận dữ, xem ra, sợ rằng đó thực sự ảo giác là của hân.

Tuấn Nam vẫn xiết chặt hông nàng, khoảng cách gần như thế làm cho nàng cảm thấy không thể nào thở được, nàng bắt đầu vừa đá vừa đánh ——

“Buông, buông! Ta bảo ngươi buông!” Nàng hô to.

“Ta không buông.”

“Ta van xin ngươi buông tha cho ta, ta chán ngươi, chán ghét ngươi như vậy , ngươi làm ta thống khổ, ngươi biết không...” Nàng khóc lóc, đôi mắt đầy nước nhìn hân chằm chằm.

“Ta không rõ, ngươi rốt cuộc là làm sao, mới vừa rồi ngươi không phải là... rất phối hợp sao?”

Chính vì như vậy nên bây giờ nàng mới cảm thấy thống khổ, thấy tội lỗi, nhưng nàng không thể nói cho hân biết.

Chuông điện thoại rốt cuộc cũng dừng lại, nàng đem tâm tình của mình giấu sâu dưới đáy lòng.

“Thật xin lỗi, ngươi đừng suy nghĩ nhiều quá. Ta chỉ muốn đem chiếc nhẫn trả cho ngươi.” Kì Diệu rốt cuộc đẩy ra hân.

Nàng xoay người, đem chiếc nhẫn đặt lên bàn, cầm lấy ba lô, dùng hết sức lực lao ra khỏi phòng làm việc.

Bị những lời nàng nói làm cho kinh ngạc, Tuấn Nam sững sờ đứng yên một chỗ.

Hân nghĩ quá nhiều? câu trả lời này rút cục là ý gì đây hả trời? Nàng đứng ngoài trời lạnh lâu như vậy chỉ muốn đem chiếc nhẫn này trả cho hân? Đang nặn nong tha thiết là thế mà nàng lại dỗi cho hân một gáo nước lạnh, còn nói là bản thân hân nghĩ quá nhiều ?

Tuấn Nam Chậm rãi rời mắt xuống chiếc nhẫn đang lóe sáng ở mặt bàn, lẩm bẩm hỏi: “Ngươi nói, tâm tư nữ nhân tại sao lại phức tạp như vậy? làm sao có thể nắm bắt được bây giờ ?”

Chạy chạy chạy!, Nhan Kì Diệu liều mạng chạy về phía trước , không dám đối diện với tàn cuộc.

Tiểu thiên thần còn cầm cái gậy nhỏ chỉ vào nàng : ngươi nhìn chuyện tốt mà ngươi vừa gây ra xem, đang yên đang lành lại biến thành kẻ xấu xa, phản bội bằng hữu, còn muốn phá hư chuyện tình cảm tốt đẹp của người ta?

Về mặt ủy khuất, Kì Diệu nói lại: “Nhưng ... Ta vẫn cho rằng Tuấn Nam là của ta a! Mặc dù hơi chậm chạp một chút, bây giờ ta mới phát hiện mình thích hân, nhưng ta thật không muốn mất hân.”

Tiểu ác ma kiểng hai chân nói: Nói đúng nha, thích thì phải cướp ấn về nha! Hạnh phúc phải dựa vào chính mình tranh thủ đoạt!

“Không được, không được! Hạ Lộ nói bọn họ đã chính thức gặp gỡ, ta như vậy không phải là thành người thứ ba phá hư chuyện tình cảm của người khác sao? Huống chi, Tuấn Nam nếu quả thật thích ta, sẽ không hẹn hò cùng Hạ Lộ...” Kì Diệu về mặt chính nghĩa lắm liệ, cố gắng chống lại tiểu ác ma trong lòng.

“Người nhìn, nữ thật kia kỳ quái.” Người đi đường thấy nàng lăm bằm một mình thì không khỏi nhìn nàng với ánh mắt kì dị

“Đúng vậy, còn trẻ như vậy đã bị bệnh a, thật là đáng tiếc a.” Một đôi tình nhân đi ngang qua nàng, không nhìn được bàn luận xôn xao.

Nhan Kì Diệu lập tức quay đầu lại, khôi phục lại uy phong tiểu dã miêu vốn có.”Uy, tiểu tử thú, người nói người nào nổi điên a?”

Đôi tình nhân vội vàng dắt tay nhau chạy, chỉ nghe nữ nhân kia còn nhỏ giọng trách bạn trai : “ Chi tại người nói linh tinh a, bây giờ trên đường rất nhiều kẻ không bình thường a...”

“Thật là đáng ghét!” Nàng đã khó chịu như vậy qua, lại còn bị người đi đường kêu là người điên. Nếu tiếp tục như vậy, nàng sẽ nổi điên thật mất !

Làm sao bây giờ? Cuối cùng đã về đến nhà, nàng không muốn vào liền ngồi trước cửa hóng gió.

Mặt trời cũng đã lặn, nàng ngồi nghĩ lung tung “ thứ sáu ngày mười ba sao?” nàng vốn là người may mắn vậy mà sau khi ngày sinh trùng đúng ngày đó thì lại trở nên xui xẻo như bị nguyên rủa vậy.

Tiếng chuông điện thoại lại không báo trước vang lên.

“Đồ nửa nửa... Đồ nửa nửa...”

Nàng xem số điện thoại, không phải Hạ Lộ, cũng không phải Tuấn Nam, mà là một số lạ.”Uy!” Nàng bắt máy.

Trong điện thoại truyền đến thanh âm làm nàng rung động. “Là ta, Dương Khải.”

“Dương Khải?” Tại sao có thể như vậy? Nàng hôm nay còn chưa gặp đủ chuyện sao ?”Người ~ người tại sao có số điện thoại của ta?”

“Xem người quả nhiên là uống rượu say, đến cả việc cho ta số điện thoại cũng quên rồi sao?”

“Đó... Đó.” Bởi vì hần chưa từng gọi điện thoại cho nàng, nàng dĩ nhiên cảm thấy rất kinh ngạc a.

“Người đang làm cái gì vậy?”

“Không có, ta ở cửa nhà, đang chuẩn bị vào nhà.”

“Vậy thì chờ vào, ta đến đón người.”

“Đón ta? Đi nơi nào?”

“Đi rồi nói sau, ta ở gần nhà người, mười phút nữa là đến nơi, người chờ ta.”

“A? Cái gì...” Nàng còn chưa hiểu rõ chuyện gì thì điện thoại đã cúp. Cảm giác giống như sắp có bão tố nổi lên vậy.

Đây rốt cuộc là chuyện gì a?Người mà mấy năm này không hề xuất hiện trước mặt nàng ương Khải, to lại đột nhiên gọi điện nói muốn gặp nàng vào lúc này a?

Quả nhiên, không đến mười phút sau, Dương Khải lái một chiếc màu xanh ngọc, xuất hiện ở trước mặt nàng.

“Người còn đứng đó làm gì, mau lên xa.” Hần quay cửa kính xe xuống gọi nàng.

“Đi đâu a!” Nàng ngồi lên xe, đóng cửa lại.

” Bây giờ muốn mời người đi uống ly rượu thôi!”

Cái gì? Uống rượu? Kì Diệu nhìn đồng hồ đeo tay.”Có làm hay không a? Bây giờ đi uống rượu a?”

“Ha ha, đối với ta mà nói, chỉ cần mặt trời lặn, cuộc sống mới bắt đầu.” Dương Khải cười nói.

Nàng không nói gì nhìn Dương Khải, người này trời sinh phóng đảng, có lẽ ban đầu nàng chính là bị về “Bất lương” của hần hấp dẫn .

“Không nên, ta không uống.” Nàng cong cái miệng nhỏ nhắn lên, lần trước không cẩn thận uống nhiều quá, tỉnh dậy làm nàng mệt gần chết, bây giờ còn muốn nàng uống! ? Không nên, tuyệt đối không nên a.

“Không sao, không uống rượu, chúng ta có thể ăn lẩu, nơi đó cái gì cũng có.”

” ‘Nơi đó’ ? Nơi nào?”

“Một nơi ta thường hay tới .” Dương Khải tăng tốc độ, chiếc xe nhanh chóng lao đi

**

Mười phút sau, chiếc xe thể thao màu lam dừng lại ở cửa một PUB được trang trí lộng lẫy.

“Xuống xe đi, chính là chỗ này.”

“Này... Nơi này?” Nàng cước bộ có chút do dự, nói thật, không phải là nàng chưa từng nghe nói nhưng đây là lần đầu tiên nàng đến những nơi như thế này.

“Vào đi thôi.” Dương Khải một tay đóng cửa xe, một tay lôi kéo nàng vào trong.

Có lẽ là vì mới khai trương không lâu, trong PUB cũng không có nhiều người lắm.

“A Khải, sao hôm nay tới sớm như vậy?” Chủ quán đang đứng ở trước quầy ba chào hỏi.

“Này! Johnny, cho ta một chén Mã Đĩnh Ni, cho vị tiểu thư này một phần... lẩu Thập cẩm”

Lẩu Thập cẩm! ? Ở trong PUB danh từ này nghe thật xa lạ, lời vừa nói ra không chỉ chủ quán sửng sò mà hai người khách đang ngồi đó cũng không nhận được ngân đầu đánh giá hai người.

Chủ quán Johnny dùng ánh mắt đánh giá qua Nhan Kì Diệu, nụ cười mập mờ, nói khẽ với Dương Khải “Ồ, đổi lại khẩu vị a?”

“Thiếu gia người lắm lời cái gì a? mau mang rượu đến cần.” Dương Khải trừng mắt liếc hẩn một cái, nhưng ngay sau đó kéo Kì Diệu ngồi xuống bên cạnh.

“Cái gì gọi là đổi lại khẩu vị a?” Kì Diệu nhìn hẩn chằm chằm, đại nam nhân mà nói cái gì khó hiểu vậy a? muốn cho nàng không nghe được sao?

“Người nghe được a?” Dương Khải lộ vẻ lung túng.

“Chuyện đó là đương nhiên.” Đừng quên nàng có Miêu nhĩ nhạy bén.

“Bọn họ nói giỡn, đừng để ý đến bọn họ.” Dương Khải cười, còn nhìn chằm chằm vào Johnny đang cười trộm bên quầy ba.

Đổi lại khẩu vị? Chẳng lẽ hẩn luôn thích kiểu nữ nhân như Tinh Hương sao !

“Là sao? Đúng rồi, bạn gái mỹ lệ của người đâu rồi a?”

“Tiểu thư, bạn gái của ta rất nhiều, hơn nữa ai cũng đều mỹ lệ, người nói ai a?”

“Thật chịu không được người nữa, thật là không đứng đắn, ta là nói tiểu thư Công Đẳng Tinh Hương a.” Kì Diệu liếc mắt.

“Cái gì Công Đẳng Tinh Hương?” Hẩn biết người như vậy sao?

“Chính là người hát trong ngày sinh nhật của ta, Tinh Hương tiểu thư nha, nàng không phải là bạn gái của người sao?” Kì Diệu khinh thường quở trách .”Hừ, nam nhân các người thật quá vô tình vô nghĩa , mấy ngày trước mới cùng người ta ân ái ái, nhưng bây giờ ngay cả tên của người ta cũng quên.”

Dương Khải bừng tỉnh ngộ, thì ra là nàng nói Tinh Hương.

“Ai ~ chỉ là vui thì đi cùng thôi.” Hẩn cười khỏ, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên thật tình.

Những năm gần đây nữ nhân bên cạnh Dương Khải không phải là ít, bất quá Tinh Hương cũng là người ở bên cạnh hẩn lâu nhất nên dĩ nhiên cũng có chút tình cảm.

Chỉ bất quá bây giờ hẩn cảm thấy mệt mỏi, đối với loại cuộc sống xa hoa phù phiếm này cũng đã mệt mỏi, chán ghét. Nhất là ngày đó khi nhìn thấy Kì Diệu, không hiểu sao hẩn bỗng nhiên khát vọng muốn gặp lại nàng .

“Vui thì đi cùng? Những lời này có ý gì a?” Kì Diệu nghiêng đầu hỏi.

“Tiểu thư, lẩu thập cẩm tới rồi đây.” Phục vụ bụng lẩu tới còn mang theo cho Dương Khải một ly Mã Đĩnh Ni.

“Ăn cái gì trước đã.” Dương Khải hiển nhiên không muốn tiếp tục đề tài này.

“Được rồi, ta đói bụng.” Mùi lẩu thơm ngào ngạt làm cho Kì Diệu đói cồn cào, lúc này nàng mới nhớ buổi tối nàng chưa có ăn cơm, buổi trưa cũng ăn rất ít đã vội vã bỏ đi.

“Đúng rồi, người nhận điện thoại của ta có vẻ rất kinh ngạc a?” Dương Khải nhấp một ngụm Mĩ Đình Ní, mùi thơm của rượu theo cổ họng đi xuống.

“Dĩ nhiên là kinh ngạc, sau khi tốt nghiệp đã lâu như vậy, người chưa từng gọi cho ta.”

“Ta không gọi điện thoại cho người, chẳng qua là không dám, sợ quấy rầy người.”

“Quấy rầy ta? Làm gì có?” Nàng vừa ăn vừa nói.

“Ta biết người cùng Tuấn Nam rất tốt, cho nên không quấy rầy chuyện tốt của các người.” Dương Khải dĩ nhiên nhìn ra được tình cảm của Bùi Tuấn Nam với Kì Diệu rất sâu sắc, mà hôm đó gặp lại đã được kiểm chứng một lần, hẳn đành tự biết mình không có cơ hội.

Chỉ bất quá, ngày hôm qua hắn ở PUB nhìn thấy Tuấn Nam cùng một nữ nhân uống rượu, chuyện này khiến cho hắn muốn tìm Kì Diệu để hỏi cho rõ ràng, có lẽ, hắn không phải là hoàn toàn không có cơ hội.

Quả nhiên, vừa nhắc tới Tuấn Nam, nét mặt của nàng lập tức ảm đạm xuống.

“Hai người các người có phải có chuyện gì hay không?” Dương Khải dò xét hỏi.

“Có chuyện gì sao?” Nàng để đũa xuống.

“Ta ngày hôm qua ta thấy Tuấn Nam ở đây uống rượu... Cùng một nữ nhân, người kia hình như hôm sinh nhật người có thấy, tên gì lộ...” Dương Khải hồi tưởng.

“Hạ Lộ.” Kì Diệu trả lời.

“Đúng, không sai, chính là nàng.” Dương Khải chắc chắn nói. “Nàng không phải là đồng nghiệp của người sao? Làm sao lại cùng Tuấn Nam đi tới nơi này uống rượu, nhìn hai người bọn họ ở chung một chỗ rất thân mật...”

Kì Diệu vẻ mặt cứng đờ, đầu phụ ở trong dạ dày của nàng làm loạn, thật là khổ sở.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt Dương Khải như đang thương hại nàng thất tình, nàng không thể làm gì khác hơn là giả bộ cười nói “Đúng vậy a, hai người bọn họ là do ta giới thiệu.”

“Người giới thiệu hai người bọn họ quen nhau?” Dương Khải rất kinh ngạc. “Nhưng, người cùng Tuấn Nam không phải là...”

“Ta cùng Tuấn Nam? Chẳng qua là bằng hữu a! Hắn vẫn chỉ xem ta như học muội của hắn.” Nàng cúi đầu, nhìn cái nồi lẩu đang sôi sùng sục, thật giống như tâm tình của nàng bây giờ.

“Thật sự, bọn họ đang hẹn hò, người cũng tận mắt thấy không phải sao?” Mặc dù biết đây là sự thật, nhưng khi nàng nghe nói bọn họ hẹn hò thân mật thì tâm nàng như bị tổn thương, rất khổ sở.

“Như vậy là thật rồi, nhìn hai người bọn họ rất thân mật, không nghĩ tới Tuấn Nam thật có diễm phúc——”

“Người đừng nói nữa a!”

Dương Khải vừa ngừng đầu, cảnh tượng trước mắt làm cho hắn hoảng sợ.

Không biết tại sao, vẻ mặt Kì Diệu trở nên bỗng khổ sở, nước mắt thi nhau rơi vào trong cái nồi lẩu.

Mặc dù biết đó là sự thật, nhưng nàng không muốn nghĩ tới sự thật này, chẳng lẽ không được sao?

“Kì Diệu, người làm sao vậy? Người đang khóc a?” ở bên trong PUB bên ánh đèn mờ ảo, hơn nồi lẩu không ngừng bốc khói nên hắn cũng không dám khẳng định.

“Ta không có!” Nàng phủ nhận.

Thấy nước mắt của nàng, Dương Khải hoàn toàn hiểu, tung hoành tình trường nhiều năm như vậy, hắn dĩ nhiên vừa nhìn cũng biết chuyện gì xảy ra.

Nữ nhân thường chỉ khóc vì hai lý do, một là vì yêu ai đó, hai là khóc vì bị tổn thương, mà nàng thì chắc chắn là khóc vì lý do thứ nhất.

Dương Khải đem bàn tay đặt lên vai nàng, thanh âm ôn nhu không những không an ủi mà còn làm cho nàng vô cùng khiếp sợ. “Tiểu Diệu, ta thích người.”

Kì Diệu ngừng đầu, trên mặt tràn đầy kinh ngạc. “Người đừng ở đây nói giỡn a”

“Không phải là nói giỡn, ngược lại, ta chưa từng thật tình như vậy. Bao năm như vậy ta có thể khẳng định” Hấn nở nụ cười mê hoặc “Tiểu Diệu ta thích người, hẹn hò với ta nhé?”

Nhìn thấy hấn như vậy, nàng nhớ lại năm năm trước

Tại sao? Tại sao tìm nàng lại có cảm giác kì lạ như vậy? tại sao nàng lại cảm thấy có gì đó đáng ngờ?

Chuyện gì đang xảy ra vậy trời? trong cùng một ngày nàng phát hiện nam nhân mình yêu lại yêu một nữ nhân khác, mà nam nhân nàng thaamfineens nhiều năm trước lại nói với nàng : “Ta thích người.”

Thần thánh a, người là đang đùa giỡn ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Nam VS Dã Tiểu Miêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Dương Khai nói giỡn với nàng sao? Hấn ta phong lưu đa tình, lúc này nhất định là mang làm ra làm trò cười, thật là đáng giận!

Nhưng ... Ánh mắt của hấn thật kiên định, cách cái nôi lấu đang bốc khói lại càng làm tăng thêm vài phần mê hoặc làm cho nàng không nhận được phải cúi đầu tránh ánh mắt nhiệt tình của hấn, nàng nhanh chóng cúi đầu xuống ăn lấu tiếp

Nếu như hấn nói thật, nàng nên làm gì bây giờ?

Tình yêu của nàng dành cho Tuấn Nam chưa kịp sinh sôi nảy nở thì đã chết non, đúng lúc này hấn lại xuất hiện, rút cục là thế nào đây? Ai mới là chân mệnh thiên tử của nàng đây?

“Ai!” Trời cao tại sao lại cùng một lúc ném cho nàng hai vấn đề khó khăn như vậy a?

Hạ Lộ đã sớm chú ý tới Nhan Ki Diệu, từ lúc đến nơi làm việc đến giờ nàng chimgoof nhìn chằm chằm vào cái màn hình máy tính, lộ ra vẻ mặt si ngốc, hơn nữa hai mắt lại thâm quầng như gấu mèo, thật sự làm cho người khác không khỏi nghi ngờ, rút cục tối qua đã xảy ra chuyện gì a?

“Tiểu Diệu, uống ly cà phê nha!” Hạ Lộ ân cần ly cà phê đưa cho nàng

“Ân, cảm ơn.” Nàng ngẩng đầu, bị ánh mắt của Hạ Lộ dọa cho sợ hết hồn

“Người... Ngày hôm qua... buổi chiều xin nghỉ đi đâu vậy a?”

Hạ Lộ hỏi đứng lúc nàng vừa nằng cốc cà phê lên, tay nàng liền run lên làm cho cà phê nóng bỏng rót vào miệng

“A ——” Ki Diệu nhìn đau, không dám kêu to, nàng cẩn thận che dấu tâm trạng, nói “Không có, không có a, ta không thoải mái, về nhà trước.”

Nàng lại còn dám nói dối nữa, cầu xin thượng đế tha thứ

“Nhưng ta gọi cho người mấy lần không có người bắt máy, người lên lút làm gì a?” Hạ Lộ liếc xéo nàng, cẩn thận quan sát nét mặt của nàng.

Trời ạ, cà phê nóng hồi lại rơi vào môi nàng, cứu mạng a, môi nàng bị bỏng sưng to lên rồi

“Ta, ta không có làm chuyện xấu a...” Về mặt chốt dạ cùng lời nói của nàng hoàn toang không có sức thuyết phục

“Xem người này, tooishoom qua có phải đi hẹn hò hay không a? Với ai a?” Hạ Lộ hai tay khoanh trước ngực, trong lòng thâm lo lắng, Ki Diệu sẽ không đi gặp Tuấn Nam chứ?

Hẹn hò? Buổi tối ?”Ta...” chuyện nàng cùng Dương Khai ăn cơm có thể nói cho Hạ Lộ không?

“Với ai?” Hạ Lộ khẩn trương hỏi.

Ki Diệu cắn môi, do dự hồi lâu rốt cục nói: “Là... Dương Khai.”

Đây dù sao cũng là sự thật mà, nàng chỉ có thể nói cho Hạ Lộ biết chuyện này thôi

“Hô!” Hạ Lộ rút cục thờ phào nhẹ nhõm, lại không quên tiếp tục thăm vấn nàng.

Dưới sự hồi han nhiệt tình của Hạ Lộ, Ki Diệu không thể làm gì khác là nói ra chuyện giữa nàng và Dương Khải

“Cái gì? Dương Khải theo đuổi người? Ồ! Hắn rốt cục lương tâm thức tỉnh a?” Hạ Lộ kinh ngạc hô to, làm cho cả phòng ảm việc quay lại nhìn hai người, nàng ta là người ngoài cuộc mà còn hưng phấn hơn cả kẻ trong cuộc

“Người nói nhỏ thôi a!” Ki Diệu kéo tay nàng , thấp giọng nói .”Cái gì lương tâm thức tỉnh chứ? Người nói cái gì vậy a?”

“Đúng vậy a, người thăm mền hắn lâu như vậy, bây giờ, hắn rốt cục phát hiện người rất tốt, cái này gọi là “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén a”. Thật tốt quá, chúng ta buổi tối đi ăn mừng đi!” Hạ Lộ hưng phấn lên kế hoạch .”Tối nay, chúng ta bốn người, hai đôi tình nhân, cùng nhau đi ăn nha “

Bốn người? Hai đôi tình nhân? Ki Diệu còn chưa kịp phản ứng.

“Dĩ nhiên chính là người cùng Dương Khải một đôi, ta cùng Tuấn Nam một đôi, cái này gọi là “song tình lưỡng ước hẹn “ nha !”

“Không nên , như vậy không tốt , ta không thích...” Nàng lời còn chưa nói hết, thấy Hạ Lộ ánh mắt rũ xuống, khuôn mặt u sầu.

“Người biết không? Tiểu Diệu, ta mới vừa rồi thật lo lắng cho người đó, ta còn tưởng rằng, người ngày hôm qua người cùng Tuấn Nam ở chung một chỗ... Thật ra thì trong lòng ta vẫn rất sợ, ta biết Tuấn Nam vẫn coi người như học muội, đối với người rất tốt nên ta vẫn không khỏi ghen tị với người, lo lắng hai người liệu có vượt quá tình cảm bằng hữu hay không...” lúc Hạ Lộ trong mắt hiện lên vẻ yếu ớt cùng bất an, ngay cả nàng cũng không rõ trong lời nói có bao nhiêu phần chân thật nữa

Từ góc độ nào đó, nàng không có nói dối , nàng thích một người đàn ông, muốn có được người nam nhân kia, nàng chỉ là vì bảo vệ tình yêu của mình, mới phải nói dối mà thôi

Nghe Hạ Lộ nói , Ki Diệu cúi đầu, chột dạ không dám nhìn thẳng vào mắt nàng

“Bất quá mới vừa nghe người nói như vậy ta rất an tâm, thì ra là người cùng Dương Khải hẹn hò, như vậy cho dù Tuấn Nam có lòng với người thì hắn cũng không có hy vọng” Hạ Lộ cười nói

“A? Không, người lại hiểu lầm nữa ——”nàng chưa nói nàng cùng Dương Khải hẹn hò nha? Làm sao sự việc lại biến thành như vậy a?

“Thật ngại quá, ta thật cao hứng thay cho người, mộng đẹp có thể trở thành sự thật, hy vọng ta cũng có vận khí tốt như vậy.” Hạ Lộ nhìn công văn trong tay.”Như vậy, công văn này người cũng không cần xem nữa!”

“Công văn gì a?” Ki Diệu hỏi.

“Buổi sáng hôm nay ở trên đưa xuống công văn nói mới thành lập chi nhánh bên Hồng Hồng Kông, cần tuyển nhân viên sang đó làm việc, còn được hưởng tiền lương gấp đôi nữa . Ta định hỏi xem người có hứng thú hay không nhưng bất giờ có lẽ là không cần nữa rồi” có bạn trai ở đây thì người nào nguyện ý đi nữa chứ

“Tiền lương gấp đôi sao?” Đây là điều làm nàng quan tâm

” Đúng vậy, nếu không có ai đi thì còn tăng lương nữa a, còn có mấy ngàn trợ cấp nữa “

“Ta không cần.”

“Sớm biết người sẽ không cần.” Hạ Lộ phối hợp nói.”Uy, vậy tối nay quyết định như vậy đi! Bốn người cùng nhau ăn cơm, ta gọi điện thoại hẹn Tuấn Nam, người chịu trách nhiệm lên lạc với Dương Khải.”

“Ách...” Nhìn Hạ Lộ nhay nhót như con bướm ra khỏi phòng làm việc, nàng không thể mồm miệng ra được. Nhưng có lẽ đây cũng là cách tốt cho nàng thoát khỏi tình trạng này.

Huống chi, Hạ Lộ nói rất đúng, Dương Khải là người nàng thăm mền trước kia, bây giờ nàng cùng hắn hẹn hò dĩ nhiên phía cao hứng rồi, không phải sao?

Phải không?

Không phải sao?

Nàng không ngừng tự hỏi chính mình.

**

Bùi Tuấn Nam vừa từ hội nghị về, liền nhận được điện thoại của Hạ Lộ

.

“Buổi tối ăn cơm? Tại sao? Là ăn mừng chuyện gì sao?” Hắn vừa nói chuyện điện thoại vừa đi vào phòng làm việc.

“Một chuyện ngui tuyệt đối không ngờ tới —— Tiểu Diệu rốt cục cũng đã hẹn hò tình nhân trong mộng của nàng: Dương Khải, cho nên tối nay chúng ta cùng nhau ăn mừng chuyện này !” Hạ Lộ thanh âm tràn đầy vui sướng.

Tuấn Nam kinh ngạc đứng ở trước bàn làm việc, nắm chặt điện thoại trong tay, trong tâm thống khổ, mặt tái mét

“Là sao? Nàng cùng Dương Khải...” Khó trách, thì ra là ngày hôm qua nàng đem chiếc nhẫn đến trả lại hắn, chính là vì chuyện này.

“Đúng vậy a, ta ban đầu cũng rất kinh ngạc đâu! Bất quá đây là chính miệng Kì Diệu ra, nghe nói Dương Khải đã thổ lộ với nàng, rất là lãng mạn nha !”

“Là Dương Khải thổ lộ với nàng ? Kia... Kì Diệu nói như thế?” Hắn muốn biết phản ứng của nàng.

“Kì Diệu nàng... Đương nhiên là rất vui ! Bất quá, nàng hy vọng có thể nhận được sự chúc phúc của mọi người, nhất là ngui.”

Hắn hiện tại đã hiểu rõ , thì ra việc hắn yêu nàng , hắn bảo vệ nàng là dư thừa. Nhiều năm như vậy trong lòng nàng vẫn chỉ có kẻ kia

.

“Lời chúc phúc của ta? Cần sao?” Hắn cười lạnh.

“Dĩ nhiên cần a, Kì Diệu vẫn xem ngui như anh trai , hy vọng ngui có thể chúc phúc cho bọn họ, cho nên mới mời chúng ta buổi tối cùng ăn cơm a! Tuấn Nam, ngui nhất định phải đi đó.”

Do dự chốc lát, hắn đau lòng, đáp ứng buổi tối “Song tình lữ ước hẹn” .

Đúng vậy, để cho nàng có thể an tâm theo đuổi hạnh phúc, hắn phải nhịn đau lòng chúc phúc cho nàng.

Bùi Tuấn Nam nhìn bầu trời phía xa, ánh mắt đau thương. Yêu một người không phải chỉ là ích kỉ giữ nàng bên cạnh mình mà thân là một nam nhân, hắn sẽ chúc phúc cho nàng đi tìm hạnh phúc của mình (hix cảm động nhẹ).

Mà hắn đồng ý buổi tối gặp mặt chỉ là để xác nhận, nàng có thực sự hạnh phúc hay không

Bảy giờ rưỡi, bọn họ gặp nhau tại quán ăn Trung Quốc .

Cái bàn hình vuông ngồi vừa bốn người, Kì Diệu ngồi giữa, đối diện nàng là Tuấn Nam.

Hạ Lộ cùng Dương Khải vui vẻ thư thường còn, Tuấn Nam cùng Kì Diệu thì có chút không được tự nhiên làm cho không khí có phần ngưng đọng

“Tiểu Diệu, ngui cùng Dương Khải hẹn hò, thật là tốt nha!” Hạ Lộ không nhịn được muốn ham nóng không khí một chút

“Là sao?” Kì Diệu cười khan hai tiếng đáp lại.

“Hạ Lộ cũng là mỹ nữ, Tuấn Nam, ánh mắt của ngui không tệ đó.” Dương Khải cùng Hạ Lộ nói chuyện rất ăn ý

Đối mặt với chuyện nhảm chán này, Tuấn Nam miễn cưỡng tươi cười ứng đối.

“Lâu tới rồi ! Đến, mọi người nhanh ăn đi không lạnh hết cả giờ ——” Hạ Lộ lên tiếng.

Vừa mới ăn một miếng, hơi nóng trong miệng lại bốc lên làm cái môi sưng đỏ vì bóng buổi sáng của Kì Diệu lại nhúc lên.

Nàng nhiu mày, để cái bát xuống bàn .

Chẳng qua là một động tác nhỏ như vậy nhưng cũng làm cho Tuấn Nam chú ý. Hắn nhìn nàng liền phát hiện khóe môi nàng có chút hồng hồng

“Khóe miệng của ngui làm sao lại hồng lên như vậy?” Tuấn Nam thấp giọng hỏi , nhưng không giấu được vẻ quan tâm.

“Nga, không có gì, ta...” Nàng đang muốn giải thích, Hạ Lộ đã nói thay cho nàng .

“Ta biết, hắc hắc hắc, này vừa nhìn cũng biết vết hôn nhiệt tình nha. Nhất định là Dương Khải dùng quá sức rồi nha. Ai da! Dương Khải, không phải là ta đã nói ngui, đối với nữ nhân phải ôn nhu một chút sao. Giống như Tuấn Nam vậy, không có thô lỗ như vậy a...” Hạ Lộ dùng ánh mắt mập mờ cố ý nói

.

Dương Khải không cam lòng yếu thế nói: “Là sao? Nhưng Kì Diệu lại thích ta như vậy nha —— “

“Đủ rồi, không nên nói đề tài này nữa, sau này ăn cơm đừng nói những chuyện nhảm chán như vậy nữa có được không?” Kì Diệu sinh khí .

Bữa cơm này rút cục là làm sao nuốt trôi đây, như ăn khổ qua vậy, rất khó nuốt!

Nàng không rõ Hạ Lộ có ý gì khi xuyên tạc lời nói của nàng đi như vậy, Tuấn Nam đã là bạn trai của nàng, nàng có nhất thiết phải công khai thể hiện chủ quyền như vậy không? Coi như nàng bắt an đi nhưng việc gì phải nhằm vào Dương Khải và nàng như vậy? Hạ Lộ biết rõ là nàng buổi sáng uống cà phê bị bỏng a!

“Đừng nóng giận, người ta chẳng qua chỉ đùa một chút thôi.” Hạ Lộ cười theo.

Ghét nhất là loiaj người có ý châm chọc người khác sau đó lại cười nói “Nói giỡn thôi”. Kì Diệu không hiểu người bạn tốt của nàng nhiều năm như vậy tại sao lại trở nên xa lạ đến.

“Tuấn Nam, Ăn một chút đi.” Hạ Lộ ân cần gấp đồ ăn cho Tuấn Nam.

Giờ khắc này, Kì Diệu tuyệt nhiên không thể cười được. Có lẽ, như vậy đối với Tuấn Nam là tốt nhất, bởi vì hân bây giờ nhìn rất hạnh phúc.

Biết hân nhiều năm như vậy, lúc ăn cơm, nàng chưa từng gấp đồ ăn cho hân, mười lần thì cả chín là hân gấp cho nàng, lần thứ mười kia nhất định là đi ăn đồ ăn.

Bây giờ có một nữ nhân ở bên cạnh hân, ôn nhu gấp đồ ăn cho hân, nàng phải cao hứng mới đúng. Ít nhất so với loại nữ nhân vừa tùy hứng lại lười biếng như nàng thì ở cùng Hạ Lộ hân sẽ hạnh phúc hơn!

Đúng vậy, nàng rất muốn chúc phúc cho hân.

Nhưng là, trong thâm tâm nàng lại không tự chủ được mà nhói đau. Nàng nguyên ý gấp đồ ăn cho hân, làm mọi thứ cho hân, bởi vì trước kia nàng không hiểu rõ, bây giờ mất đi nàng mới biết hân quan trọng với mình như thế nào

.

Ai nha nha, không nên suy nghĩ lung tung nữa, Ăn no sẽ không suy nghĩ linh tinh nữa, nhìn bàn ăn đầy món ngon, nàng liền cầm lấy đũa, tùy tiện gấp một món, bên tai lại truyền đến thanh âm trầm thấp——

“Khụ! Miệng đang bị phỏng, không nên ăn đồ cay như vậy.” Tuấn Nam không nhịn được quan tâm nói.

Năm năm qua, từng chi tiết nhỏ trong cuộc sống của nàng đã trở thành thói quen của hân, chỉ sợ trong thời gian ngắn nhất thời không bỏ được.

Kì Diệu cúi đầu nhìn, mới phát hiện mình vừa gấp một miếng ớt đang gấp một miếng ớt định bỏ vào miệng, trời ạ! Nàng không thích ăn cay tại sao lại gấp miếng ớt to như vậy? nàng đang nghĩ đi đâu vậy trời

Kì Diệu đem miếng ớt bỏ lại trong mâm, trông lòng có một trận âm áp chảy qua, Tuấn Nam vẫn quan tâm tới nàng như vậy, nhưng điều này cũng lại làm cho nàng có chút đau lòng...

Mỗi mất mát cứ như một loại thuốc độc xâm nhập vào cơ thể nàng, lan vào tận xương tủy, vào từng tế bào làm nàng cảm giác thống khổ, muốn chết đi.

Hạ Lộ nhận thấy không khí bất thường, vội vàng lảng đi chuyện khác

“Đừng rồi, Tiểu Diệu, khó khăn lắm lắm từ Dương Khải mới quay đầu, người sau này phải đối đãi hân thật tốt nha.” Hạ Lộ cầm lấy ly rượu, quay đầu trừng mắt nhìn Dương Khải. “Người biết không, Tiểu Diệu của chúng ta là cao thủ hành hạ người khác đó nha, người làm bạn trai nàng nhất định phải có bản lĩnh dời núi lấp biển đó biết không. Hắc hắc, Dương Khải, người phải cẩn thận đó!”

Tuấn Nam có ý nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Kì Diệu trong thâm tâm đau nhói, cố gắng cũng không nặn ra được một nụ cười

“Sẽ không, Tiểu Diệu ôn nhu khả ái như thế, ta phải ôn nhu quý trọng nàng mới đúng, có phải không, Tiểu Diệu?” Dương Khải thay nàng trả lời.

”Không phải.” Kì Diệu bỗng nhiên ngẩng đầu, hốc mắt ngân ngấn nước” Ta không có ôn nhu khả ái, ta nữa đem cũng bắt người đi mua bữa đêm cho ta, đang lúc người bận rộn cũng sẽ lôi người đi dạo phố mua đồ, còn bắt người đi mua đồ cho ta (đồ gì các nàng còn nhớ không? Chap 1 ý, ta không tiện nhắc lại a), mùa đông bắt người nấu canh Khương Mẫu cho ta, khi thời điểm kia tới còn bắt người đi mua dầu vừng cùng súp đậu đỏ, như vậy người còn muốn ta làm bạn gái người sao?”

Tay nàng đặt mạnh xuống bàn, hai mắt rơi lệ.

“Thật xin lỗi, các người từ từ ăn, ta đi trước.” Sợ Tuấn Nam nhìn ra tâm sự của mình, Kì Diệu đứng lên hướng cửa đi ra

Hạ Lộ cùng Dương Khải choáng váng nhìn nhau, nhưng Tuấn Nam về mặt vẫn lạnh lùng như không có chuyện gì xảy ra

“Chuyện gì xảy ra? Dương Khải, có phải người chọc cho nàng mất hứng hay không a?” Hạ Lộ làm ra vẻ mặt vô tội

“Ta?” Dương Khải chỉ vào mình, vẻ mặt lại càng vô tội hơn nữa

“Ta đi xem một chút ——” Tuấn Nam hai tay vịn mặt bàn, đang chuẩn bị đứng lên.

“Không cần.” Hạ Lộ vội vàng nắm tay hắn nói : “Hay là để Dương Khải đi đi.”

Hạ Lộ liếc mắt nhìn Dương Khải như muốn nói : “Người còn không nhanh đuổi theo nàng?”

“Nga, đúng.” Dương Khải lúc này giống như bưng tỉnh đại ngộ, vội vàng đuổi theo nàng

Ở trên đường cái, Nhìn thấy bóng dáng của Kỉ Diệu đằng xa, hắn không ngừng gọi

“Kỉ Diệu, chờ ta một chút ——” hắn từ phía sau bắt được cổ tay của nàng

Kỉ Diệu quay đầu nhìn Dương Khải, cúi đầu xuống thấp hơn nữa, hốc mắt không khỏi đỏ hoe

Nhìn thấy nàng như vậy trong lòng hắn không khỏi thương tiếc

“Tại sao, có phải ta nói sai nói cái gì rồi không? Tabình thường hay nói giỡn, nói chuyện không để ý.. Thật xin lỗi, người đừng nóng giận.” Dương Khải nghĩ thầm, nhất định là vừa rồi trêu chọc nàng làm cho nàng tức.

“Đây không phải là lỗi của người, là tự ta không tốt.” Tâm tình của nàng hiển nhiên là đã ổn định lại, đây vốn không phải do người khác mà là do nàng thôi . Nàng không nghĩ nhìn thấy Tuấn Nam đi với nữ nhân khác sẽ đau lòng như vậy

“Đúng rồi, người còn chưa ăn gì, nếu không thích ăn lẩu chúng ta ăn cái khác. Người muốn ăn cái gì?” Dương Khải hỏi.

“Ta không muốn ăn .” Nàng cấp thấp đầu tiếp tục đi về phía trước.

“Nếu không, chúng ta lái xe đi hóng gió?” Để tâm tình khá hơn một chút rồi đi ăn “

Hóng gió? Chú ý này cũng không tồi, có thể làm cho tâm tình tốt lên o!

*

Dương Khải nói rất đúng, hóng gió sẽ đỡ sâu muộn, tâm tình của nàng cũng khá lên một chút, có thể tạm thời đem phiền não bỏ sang một bên

.

Dương Khải dừng xe ở bên bờ hồ, ngẩng mặt nhìn lên trời đầy sao

“Ừ~~ nơi này không khí thật trong lành đó.” Kỉ Diệu hít sâu một hơi, nở nụ cười.

“Tốt , người rốt cục cũng cười.” Dương Khải thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể làm cho nàng cười

“Lúc này ta rất khó coi sao?”

“Đúng vậy a, nhưng nếu không làm người vui lên được thì thật hổ danh

‘Tinh thánh’ ta .” Dương Khải tự cho mình phong lưu đưa tay vén tóc

“Thật là rất không biết xấu hổ, mấy tuổi rồi mà còn xưng “ tinh thánh “ a?”

Nàng cười nói

“Không sao, chỉ cần có thể làm cho người cười ta cần gì phải sợ xấu hổ cơ chứ” thật sự hắn là cao thủ tình trường, lời ngon tiếng ngọt có thể nói một cách không chớp mắt, nhưng những lời này của hắn đều là thật tâm

.”Người biết không? Ta lúc đại học đã muốn theo đuổi người”

“Ta biết a, chỉ bất quá người còn phải teo dduoidf nhiều người quá, naof là hoa khôi của trường, nào là học tỷ tóc đuôi ngựa bên khoa kế toán, làm sao có thời gian chú ý đến ra a”

.

“Khi đó ta trẻ tuổi không hiểu chuyện nha, nhưng bây giờ đã không như lúc trước. Tiểu Diệu, ta biết, người mới là người mà ta thực sự quý trọng “ Dương Khải chân thành nói” người ta nói phải biết nắm chắc cơ hội trước mặt, người nói không phải sao?”

Như vậy chẳng phải ý nói nàng: Nhan Kỉ Diệu vì quá khứ bông bột để lỡ Tuấn Nam, bây giờ nàng nên nắm chắc người trước mặt đây? Ý tứ của Dương Khải là như vậy sao!

Nhìn thấy ánh mắt mãnh liệt của hắn nhìn mình, nàng quay đầu nhìn ra cửa xe, tìm cách đổi đề tài khác

“Đi?” Nàng vừa phát hiện xung quanh lúc này rõ ràng không có người, tại sao bây giờ lại có nhiều xe lạ đến đỗ lại như vậy

Hồngбет, nghe nói gần đây trong công viên thường có “Uyên ương dạo tặc” chuyên cướp bóc các đôi tình nhân, như vậy đây chẳng phải là đang bao vây bọn họ chứ?

Nàng cẩn thận quan sát động tĩnh, đặc biệt mấy cái xe đỏ đều cửa kính đen, có cổ cũng không nhìn thấy gì.

“Đương Khải, người nhìn, chiếc xe kia thật kỳ quái a ——” nàng chỉ vào một chiếc xe đậu ở đằng xa, cửa kính xe mà đen kéo kín nhưng thân xe thì không ngừng rung động, bên trong còn phát ra âm thanh kì quái

.

Đương Khải nhìn theo hướng tay nàng chỉ, với người kinh nghiệm phong phú như hắn thì chỉ nhìn qua cũng biết là chuyện gì xảy ra

.

“Không có gì kì lạ cả, bọn họ chẳng qua chỉ làm việc mà các đôi tình nhân hay làm thôi. Đương Khải bày ra bộ dạng đã nhìn quen lắm rồi

Chuyện các đôi tình nhân nên làm? Đây là chuyện gì a? nàng tò mò lỗ tai dựng lên nghe ngóng

“Ừ —— một a —— một a —— bảo bối, mau tới, a ——” xe bên cạnh bỗng nhiên nổi lên một thanh âm gào thét

Trời ạ! Trần Kỉ Diệu lập tức xuất hiện một màu đen tuyền, cả khuôn mặt đỏ lên như quả cà chua chín

.

Thì ra là, đây chính là xe tiện lợi trong truyền thuyết

“Ách —— thật là khoa trương !” Nàng lúng túng cười, vội vàng rút ddaaaf về nhưng lại nhìn thấy ánh mắt mãnh liệt của kẻ ngồi bên

Hồngбет rồi, Đương Khải nhất định là bị không khí xung quanh kích thích, trong mắt nổi lên tinh quang

“Tiểu Diệu, ta rất thích người.”

Mắt thấy mặt Đương Khải càng ngày càng nhích lại gần, giọng nhân vật nữ chính trong phim đồng cùng đồ sống cũng không ngừng vang lên, thanh âm càng lúc càng lớn, làm cho nàng chân tay luống cuống, không biết phải làm sao

Nhìn khuôn mặt tròn trịa của nàng ngượng ngùng như vậy lại càng hấp dẫn Đương Khải, Hắn một tay giữ, một tay khẽ vuốt ve khuôn mặt của nàng. Trong mắt mang theo ánh nhìn cuồng nhiệt (thôi rồi, nguy hiểm, nguy hiểm, ai là fan của Tuấn Ca nhanh kéo còi báo động đi thôi)

Đương Khải nghiêng người về phía trước, ngửi thấy mùi thơm trên người Kỉ Diệu hoàn toàn khác biệt so với các nữ nhân khác làm cho tâm hắn xao động

“Tiểu Diệu.” thanh âm hơi khàn khàn không ngừng gọi tên nàng “ Ta sẽ đối tốt với người “

Nhìn Đương Khải chậm rãi nhích tới gần, nàng dường như mất đi năng lực phản ứng. Nàng nên làm gì bây giờ, cự tuyệt hay là tiếp nhận? Có lẽ, đây là cơ hội duy nhất có thể giúp nàng quên đi Tuấn Nam

Nàng nhắm chặt hai mắt, hai tay cũng nắm lại

Nhưng mặt Đương Khải vừa cúi xuống, nàng không khỏi hoảng sợ . Không! Đây không phải là điều nàng muốn, lúc này ý thức của nàng không còn mơ hồ như trước nữa mà ngược lại rất tỉnh táo.

“Không, Đương Khải.” Nàng đẩy hắn ra, song Đương Khải đang mụ mị không nghe thấy lời nàng, hắn lấy tay kéo nàng vào ngực hôn lên đôi môi mềm mại của nàng .

Kỉ Diệu giãy dụa, dùng sức đẩy hắn ra.”Đương Khải, chờ một chút, không thể —— “

Nàng gấp gấp đến mức nước mắt chảy ra, nàng hối hận lắm rồi, lẽ ra nàng không nên đi cùng hắn, không nên lợi dụng hắn để quên đi người kia, làm cho hắn lầm tưởng nên mọi việc mới ra nông nỗi này

Nhưng vô luận là như thế nào nàng nhất định phải ngăn hắn lại, nàng không có cách nào ở gần nam nhân khác như vậy.

“Tại sao không thể?” Đương Khải cười hỏi.”Đây là chuyện mà cặp tình nhân nào cũng sẽ làm a! Yên tâm, ta chỉ muốn hôn người thôi.”

Hôn? Cho dù chỉ là hôn cũng không thể lấy. Nàng dùng cả hai tay hai chân ra sức đẩy hắn ra .”Không thể chính là không thể. Mau buông ta ra !”

Dương Khải cảm thấy có chút buồn bực, từ xưa đến nay chưa từng có nữ nhân dùng hai từ “không thể” để nói chuyện với hắn.

“Tại sao?” Hắn rốt cục cũng dừng lại. “Người không thích ta sao?”

“Thật xin lỗi, ta không thể” nàng mở cửa nhảy ra khỏi xe.

“Kì Diệu, người muốn đi đâu?” Dương Khải hướng sau nàng gọi ro. “Kì Diệu —— “

Hai người ồn ào, Dương Khải lớn tiếng quát tháo, cửa xe tiện lợi ngừng dao động hạ xuống, có kẻ hướng hắn lớn tiếng chửi ầm lên. “Làm cái gì vậy? Đám phá hư chuyện tốt của ta, chán sống hả?!”

Dương Khải không muốn gây lộn với đôi phuồng, liền vội vàng đánh xe theo sau Kì Diệu.

Kì Diệu chạy qua bãi cỏ tới đường lớn vội vàng bắt một chiếc taxi rời đi. Khi Dương Khải đánh xe đến thì đã không thấy bóng dáng nàng đâu nữa

Bạn đang đọc truyện *Tuần Nam VS Dã Tiểu Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Ngồi lên tắc xi không bao lâu, Kì Diệu liền bảo tài xế dừng xe ở ven đường.

Nàng cảm thấy mình cần một chút không khí lạnh để thanh tỉnh đầu óc, đi bộ dưới trời lạnh như là sự trừng phạt bản thân vậy.

Hồi tưởng lại chuyện vừa rồi Dương Khải thiếu chút nữa hôn nàng làm toàn thân nàng run lên, đồng thời nàng cũng xác định rõ một chuyện: Nàng yêu Tuần Nam rất nhiều,

Khi Dương Khải hôn nàng trong đầu nàng chỉ có hình ảnh của Tuần Nam, nàng biết rõ tình cảm mình dành cho Dương Khải vốn dĩ đã là quá khứ. Trong năm năm này hình ảnh Tuần Nam đã dần dần khắc sâu vào tâm trí của nàng. Mặc dù biết rõ hắn đã không còn thuộc về nàng nữa nhưng nàng cũng không có cách nào xóa bỏ hình ảnh của hắn

Nghĩ tới đây, đột nhiên nàng cảm giác sống mũi cay cay, chẳng mấy chốc mà nước mắt tràn mi

Nàng sẽ không bao giờ hẹn hò với ai khác, cũng không muốn dùng kẻ khác để quên đi hắn, trong lòng nàng vị trí của hắn là không thể thay thế

.

Cho nên, nàng tình nguyện ở nhà khổ sở xem tivi còn hơn là hẹn hò với người khác ——

Nàng không ngừng xoa bóp đôi bàn tay bé nhỏ đang bị đông cứng lại, mệt mỏi cước bộ đi về nhà. Bây giờ nàng chỉ muốn khóc một lần cho thật đã rồi vùi đầu vào chăn ngủ một.

Khi nàng bước đến trước cửa nhà, đèn tự động sáng lên, lúc này nàng mới phát hiện có một bóng người cao lớn đứng trước cửa nhà từ.

Người đang chờ nàng ở ngoài cửa không ai khác là Tuần Nam, hắn hai tay khoanh, đứng dựa vào tường, hai mắt chăm chú nhìn nàng.

Này, điều này sao có thể? Nàng có phải lạnh quá đến hôn mê rồi phát sinh ảo giác giống như cô bé bán diêm hay không a?

Ảo giác, nhất định là ảo giác, nhất định là bởi vì nàng tưởng niệm hắn quá nhiều cho nên mới phát sinh loại ảo giác này.

Nàng tiếp tục đi về phía trước, nhưng “Ảo giác” bỗng nhiên mở miệng nói chuyện.

“Tại sao về trễ như vậy? “ “ảo giác” đứng trước mặt nàng lại còn bày ra bộ mặt rất nghiêm túc.

Kì Diệu dừng bước, mở to hai mắt nhìn. “Ảo giác” nói tiếp. “Tại sao người muốn như vậy mới trở về?”

Ảo giác không chỉ mở miệng nói chuyện, hơn nữa còn mắng nàng! ?

Thật kì lạ, hắn hung dữ với nàng như vậy nhưng nàng tuyệt nhiên không tức giận, ngược lại còn cảm thấy vui mừng.

Nàng liều mạng mở to hai mắt, muốn đem người trước nhìn thật rõ ràng, nhưng hai mắt càng mở to thì bóng người trước mặt lại càng trở nên mơ hồ

“Tuấn Nam, là người sao?” Nàng kinh ngạc nhìn người trước mắt.

Tuấn Nam nhìn nàng chăm chăm, nghĩ thầm người này có phải vừa mới uống rượu hay không? Tại sao đến cả hắn cũng không nhận ra? Mới nói vài câu đã chạy ra khỏi phòng ăn, cũng không liên lạc lại, hại hắn ở đây chờ nàng cả một buổi tối, bây giờ nàng lại trở về trong tình trạng như người mất hồn, chẳng lẽ muốn hại hắn đau lòng chết sao?

“Trẻ như thế một mình ở bên ngoài rất nguy hiểm, người biết không, ta ở đây chờ cả đêm——”

Hắn lời còn chưa nói hết, hỉ Diệu đã vọt vào trong lòng ngực của hắn, lực bất ngờ làm hắn lùi về sau một bước. sau đó nàng bỗng nhiên khóc lớn

Kỉ Diệu liền tiến về phía trước ôm lấy hắn, coi như là ảo giác cũng tốt, nàng muốn ôm thật chặt, không để cho hắn biến mất nữa.

Khi nàng ở trong ngực hắn, cảm giác chân thật, cảm nhận được nhiệt độ và hơi thở của hắn, , nàng mới tin tưởng, hắn thật sự là người nàng muốn : Tuấn Nam

“Thật sự là người? Thật sự là người...” Nàng nức nở khóc lóc kể lể .”Ồ ~ ta rất nhớ người, người ta rất nhớ người a...”

Đây không phải là ảo giác, không phải là tưởng tượng của nàng, Tuấn Nam thật sự xuất hiện ở trước mắt nàng.

Nhưng, nếu như nàng không phải nằm mộng, mà cũng không phải là ảo giác, như vậy người nàng đang ôm bây giờ đúng là kẻ còn sống sờ sờ tên Tuấn Nam kia? như vậy thật sự là không được

Nàng bỗng nhiên lại đẩy hắn ra, tay chân luống cuống lau đi nước mắt trên mặt, sửa sang lại đầu tóc rối bời.

“Người, người tại sao lại ở chỗ này?” Nàng hít hít một hơi, lấy tay vém một lọn tóc, trấn tĩnh lại hỏi:”Các người không phải là đang ăn lẩu sao?”

Nàng lại hỏi hắn vấn đề này? Tuấn Nam hai tay ôm ngực, liếc xéo nàng.

“Ta đang đợi người a! Người khóc chạy ra khỏi phòng ăn, Dương Khải đuổi theo người, kết quả cũng không ọi điện thoại lại, người nói ta còn nuốt trôi sao?”

Hắn giống như có chút tức giận ! Kỉ Diệu giương hai mắt lên nhìn, quả nhiên là hắn đang rất tức giận .

“Người còn thời gian quan tâm ta sao?” Nàng bĩu môi hỏi.

“Dĩ nhiên quan tâm” Hắn cướp cái chìa khóa trong tay nàng, xoay người mở cửa. Kỉ Diệu ở phía sau hắn cười trộm, hắn quả nhiên là quan tâm nàng. Không ngờ tới hắn vừa vịn nói thêm một “Người là học muội của ta.”

Mặt của nàng ngay lập tức sụp xuống.”Không cần! Người ta không cần làm học muội của người a.” Khi Diệu ở phía sau hắn không dám la hét chỉ nhỏ giọng nói.

“Ừ? Người nói gì?” Hắn cố ý làm bộ như không có nghe rõ, cầm lấy cái chìa khóa mở cửa.

Hắc hắc, chiều này tên là “Gậy ông đập lưng ông”, ai kêu nàng lấy thân phận học muội hành hạ hắn nhiều năm như vậy. (ôe anh nì thù dai)

“Không có, không có gì.” Nàng bắt đầu hồi hận tại sao lúc này không nói to một chút, bây giờ có đánh chết nàng cũng không dám ở trước mặt hắn nói lại lần nữa.

Bùi Tuấn Nam phát hiện hắn bắt hiểu rõ nữ nhân này .

Thật ra thì, đáng lẽ hắn phải đoán ra tâm ý của nàng từ gầy hôm qua. Người này cá tính giống hệt con mèo nhỏ, trừ phi nhận định là chủ nhân nếu không đừng hòng người ngoài có thể chạm vào nó. Ngày hôm qua hắn và nàng có một nụ hôn nóng bỏng đến vậy, nghĩ qua cũng biết là có ý gì

Chỉ bất quá hết lần này tới lần khác Bùi Tuấn Nam mắc phải cái bệnh nghề nghiệp của một kiến trúc sư, Cái gì cũng tính toán kĩ càng, nếu không có “Chứng cứ” rõ ràng nhất định không làm, Bất quá sự kiện “Chiếc nhẫn ” đã dạy cho hắn một bài học, hắn sẽ không mắc phải sai lầm giống trước nữa

Cho nên dù hôm qua hôn nàng như vậy hắn vẫn không xác định rõ tâm tư của nàng, phải qua lần này, nàng rõ ràng là đang ghen tị, hawnnns nhờ vậy mới có thể xác định rõ ràng .

Bất quá lúc ăn tối, khi nàng về mặt hoảng hốt đi ra khỏi phòng ăn thì hắn càng chắc chắn về suy luận của.

Cho nên, hắn quyết định tối nay sẽ cẩn thận chứng thực lại lần nữa——

Đi vào trong nhà, Tuấn Nam đem áo khoác treo lên móc áo ngoài phòng khách. Kỉ Diệu ngồi trên ghế sa lon, nhìn hắn đi lại trong phòng liền không khỏi cảm động dường như đã vài năm rồi không nhìn thấy hắn vậy.

Bây giờ, hắn đang ở trước mắt nàng, nhưng nàng cũng không xác định được người này có phải Tuấn Nam hay không. Hắn giống như vì sao xa tít trên

trời, thoát nhìn thì rất gần nhưng thực ra lại cách xa đến hàng vạn năm ánh sáng. Hấn yếu nàng sao? Nàng không dám hỏi.

“Tại sao lại nhìn ta như vậy?” Chẳng biết lúc nào Tuấn Nam chạy tới ngồi bên cạnh nàng, đặt xuống một ly trà.

“Ta không có nhìn ngươi.” Nàng vội vàng đem tầm mắt quay lại màn hình ti vi. Thật sự là bởi vì hấn ở quá gần, làm cho nàng cảm thấy hô hấp khó khăn

Chuyện này có chút kỳ quái, bình thường Tuấn Nam sẽ không ngồi gần nàng như vậy, nếu nàng ngồi trên ghế salon, hấn sẽ ngồi ở cái ghế riêng bên cạnh và neus nàng ngồi ở cái ghế riêng ấy thì hấn sẽ ngồi ở ghế salon

Nàng đã từng hỏi hấn tại sao lại ngồi xa như vậy, hấn nói bởi vì hấn là người quân tử

Chẳng lẽ —— hấn hôm nay không muốn làm quân tử nữa?

“Trễ như thế mới trở về? Mới vừa rồi chạy đi nơi nào?” Hấn mặt mũi lạnh lùng hỏi nàng.

“Ta... Chỉ là đi tản bộ.” Nhớ tới cảnh tượng bên hồ, nàng không dám nói thật.

“Chẳng qua là đi tản bộ?” Tuấn Nam vừa nhích tới gần một chút, ánh mắt hoài nghi nhìn nàng chùng chùng.

Ki Diệu vốn không biết cách nói dối, vừa bị hấn tra hỏi liền toát mồ hôi.”Thật... Ta, thật ra thì ta... Ta là...” nàng không biết nói fif khác ngoài nói đi tản.

“Ta thấy, ngươi nhất định vừa chạy đi uống rượu đ?” Tuấn Nam hai mắt thâm thúy liếc nàng, đây là hoài nghi hợp lý nhất, bởi vì mới vừa rồi nhìn thấy nàng, vẻ mặt vô hồn giống như uống say vậy.

“Uống rượu! ? Không không không, ta không có đi uống rượu, ta lấy thề.” Nàng vội vàng giơ tay thề, bày ra vẻ mặt trong sạch.

“Ai kêu ngươi thề?” Tuấn Nam vẻ mặt khinh thường.”Ta muốn kiểm tra.”

“Kiểm tra?” Nàng ngây ngẩn cả người. Làm sao kiểm tra, muốn tìm cảnh sát bá bá để làm kiểm tra nồng độ cồn trong máu sao?”Không cần, ta thật không có uống rượu nha, không tin ngươi ngừi sẽ biết.”

“Tốt, để ta ngửi.” Tuấn Nam trong mắt mang theo vẻ quý dị, nghiêng thân nhích tới gần nàng, sau đó hít một hơi thật sâu.

“Như thế nào, không có mùi rượu đúng không?” Nàng nói.

“Ừ... Có một chút.”

“Có một chút! Làm sao có được, ngươi ngửi cẩn thận một chút.”

Dạ, tuân lệnh. Tuấn Nam ghé sát vào mặt c nàng, bên tai, phía sau cổ, hít sâu một hơi ——

P/ S đoạn sau cảnh H (nhẹ thôi) nên các nàng ai không đủ tuổi thì back ngay nhá, nếu không nghe lời ta không chịu trách nhiệm vụ đầu độc tâm hồn trong sáng *như tờ giấy than * của các nàng đâu nha

Hơi thở chậm rãi thổi tới da thịt nhạy cảm sau tai nàng, hai tim nàng đập chậm một nhịp, khi chớp mũi của hấn khẽ chạm vào cái cổ trắng mềm mại của nàng làm cho nàng tê dại. Trời ạ đây là kiểm tra cái gì a? Tại sao toàn thân nàng vô lực, tâm hồn nhộn nhạo ...

“Cảnh sát đại nhân, ngươi kiểm tra xong chưa.. Ta không có uống rượu nha “ Nàng không biết thanh âm nhỏ nhẹ như vậy có bao nhiêu phần hấp dẫn hấn

“Ừ... Không được, ta muốn kiểm tra toàn diện một lần.” Hấn thấp giọng rù rì. Đúng vậy, hôm nay hấn nhất định phải kiểm tra “toàn diện”nàng cho thật tốt, phải thấy rõ nam nhân trong lòng nàng rút cục là ai

Không chỉ dùng mũi kiểm tra hơi thở của nàng, hấn cào muốn dùng đôi môi ôn nhu mà nếm thử cho thật tốt, hấn hôn lên vành tai mềm mại, lướt qua cổ nàng rồi hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng .

Lưỡi của hấn luồn vào sâu trong đôi môi của nàng, nhẹ nhàng tách môi nàng ra, tinh tế thưởng thức hương thơm trong miệng nàng. Thân thể mềm mại của nàng như có ma lực hấp dẫn làm cho hấn không thể rời ra

Bụi Tuấn Nam mỗi một động tác đều làm Ki Diệu say mê, nàng biết đây mới là nam nhân nàng muốn, khi hấn hôn nàng, nàng không hề có ý định chống cự, ngược lại nàng còn có vẻ mong đợi.(phi lễ chó nhìn, chó nhìn.... chó.... nhìn....a * ai đó nước dãi nhỏ tong tong *)

Hai người cứ như vậy hôn nhau, hai thân thể dính sát vào nhau như gắn keo, không bao giờ có thể tách ra. Hai người cứ như vậy ở trên salon dây dưa

Hấn vừa hôn, vừa cởi quần áo, vùi đầu vào trước ngực nàng tận tình bú mót .

“Ngươi thật là hư, còn dám nói không uống rượu sao? ” Nàng nếu như không uống rượu, hấn làm sao có thể say đến như thế, chẳng vắng không dứt?

“A! Người ta... Thật không có uống mà.” Nàng hờn dỗi, muốn yêu nàng có thể, nhưng không thể vu có cho nàng nha.

Thanh âm của nàng yêu mị như thế, ánh mắt vô tội như vậy làm cho hắn không nhịn được nữa rồi

Tuần Nam ôm lấy nàng, hai tay nâng hông của nàng lên, lấy chân nàng vòng qua hông hắn.

“A!” động tác đột nhiên như vậy làm cho Kì diệu kêu lên một tiếng sợ hãi, thân thể áp chặt vào người hắn, nhỏ giọng hỏi “Người muốn đi đâu?”

“Lên giường a.” Sợ nàng cảm lạnh, vẫn là đem nàng lên giường tốt hơn, Nhưng nguyên nhân chính là ghế sa lon quá nhỏ, căn bản không đủ hắn phát huy.

Cơ thể to lớn của hắn dính chặt vào nàng, không kiềm chế được mà mang theo dục vọng cùng yêu thương, mãnh liệt tiến vào sâu bên trong nàng g...

“A ——” hai tay nàng vịn thật chặt vào lưng hắn

“Người yêu ta sao?” Thanh âm cùng động tác của hắn ngày càng cuồng dã.

Hắn chạy nước rút bên trong nàng giống như muốn đắm chìm vào bên trong nàng không muốn rời ra.

“A...” Nàng dùng âm thanh quỵến rũ mê hồn nhất để thay cho câu trả lời

Lúc này, Dương Khải mới từ quầy rượu trở về nhà mình, đang ảo não vì mình nhất thời vọng động, hù Kì Diệu chạy mất.

Đẩy cửa ra mới phát hiện của tại sao lại không có khóa ?

“Người đã về rồi?” Trong phòng Tĩnh Hương vừa nghe tiếng cửa mở, lập tức ra đón n.

“Người tại sao lại ở đây?” Dương Khải kinh ngạc nhìn nàng. sau đó hắn nhớ là ngày trước đã đánh cho Tĩnh Hương một cái chìa khóa, nhưng nàng chưa bao giờ tự ý vào nhà hắn

“Đây là nhà của chúng ta mà “Tĩnh Hương cười ngọt ngào, ôn nhu giúp hắn bỏ áo khoác.

“Ta đã nói rất rõ ràng, chuyện giữa chúng ta đã kết thúc.” Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng.

“Là sao? Người bỏ ta thật sao?” Tĩnh Hương mặc một bộ đồ ngủ đen kêu gọi. Ở cùng với hắn lâu như vậy đây đâu phải là lần đầu tiên nói chia tay nhưng chỉ cần nàng giờ chiều này, cuối cùng đâu lại hoàn đó

Dương Khải đẩy nàng ra, lực đạo thật mạnh, làm hại Tĩnh Hương không cẩn thận ngã ở trên ghế sa lon.

“Cái chìa khóa để lại, người đi đi.” Hắn quyết định muốn vứt bỏ quá khứ trước kia, dĩ nhiên trong cái quá khứ đó có cả nàng.

“Không thể nào!” Dương Khải lạnh lùng làm Tĩnh Hương tổn thương, nàng điên cuồng hét lên. “Người không thể nào đối với ta như vậy, chúng ta ở chung một chỗ nhiều năm như vậy không phải là rất tốt sao? Người thích làm gì cũng được nhưng không được vứt bỏ ta “

“Tĩnh Hương, ta bây giờ không muốn sống cuộc sống như thế, người cũng nên đi tìm một người có thể tin tưởng được “

“Không! Ta chỉ muốn người, Dương Khải, ta không thể không có người —— “

“Cứ cố chấp như vậy đối với cả ta và người đều không có.” Dương Khải lạnh lùng nói, hắn không muốn cùng nàng dây dưa nữa.

“Tại sao người phải chia tay với ta ? Ta không đáp ứng.” Tĩnh Hương chỉ vào hắn, mắt bình tĩnh hét lên. “Dương Khải, ta sẽ không để cho người rời ta.”

“Thật xin lỗi, quyết định không ở trong tay người, giữa chúng ta vốn không phải là tình yêu nam nữ, người tình ta nguyện, hợp tác, không hợp thì tán, mọi người sau này còn có thể làm bằng hữu, chẳng lẽ người muốn ép ta trở mặt?” nữ nhân càng khóc lớn, nam nhân càng kiên định.

Ngày xưa ôn nhu như vậy bây giờ lại trở mặt thành con người khác, cho dù không phải tình cảm sâu đậm cũng đâu thể nói đi là đi như vậy?

Nàng không hiểu Dương Khải tại sao lại vô tình như thế, hay là do nàng chưa từng hiểu rõ quá hắn? Không, nàng không phục.

“Ta biết, nhất định là bởi vì nàng!” Tĩnh Hương trên mặt hiện lên vẻ âm tàn. “Nhất định là do nữ nhân Nhan Kì Diệu kia, đồ hồ ly tinh đó muốn người bỏ ta có phải không?

“Người không nên nói loạn, chuyện của chúng ta không liên quan tới nàng” Dương Khải quay đầu đi chỗ khác.

“Ta không có nói loạn. Người đừng cho là ta không biết, mấy ngày qua các người ở chung một chỗ, khuya hôm nay còn đi tới hồ làm những chuyện gì...” Tĩnh Hương không nhịn được đem toàn bộ nói ra.

Mấy ngày qua nàng vẫn phái người theo dõi Dương Khải, dĩ nhiên đối với hành tung của bọn họ rõ ràng.

“Ngươi theo dõi ta?” Dương Khải xoay người lại, đôi mắt căm tức nàng.

Tĩnh Hương không có bỏ qua bất kỳ một tia biến hóa nào của hắn. “Quả nhiên là nàng?”

Những năm gần đây Dương Khải ngoài trừ Tĩnh Hương, ở ngoài cũng có không ít nữ nhân, nhưng Tĩnh Hương vẫn bỏ qua, bởi vì nàng vẫn tin tưởng, Dương Khải cuối cùng có một ngày sẽ thuộc về nàng.

Thảm thay, qua nhiều năm nhẫn nại cùng đợi chờ, vì đâu nữ nhân kia vừa xuất hiện đã phá hư tất

“Ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào cướp ngươi đi, ta tuyệt đối sẽ không cho phép!” Tĩnh Hương vừa điên cuồng hét lên, vừa cầm lấy áo khoác ngoài lao ra ngoài cửa.

Nếu xuất hiện trở ngại thì phải xử lý như thế nào? Cách làm nguyên thủy nhất là phải loại bỏ nó!

Trải qua một đêm nhiệt tình kịch chiến, Kì Diệu ôn nhu trong lòng Tuấn Nam khoan khoái tỉnh lại, lồng ngực cường tráng của hắn dán chặt lấy lưng nàng, hai cánh tay vững chắc đem nàng ôm chặt lấy

Bất quá, khi kích tình ngọt ngào từ từ mất đi, nàng bắt đầu cảm thấy bất an.

“Tuấn Nam, ngươi nói... Chúng ta như vậy... Làm như thế nào cùng Hạ Lộ giải thích cho phải đây?” Cái đầu nhỏ nhỏ của nàng bắt đầu lo lắng chuyện này.

“Hô ——” bị dưới chỉ truyền tới tiếng hít thở.

Kỳ quái, Tuấn Nam tại sao không có đáp lại nàng? Xem ra, hắn nhất định cũng rất phiền não.

“Tuấn Nam, ngươi nói nên làm cái gì bây giờ! Chúng ta làm sao cùng Hạ Lộ giải thích, ngươi nói, nàng có phải sẽ rất tức giận hay không a?” Nàng hơi lay nhẹ thân thể của hắn

“Dạ... Đây sẽ có cách giải thích, không nên lộn xộn Hô ——” đang ngủ say hắn tùy tiện đáp một câu, tiếp tục ôm nàng “ngủ đi”

Khi Diệu nghiêng người, mới phát hiện thì ra hắn căn bản không hề tỉnh lại

Ai! Quả nhiên chuyện này cùng trong phim ảnh giống nhau, làm xong việc, nam nhân luôn an tâm mà ngủ, mà nữ nhân lại bắt đầu lo lắng.

Bất quá, nhìn bộ dáng của hắn ngủ say như vậy, nàng không đành lòng trách móc nặng nề. Huống chi, hắn tối hôm qua thật sự là rất sức quyến rũ! Nghĩ như vậy, gương mặt của nàng không khỏi đỏ lên, vùi vào chăn bông len lén cười.

A! Đúng rồi. Trước kia khi nàng rời giường, luôn gọi hắn mang bữa sáng cho nàng, hôm nay phải không cũng nên đổi lại một chút!

Đúng, từ nay về sau, nàng nhất định phải ôn nhu làm chức vụ một tiểu nữ nhân.

Nàng đầu tiên đem chân vươn ra khỏi chăn. “Ồ — lạnh quá đó.” Rồi lập tức rút lại vào trong chăn.

Thì ra là mùa đông đứng lên mua bữa sáng là một việc thống khổ như vậy! Hay là bỏ đi vậy? Không được! Tuấn Nam vì nàng bao nhiêu năm mua bữa sáng cũng không có oán trách một câu, nàng làm sao có thể nói bỏ là bỏ như vậy?

Quyết định xong, nàng cắn răng, lén lút rời khỏi chăn, thay đổi ý phục, len lén đi ra ngoài.

Nàng muốn làm cho hắn ngạc nhiên, khi hắn tỉnh lại thì đã có một bữa ăn thịnh soạn chờ hắn. Nàng muốn cho Tuấn Nam biết, nàng cũng có thể làm một hiền thê lương mẫu.

Kì Diệu mặc áo khoác ngoài, nhẹ nhàng đóng kín cửa, đang định đi ra đầu hẻm mua bữa sáng, lại bị thanh âm một nữ nhân ở sau gọi giật lại

“Ngươi đứng lại đó cho ta!” thanh âm tràn đầy tức giận.

Là gọi nàng sao? Kì Diệu quay đầu lại. Ừ, nữ nhân kia có chút quen quen! Nàng nhìn kỹ lại —— di! Đây không phải là Tĩnh Hương sao?

Chẳng qua là nàng ta bây giờ diện mạo dữ tợn, thật hoàn toàn không giống nữ nhân ngày đó nàng gặp. Không nghĩ tới khi không hóa trang lại khác đến như vậy.

“Ngươi là —— Tĩnh Hương tiểu thư sao? Ý thật là, không nhận ra ngươi.” Kì Diệu hôm nay tâm tình tốt, nói chuyện cũng thật hàm súc, trong nàng ta như vậy nàng nhận ra là rất giỏi rồi nha!

“Ngươi chính là đồ hồ ly tinh!” Tĩnh Hương hung hăng nhìn chằm chằm nàng, chia về phía nàng chửi ầm lên. “Ngươi là nữ nhân không biết xấu hổ.”

Wow xiết! Có làm hay không a! Chẳng qua là không nhận ra nàng, liền mắng người ta không biết xấu hổ?

“Này, tiểu thư, ngươi không phải là quá đáng sao?” May mà mới sáng sớm chưa có ai qua lại nha, nếu không lại làm cho mọi người hiểu lầm rồi, thật mất mặt a

Kì Diệu vừa mới dứt lời, chỉ thấy Tình Hương cất bước về phía trước, một bạt tai liền rơi xuống mặt nàng.

Wow chết tiệt... Đau quá! Mùa đông bị bạt tai rất đau. Bất quá đây không phải là trọng điểm, nàng Nhan Kì Diệu từ lúc chào đời tới nay chưa từng bị ai đánh như vậy, , nàng hôm nay nhất định phải cùng nàng ta liều mạng.

“Ngươi là nữ nhân điên ——” hì Diệu ngẩng đầu, lại phát hiện Tình Hương trên mặt tái nhợt tràn đầy nước mắt, wow! Như vậy thoát nhìn càng giống quý.

“Cũng là bởi vì ngươi!” Tình Hương gần như điên cuồng lên án. “Cũng là bởi vì ngươi, Dương Khải mới bỏ rơi ta, ta đi theo hắn nhiều năm như vậy, hắn chưa từng tuyệt tình như vậy, bây giờ, cũng bởi vì ngươi, hắn lại muốn chia tay. Tất cả đều là tại ngươi! Nếu ngươi biến mất thì tốt rồi ——”

Mất đi lý tính Tình Hương phát điên giữ chặt hai tay Kì Diệu kéo về sau

“Buông! Ngươi hiểu lầm rồi!” Nguyên lai là bởi vì Dương Khải không dạy dỗ tốt nữ nhân của mình, hại nàng mang họa.

Tình Hương nhất định rất yêu Dương Khải, mới có thể mất đi lý trí. Khoan hãy nói, chuyện này nàng quả thật cũng có chút trách nhiệm, cũng là bởi vì nàng đầu óc không rõ ràng lắm, mới chịu đáp ứng Dương Khải.

“Tình Hương, ngươi hãy nghe ta nói, ngươi hiểu lầm a! Ta cùng Dương Khải căn bản không có gì...”, Tình Hương hoàn toàn nghe không nghe Kì Diệu giải thích.

Trời ạ! Nàng chẳng qua là muốn đi mua bữa sáng, làm sao lại biến thành như vậy?” Tiểu thư, ngươi hãy nghe ta nói —— “

“Ngươi câm miệng lại cho ta! Ta đã điều tra qua, cũng là bởi vì ngươi, Dương Khải vì ngươi mà vứt bỏ ta? Không! Ta muốn ngươi biến mất, ta muốn ngươi biến mất ——” Tình Hương hai mắt đỏ lên, có thể thấy được nàng đã mất đi lý trí.

“Buông nàng ra!” Lúc này Tuấn Nam vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy lớn tiếng tiếng hét.

Hắn tỉnh dậy thấy Kì Diệu không còn ở bên, bên cạnh lại có tờ giấy ghi “Ta đi mua bữa ăn sáng”, nhưng bởi vì nàng đi quá lâu, nên hắn đi xuống lầu tìm nàng, không nghĩ tới đúng lúc thấy cảnh tượng như vậy.

Lúc này, một chiếc xe từ đằng xa đi tới, Tình Hương khé mắt liếc thấy chiếc xe kia, lại hung hăng nhìn chăm chăm Kì Diệu. “Chỉ cần ngươi biến mất là tốt.” Tình Hương âm lãnh cười, sau đó hai tay bắt được cánh tay Kì Diệu, dùng sức đẩy nàng ra giữa đường ——

“Bíp bip!” Tiếng còi xe mảnh liệt vang lên

Mất thấy chiếc xe sắp đụng phải Kì Diệu, Tuấn Nam nhào tới đẩy nàng ra nhưng chính hắn lại bị chiếc xe kia tông vào, văng ra xa

Tuấn Nam —— Kì Diệu che miệng, nhưng không cách nào kêu ra tiếng.

Nàng chạy về phía trước ôm chặt hắn, chỉ có thể không ngừng đau lòng gọi tên của hắn. “Tuấn Nam... Tuấn Nam...”

Hắn mở mắt ra, thấy khuôn mặt Kì Diệu lo lắng, miễn cưỡng cười trấn an nàng.

“Yên tâm, không có chuyện gì, ta rất khỏe, bất quá...” Hắn không muốn nữ nhân hắn yêu mến lo lắng rơi lệ vì hắn, chỉ hy vọng nàng nhanh chóng gọi xe cứu thương mà thôi. “Ta không sao, cùng lắm chỉ gãy xương mà thôi.....”

Lời còn chưa nói hết, Bùi Tuấn Nam đã bất tỉnh

“Tuấn Nam, ngươi tỉnh lại đi a!” Kì Diệu không ngừng gọi hắn.

“Tiểu thư, vị tiên sinh này đã gãy xương, ngươi không nên lắc hắn như vậy, nhanh gọi xe cứu thương đưa hắn tới bệnh viện đi!” Tài xế ở một bên vội vã nhắc nhở.

“Đồ, dạ, phải” Kì Diệu giờ mới hiểu được, Tuấn Nam trước kia thường hay cười nàng không có kiến thức, không chịu nói đạo lý. Nàng luôn mang đến cho hắn nhiều lo lắng, ngồi nhìn hắn xoay qua xoay lại còn bản thân thì ung dung hưởng thụ sự chiều chuộng của hắn cho hắn mang đến rất nhiều tai nạn, tề đại vênh lên, luôn là thụ chiều chuộng của hắn

Trong lúc đợi xe cứu thương nàng không ngừng rơi lệ, nàng hối hận, hối hận lắm rồi..

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Nam VS Dã Tiểu Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Trên giường bệnh, nhìn người yêu đang ngủ say, Ki Diệu không khỏi cảm thấy khổ sở

May mà lúc đó chiếc xe đã đi chậm lại nên Tuấn Nam chỉ bị xây xát một chút, chân trái tuy bị gãy nhưng đã băng bó lại cũng không có gì đáng ngại

Nàng cúi đầu, đôi môi hôn nhẹ lên tay của hắn, sợ đánh thức hắn, dùng thanh âm mềm mại nói : “Tuấn Nam, ta bây giờ mới biết được, người đối với ta quan trọng đến cỡ nào, ta sau này sẽ thật tốt với người. Người phải nhanh khỏe lên nha, chờ người xuất viện ta mỗi ngày sẽ mua đồ ăn bồi bổ cho người thật tốt “.

“Tuấn Nam, yên tâm, ta sau này nhất định sẽ đối với người thật tốt, những ngày an nhàn của người sắp tới rồi ...” Ki Diệu nắm tay của hắn, lần tỏ tình này ngay cả nàng nghe cũng rất cảm động, nếu như Tuấn Nam nghe được những lời này không chừng sẽ cảm động phát khóc

Lúc này. Cửa phòng bệnh “ cạch” một tiếng mở ra, Ki Diệu quay đầu lại

“Hạ Lộ?”

“Ta nhận được điện thoại của người lập tức đến đây. Tuấn Nam hắn thế nào?” Hạ Lộ mặt không chút thay đổi đi đến, giọng nói cùng vẻ mặt của lạnh lùng.

“Đã không có chuyện gì —— ngoại trừ trên người có vài chỗ ngoại thương, não không có chấn động, chân trái bó bột , bác sĩ nói quan sát mấy ngày là có thể xuất viện.”

Ngoại thương? Bó bột ? Như vậy gọi là không có chuyện gì?

“Người có thể đi, nơi này có ta tới chiếu cố hắn là được.” Hạ Lộ đứng nguyên tại chỗ, lạnh lùng nhìn nàng.

“Ta... Không, ta không thể đi, ta phải ở chỗ này chăm sóc hắn.” Đột nhiên nghe được lời của Hạ Lộ, Ki Diệu cảm thấy kinh hoàng không giải thích được, nhưng kiên trì không nhượng bộ.”Hắn là bởi vì ta mà bị thương, ta muốn lưu lại chiếu cố hắn.”

Thấy Ki Diệu kiên trì, Hạ Lộ xoay người, bỏ lại một câu.”Chúng ta đi ra bên ngoài nói.”

Ki Diệu hít sâu một hơi, cũng tốt, thừa cơ hội này, mọi người ngồi xuống nói chuyện một chút , tuy ban đầu nàng ngu ngốc, đem Hạ Lộ giới thiệu cho Tuấn Nam, nhưng chuyện phát triển mức này, nàng không thể trốn tránh nữa, cũng không thể rút lui.

Ở bệnh viện ngoài hành lang, gió gào thét liên hồi, hai nữ nhân mặt đối mặt, không khí tựa hồ ngưng trọng lại .

Hạ Lộ không nói, trầm mặc đến đáng sợ. Đây là lần thứ hai trong một ngày Ki Diệu bắt gặp ánh mắt ai oán như vậy

“Ta biết người nhất định muốn hỏi ta ——” Ki Diệu quyết định thẳng thắn nói

“Ta chuyện gì cũng không muốn hỏi, ta cũng không muốn biết.” Hạ Lộ không cần nói cũng đoán được hôm qua xảy ra chuyện gì, nếu không tại sao sáng sớm Ki Diệu lại cùng Tuấn Nam ở chung một chỗ .”Ta không muốn biết chuyện gì xảy ra, ta chỉ hy vọng người cách xa Tuấn Nam ra một chút. Người đi đi! Ta sẽ chiếu cố hắn.”

“Không, ta nói rồi, hắn là bởi vì ta mới bị thương, ta phải lưu ở bên cạnh hắn...”

“Đủ rồi! Người có tư cách gì nói chiếu cố hắn?” Hạ Lộ bình tĩnh, kích động tấn công.”Người tại sao phải chiếu cố hắn? Người đã quên ban đầu là người đem hắn đây cho ta, bây giờ tại sao lại muốn tới phá hư hạnh phúc của ta? Đừng tưởng rằng chỉ có người có năng lực làm cho hắn vui vẻ. Những năm gần đây người chỉ là lợi dụng sự quan tâm của hắn chứ không hề yêu hắn. Bây giờ người mất đi hắn, phát hiện không có ai để hành hạ nữa thì cảm thấy không cam lòng có phải không? Người chẳng qua là không nỡ đánh mất một kẻ giúp việc không công mà thôi !”

“Không phải như thế ——” nàng chưa từng lợi dụng quá Tuấn Nam, cũng không phải là bởi vì không cam lòng, nàng lúc đó ngu ngốc như vậy là bởi nàng không có phát hiện nàng yêu hắn nhiều như thế nào.

Đối mặt với ánh mắt của Hạ Lộ, nàng thiếu chút nữa không chống đỡ được. Không nghĩ tới người bạn tốt của nàng lại có thể thay đổi như vậy, so với Tình Hương chỉ có hơn chứ không có kém .

“Người tại vì không thể tự lo được cho bản thân mới đeo bám hắn, người vì ích kỷ mà muốn đoạt đi hạnh phúc của ta? ” Hạ Lộ gầm thét, ngay cả ánh mắt cũng lộ ra lực sát thương.

“Hạ Lộ, ta thật xin lỗi người... Người là bạn tốt của ta, ta không cố ý xúc phạm người, tin ta đi, ta không cố ý làm người thương tâm, cũng không phải là không cam lòng như người nghĩ. Ta đã suy nghĩ rất lâu mới quyết định nói với người, Hạ Lộ, ta...”

Hạ Lộ che lỗ tai, không muốn nghe Ki Diệu nói bất kỳ một câu nào, nàng sợ quyết tâm của mình sẽ dao động. Nàng tình yêu của nàng chẳng qua là dùng lời nói dối miễn cưỡng tạo thành, nhưng cho dù xa vời, nàng vẫn tin mình có cơ hội, bất kể là dùng phương pháp hay thủ đoạn nào nàng cũng phải đánh chiến thắng trong trận đấu này.

“Không cần nói nữa. Ban đầu là người đem hấn đẩy tới bên cạnh ta, bây giờ, ta vô luận như thế nào cũng sẽ không để người cướp hấn đi!” Hạ Lộ cầm hai cánh tay của nàng, ra sức đem nàng đẩy vào bức tường bên cạnh.

Ki Diệu ngã ngồi dưới đất, bả vai bị đụng vào vách tường đau điếng. Nàng ôm bả vai, vẻ mặt không dám tin nhìn Hạ Lộ, nước mắt rơi không phải vì đau đớn mà vì nàng không thể nghĩ tới bạn tốt của nàng lại có thể đối xử với nàng như vậy.

“Người biết không? Ta hôm nay rất xui xẻo...” Ki Diệu bộ dạng phục tùng, lầm bầm nói: “Hôm nay, là lần thứ hai có người nắm ta như vậy, lần đầu tiên ta bị đẩy ra đường lớn, bây giờ lại bị đẩy vào tường, nhưng lần này ta đặc biệt đau. Bởi vì người làm tổn thương ta lại chính là bạn thân nhất của ta...”

Hạ Lộ cũng bị hành động của bản thân làm cho sợ hết hồn, nhưng ngay sau đó nàng lại tự biện hộ cho mình,. “Là người thương tổn ta trước!”

“Người yên tâm, ta sẽ không làm thương tổn người nữa” Khi Diệu cảm thấy thật đau lòng, thật thất vọng.

Bây giờ, nàng thật biến thành đầu heo, yêu nữ phá hư hạnh phúc của người khác.

“Hừ!” Hạ Lộ dời ánh mắt đi, không dám đối mặt với ánh mắt của Ki Diệu, quay đầu đi vào phòng bệnh.

Một mình nàng ngồi ở trước giường bệnh của Tuấn Nam, trong đầu lại không ngừng hiện lên ánh mắt thương tâm của Ki Diệu, Hạ Lộ mãnh liệt lắc đầu, không ngừng thuyết phục chính mình không sai. Là lỗi của Ki Diệu lỗi, không phải lỗi của nàng!

Ki Diệu đứng ở ngoài phòng bệnh, do dự chốc lát, vẫn lựa chọn rời đi.

Có lẽ, thật sự là nàng quá ngây thơ rồi, cho là mọi người ngồi xuống “Nói chuyện một chút” là có thể giải quyết vấn đề, dù sao tất cả mọi người đều là người lớn, huống chi Hạ Lộ là bạn tốt của nàng, không nghĩ nàng xuất thủ so với Tĩnh Hương còn ngoan độc hơn, làm bả vai của nàng đụng phải tường đau nhức.

Nhưng nàng khổ sở không phải vì vai đau, mà vì thấy Hạ Lộ như vậy. Ki Diệu biết mình nhất định làm thương tổn nàng rất sâu sắc, điều này cũng chứng tỏ Hạ Lộ nhất định là rất yêu Tuấn Nam.

Cho nên, nàng không nên ích kỷ như vậy, vì hạnh phúc của mình, mà ích kỷ bắt người khác phải thành toàn cho mình. Nếu như Hạ Lộ yêu Tuấn Nam như vậy, nàng có lý do gì tranh với nàng? Ban đầu chính nàng đáp ứng đem Tuấn Nam giới thiệu cho Hạ Lộ

Nếu như trận chiến tình yêu này nhất định phải có người tổn thương thì hãy để người đó là nàng đi!

Sáng nay nhiệt độ lại giảm xuống, Ki Diệu mặc hai chiếc áo lông, hai tầng áo khoác, hai tay mang cặp găng màu đỏ có hình con mèo nhỏ, toàn thân che phủ kín, đi vào phòng làm việc.

“Hắt xì!” Cho dù mặc nhiều như vậy, nàng vẫn hắt hơi một cái

“Tại sao? Cảm mạo à?” Ngốc muội lo lắng hỏi.

“Dạ, hắt xì! Hắt xì——” Ki Diệu rất phối hợp hắt xì hai tiếng nữa. Ai! Mấy ngày qua luôn ở ngoài trời hóng gió, không ốm mới lạ.

“Thiệt là, làm sao tất cả mọi người đều bị bệnh vậy, hôm nay Hạ Lộ cũng gọi điện xin nghỉ nói nàng còn đang ở bệnh viện!” Ngốc muội không biết chuyện gì xảy ra thán nhiên nói.

Ki Diệu cúi đầu, nàng biết, Hạ Lộ nhất định là ở bên cạnh chiếu cố Tuấn Nam, như vậy là tốt rồi, nàng an tâm.

“Đúng rồi, ngốc muội, cái công văn mấy ngày trước đâu?” Ki Diệu bỗng nhiên từ chỗ ngồi đứng lên hỏi.

“Cái gì công văn à?” Đang ăn điểm tâm, ngốc muội ngẩng đầu lên hỏi lại.

“Cái công văn tuyển người tình nguyện đi Hồng Kông à!”

“Nga, ở chỗ của ta à.” Ngốc muội từ ngăn kéo lôi ra một chồng công văn.”Hạ Lộ để ở của ta, kêu ta suy nghĩ thật kỹ, nhưng ta thật không muốn đi...”

“Cho ta.” Ki Diệu cầm lấy công văn, coi bao tay, tại chỗ điền tên liền viết tên mình lên đó “Ta đi!”

“Cái gì! Tiểu Diệu, người điền ư? Người chưa từng đi Hồng Kông ở đó lại không có thân nhân.”

“Không sao, nơi đó có Chanel, LV, PRADA, như vậy là đủ rồi.” Ki Diệu cười nói.

Nàng đã suy nghĩ cả đêm, chỉ có làm như vậy là tốt nhất với tất cả mọi người, cũng có thể đúng như mong muốn của Hạ Lộ khoing còn xuất hiện trước mặt bọn họ nữa và quan trọng hơn là chính nàng cũng không phải đối mặt với mọi chuyện nữa.

“Ngươi thật muốn đi, nhìn kĩ nội dung công văn đi nha, nếu đăng kí không thể hủy bỏ được nửa đâu, nếu không sẽ bị đuổi việc đó !” Ngốc muội cảm giận bất bình nói.”Cái này căn bản là phương pháp đuổi việc mới mà.”

“Không sao.” Nàng cười.

“Kì Diệu, ngươi...” Ngốc muội ngây người.

“Ta phải đi tìm quản lý.” Kì Diệu cầm lấy công văn đi ra khỏi phòng làm việc, hướng phòng quản lý đi tới.

Quản lý vừa nhìn thấy công văn, cao hứng đến nước mắt chảy ra, bởi vì lão bản mới vừa ra lệnh, nếu là không có nhân viên tự nguyện đi, liền kêu quản lý thu thập hành lý đi Hồng Kông.

“Thật tốt quá! Kì Diệu, cảm ơn ngươi giúp ta qua một kiếp nạn.” Quản lý cảm kích rơi nước mắt.”Nhưng, ngày mai sẽ phải lên đường, ngươi chuẩn bị sao?”

“Ngày mai sẽ phải lên đường? Nhanh như vậy nha...” Nàng sợ hết hồn, nàng vừa rồi không nhìn kỹ công văn, đến thời gian xuất phát cũng không thấy rõ.

“Quá nhanh là sao? Nếu không, hay là ta cùng lão bản thương lượng một chút, có thể kéo dài thêm vài ngày?”

“Không, không cần.” Nàng

Cực tuyệt ý tốt của quản lý, như vậy cũng tốt, tránh cho nàng có cơ hội hối hận.”” Ngày mai sao ?”

Trước khi tan sở, ngốc muội thừa dịp Kì Diệu không có ở đó, vội vàng gọi điện báo cho Hạ Lộ

Lúc này Hạ Lộ đang ở phòng ăn bệnh viện mua bữa tối, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

“Này?” Hạ Lộ nhắc điện thoại.

“Lộ, xảy ra một chuyện trọng đại, ngươi nói nên làm cái gì bây giờ?” Ngốc muội gấp gấp, ngay cả nói cũng không rõ ràng.

“Chuyện gì? Công ty đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Là Kì Diệu, nàng tự nguyện xin đi chi nhánh ở Hồng Kông, quản lý đã thông qua rồi.”

Hạ Lộ sững sốt một chút, túi đồ trên rơi xuống đất.”Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, hơn nữa ta khuyên thế nào cũng không được, ta không biết nên làm sao bây giờ, cho nên gọi điện tìm ngươi thương lượng!”

“Đó...” Hạ Lộ thân thể cúi xuống, cầm lấy cái túi.”Vậy thì tìm thời gian thích hợp mở tiệc chia tay đi “

” Cái gì mà tiệc chia tay a? Nàng ngày mai sẽ phải lên đường rồi. Hạ Lộ, ngươi làm sao có thể lạnh nhạt như vậy a? Ngươi đã quên mỗi lần ngươi mỗi lần đi trễ đều là tiểu Diệu quét thẻ cho ngươi, trước kia khi còn đi học mỗi lần thi cử đều do tiểu Diệu giúp ngươi làm bài. Lần trước ngươi uống say có kẻ khinh dễ ngươi cũng là tiểu Diệu giúp ngươi nha.... Chẳng lẽ ngươi đã quên hết rồi sao?”

“Nàng muốn đi Hồng Kông là chuyện của nàng, ta cũng không thể xen vào a! Nói như vậy có gì không đúng? Ta coi nàng là bạn tốt mới mở tiệc chia tay, nếu không kịp thì thôi đi, ngươi cũng không cần xen vào chuyện của nàng nữa “

“Không nghĩ tới ngươi lại có thể nói như thế? Lộ, ngươi làm cho ta thật thất vọng, đừng tưởng ta không biết, ngươi vì một người đàn ông mà phản bội lại bạn tốt của mình, chẳng lẽ tình cảm bạn bè bao nhiêu năm của chúng ta chỉ đến thế thôi sao

“Ngươi đừng nói nữa !Là nàng phản bội ta trước ——” Hạ Lộ hốc mắt đỏ hoe.

Kì Diệu phản bội nàng trước —— Hạ Lộ ở trong lòng không ngừng tự nói với mình.

“Ba ” một tiếng, nàng vội vàng ngắt điện thoại, cầm túi đồ ra quầy tính tiền rồi quay trở lại phòng bệnh.

Như vậy nàng hẳn là phải rất cao hứng a, tình địch số một rời đi, không cần lo lắng nữa, nàng có thể độc chiếm Tuấn Nam, nàng phải rất cao hứng mới đúng nha

Nhưng là... Tại sao nàng một chút cao hứng cũng không có ? Là bởi vì những lời ngốc muội vừa nói sao?

Ngốc muội nói rất đúng, nàng tất cả đều đã quên. Kì Diệu từng vì nàng làm bao nhiêu chuyện như vậy, nàng tất cả đều quên trống trơn rồi? Vì tranh giành tình yêu nàng cái gì cũng có thể?

“Hạ Lộ, ngươi đang suy nghĩ gì vậy?” Tuấn Nam dựa vào đầu giường nhìn Hạ Lộ đang thất thần.

“A!” Hạ Lộ phục hồi tinh thần , mới phát hiện cốc sữa nàng cầm đã trào cả ra ngoài , vội vàng cầm khăn lau đi.

“Ngươi làm sao vậy?”

“Không có gì, ta chỉ nghĩ chút chuyện trong công ty thôi” Hạ Lộ miễn cưỡng cười.

“Vậy ngươi về công ty xem có chuyện gì không, ta có thể tự lo được. Đúng rồi , ngươi chẳng phải nói Kỉ Diệu hôm nay sẽ đến thăm ta sao ?”

Hạ Lộ nói với Hân Kỉ Diệu vì chăm sóc hân một môi, muốn về nhà ngủ, cho nên tìm Hạ Lộ tới .

“Đúng vậy a, nhưng nàng... Nàng buổi tối cùng Dương Khải có việc, không tới được.” Hạ Lộ lấp bắp nói.

“Nàng cùng Dương Khải ở chung một chỗ?” Tuấn Nam nhíu mày. Kỉ Diệu làm sao có thể cùng Dương Khải ở chung một chỗ, trải qua tối hôm qua, nàng làm sao có thể cùng Dương Khải ở chung một chỗ?” Chuyện này không thể nào!”

“Thật sự, nàng mới vừa gọi điện nói cho ta mà ” Sắc mặt của nàng hơi tái.

“Ta không tin, ngươi đem điện thoại cho ta!” Tuấn Nam giầy dựa muốn đứng lên.

“Tuấn Nam, ngươi đừng như vậy, nàng chỉ là có chút chuyện cần nói với Dương Khải thôi, ngươi để cho bọn họ nói chuyện đi, sáng mai nàng nhất định sẽ tới thăm ngươi.” Nàng trấn an Tuấn Nam, chỉ hết ngày mai, Kỉ Diệu sẽ biến mất, cho nên bằng bất cứ cách nào cũng không thể để hai người họ gặp nhau.

Tuấn Nam lúc này mới bình tĩnh lại. Nói cũng phải, hân nghĩ, Kỉ Diệu nhất định là đi tìm Dương Khải nói rõ mọi chuyện . Thiệt là, tại sao không đợi hân khỏe lại rồi cùng đi chứ? Vạn nhất Dương Khải không chịu buông tay, nàng liệu có mền lòng ?

Không, hân phải tin tưởng nàng, tin tưởng tình cảm của bọn họ. Kỉ Diệu nhất định là không muốn hân lo lắng mới gạt hân đi tìm Dương Khải nói chuyện . Cho nên, hân nhất định phải kiên nhẫn đợi đến ngày mai!

Uống thuốc xong hân nhanh chóng chìm vào giấc ngủ

Song tối nay, Nhan Kỉ Diệu cùng Hạ Lộ cả đêm không chợp mắt.

Kỉ Diệu bận rộn sửa sang lại hành lý, quần áo mùa đông rất nhiều, nàng đóng gói cũng tốn không ít thời gian

Mà Hạ Lộ thì nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, trong lòng không ngừng mâu thuẫn. Nàng nhớ lại lời của ngọc muội, chẳng lẽ tình cảm của các nàng bao năm qua cũng chỉ như vậy thôi sao? Giữa hai người đến tốt cùng là ai đúng, ai sai đây?

Trời còn chưa sáng, Hạ Lộ đã vội vàng rời nhà, đi đến bệnh viện, hôm nay là ngày rất quan trọng, tuyệt đối không được có bất kì sai lầm nào

Khi nàng mang bữa sáng tới lại phát hiện Tuấn Nam từ sáng đã dậy từ rất sớm .

Nàng sợ hết hồn.”Tại sao ngươi dậy sớm như vậy? ngủ thêm một chút nữa đi” Nàng thật hy vọng hân sẽ ngủ một giấc đến tận buổi trưa, chờ máy bay cất cánh rồi hãy tỉnh lại

“Ta ngủ không được.” Tuấn Nam xấu hổ cười.”Nói ra thì thật buồn cười, ta nghĩ hôm nay Kỉ Diệu đến thăm ta thì hứng khởi tới không ngủ được.”

“Ừ... Ngươi có muốn ăn chút gì hay không, ta mua cháo và sữa tới rồi .” Hạ Lộ né tránh chủ đề hân đang nói .

“Ngươi biết không? Biết nàng năm năm, ta mỗi ngày đều nhìn thấy nàng, nay mới hai ngày không gặp mà đã cảm thấy rất không bình thường, có phải ta rất kì quái không ? Tuấn Nam không ngừng nói.

Hạ Lộ cúi đầu nhìn túi đồ, đột nhiên thân thể cảm thấy vô lực, hai chân mềm nhũn ngồi xuống ghế. Có lẽ, tình cảm mà Tuấn Nam dành cho Tiểu Diệu thực sự rất sâu đậm, nàng không thể nào thay thế được .

“Ngươi thật sự yêu nàng như vậy sao?” Hạ Lộ cúi thấp đầu.

” Chính xác là một loại tình cảm ta cũng không thể nói rõ được , nhưng ta rất cần nàng, như kiểu nàng là một bộ phận của cơ thể ta vậy, không thể tách rời .” Có lẽ ở trong bệnh viện lâu quá làm cho hân trở nên triết lý như vậy.

“Nghe không hiểu.” Hạ Lộ nhìn xuống đất, không ngừng mà đầu.

“Nói như vậy chắc ngươi không hiểu, thế này nhé, nếu không có tình yêu người ta vẫn sống, nhưng nếu không có không khí thì ngươi không thể sống nổi dù chỉ là một phút. Nàng giống như không khí vậy, tồn tại bên cạnh ta một cách hoàn toàn tự nhiên nhưng nếu thiếu đi lại không thể sống được .”

” Ngươi không thấy nàng giống như đang lợi dụng ngươi ư, nàng hoàn toàn không có làm gì cho ngươi cả?.” Hạ Lộ có chút ghen ngào.

“Không, nàng chưa từng lợi dụng ai cả, đầu óc của nàng rất đơn giản nên không hiểu những thứ tính toán phức tạp như vậy đâu, nàng ngay cả phép chia mười số cũng không biết nữa. Ha ha, nếu không phải là ta giúp nàng, nàng căn bản còn không thể tốt nghiệp.” Tuấn Nam nhớ tới những chuyện trước kia, bất chợt mỉm cười. “Nàng chẳng qua là không hiểu tình yêu là gì, may cho nàng gặp một nam nhân tốt như ta, nhưng nàng lại hoàn toàn không hiểu rõ tình cảm của mình, may là rút cục nàng cũng đã nhận ra.”

“Này đáng sao?” ở hiện tại không còn ai chờ đợi một tình yêu đến năm năm như vậy? đây là chuyện mà Hạ Lộ không thể hiểu được

“Dĩ nhiên đáng, ta vĩnh viễn không quên được lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng của nàng ở lan can tầng thượng, dưới ánh mặt trời nàng như tỏa sáng vậy, sau đó nàng ngẩng đầu nói với ta: ‘Người có phiền hay không a? ...’ Tuấn Nam nhớ lại đoạn kí ức ngọt ngào đó.

Đủ rồi, nam nhân này có vấn đề a? Hạ Lộ hét lên. “Đừng nói nữa, người nhanh đuổi theo nàng đi!”

“A? Người nói gì?” Tuấn Nam sực tỉnh.

” Sáng hôm nay nàng bay đi Hồng Kông, mau đuổi theo nàng đi.” Hạ Lộ bắt đầu dĩ nói ra hết thảy.

Không còn cách nào khác, nàng hoàn toàn không thể hiểu nổi hai người này nữa, Nhìn qua thì không phải tình yêu nhưng lại mãnh liệt hơn bất cứ tình yêu nào nàng biết, đối với hai kẻ như thế nàng chỉ còn cách giờ tay đầu hàng.

Hạ Lộ phát hiện mình đã quá ngây thơ, cho rằng Nhan Ki Diệu đi Hồng Kông là có thể chia rẽ bọn họ, nàng sai lầm rồi, bây giờ nàng tin tưởng cho dù Tiểu Diệu đi tới Bắc Cực, Bùi Tuấn Nam cả hai chân có bị bó bột cũng nhất định sẽ đuổi theo đem nàng về

Mà nàng: Hạ Lộ, tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn họ

Tiểu Diệu, ta thật hâm mộ người, vì ta ích kỷ hại các người, thật xin lỗi. (hix giờ còn ai ghét Hạ Lộ không? Ta vốn không thấy ghét nàng ta từ đầu, con người ai chẳng có lúc sai lầm, quan trọng là phải nhận ra và sửa sai thôi, nếu hoàn hảo quá cũng không hay nha)

Hạ Lộ thật lòng chúc phúc cho bọn họ. Bất quá, điều này còn phải chờ Tuấn Nam đuổi kịp rồi mới tính tiếp!

Ki Diệu đeo ba lô, đi vào cửa hàng bách hóa, muốn mua chút vật dụng hàng ngày.

Nàng đứng ở trong bách hóa, hai mắt nhìn xa xăm về phía trước

Nhớ trước kia, nàng thường kéo Tuấn Nam tới bách hóa này

“Thiệt là, tại sao lại nghĩ tới hần.” Nàng lắc mạnh đầu mình

“Đồ nữa nữa ~ đồ nữa nữa ~” tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Nàng nhìn số gọi tới, nhắc máy trả lời: “Uy? Ngốc muội a?”

“Ki Diệu, người ở đâu? Lên máy bay rồi sao?” Ngốc muội thanh âm dồn dập.

“Không có, còn một lát nữa máy bay mới cất cánh, ta đi cửa hàng bách hóa mua chút đồ đã.” Nàng vừa nói vừa đi tiếp

“Cửa hàng bách hóa! ?” Ngốc muội lớn tiếng phục nói

“Đúng vậy, người lớn tiếng như vậy làm chi, tai ta sắp bị người làm điếc rồi.” Nàng xoa xoa lỗ tai.

“Ki Diệu, người không nên đi nha, ta sẽ rất nhớ người...”

” Hồng Kông gần như vậy, người có thể tới thăm ta! Hơn nữa ta cũng có thể trở lại thăm người mà.” Thiệt là, ngốc muội từ lúc nào trở nên biết làm nũng như vậy rồi?

“Kia —— người chuẩn bị xong chưa? Áo khoác có không? Nơi đó trời rất lạnh đó. Còn có, thuốc dạ dày, thuốc nhức đầu a người có mang đủ hay không?...”

Rất kỳ quái, những lời này tối qua ngốc muội đã nói với nàng không biết bao nhiêu lần nay còn hỏi lại nữa!

“Mang đủ rồi, ngốc muội, thời gian sắp hết rồi, ta còn phải mua ít đồ, chờ ta đến Hồng Kông sẽ gọi lại cho người.” Nàng xem đồng hồ đeo tay, thấy cũng đã muộn

“Chờ một chút! Người, người thật không cần ta ra phi trường tiễn a??”

“Tiểu thư, những lời này đã hỏi mười lần rồi, thật không cần mà.” Ki Diệu cười lắc đầu. “Bye——Bye!”

“Chờ một chút! Người... Cái kia...”

“Ta tốt lắm, đến Hồng Kông sẽ gọi điện thoại cho người, gấp lại sau!” Kì Diệu rút cục cũng cúp điện thoại.

Kì Diệu đi dạo chung quanh, mua mấy món đồ mỹ phẩm và thức ăn vặt, đi qua đi lại thể nào lại tới đứng quầy bán gang tay

Nàng đứng ở trước giá treo, nhìn đủ loại gang tay, nhớ lại lúc ấy Tuấn Nam mua gang tay cho nàng. Từng cảnh một lần lượt hiện lên trong đầu.

Nàng không tự chủ mím chặt môi, nàng rất muốn gõ đầu mình một cái, đã quyết định rồi đi tại sao trong tâm trí vẫn tràn ngập hình ảnh của hắn

“Đi? Tiểu thư, người lại tới mua bao tay?” Nhân viên bán hàng nhìn cái gang tay màu đỏ của nàng lập tức nhận ra là hàng của cửa hàng mình, cũng lập tức nhận ra nàng

.

Kì Diệu có chút ngượng ngùng gật đầu, rồi nhanh chóng cúi đầu xuống sợ mọi người nhìn thấy nước mắt của

“Tiểu thư người nhìn xem, bạn trai người đang chờ người nha” Nhân viên bán hàng đem ánh mắt nhìn ra sau rồi lại nói với nàng.” Haizzz ! Tiểu thư, bạn trai người đối với người thật tốt, bị thương như vậy mà vẫn đi bách hóa với người nha”

Nhân viên bán hàng về mặt cảm động, nhìn người đứng phía sau Kì Diệu, trên đùi hắn còn đang băng bó thạch cao trắng xóa, trong mắt lóe lên tia cảm động, hóa ra trên đời này vẫn còn loại nam nhân như thế a!!!

Kì Diệu về mặt nghi hoặc, theo ánh mắt của nhân viên bán hàng quay đầu lại nhìn ——

Nàng thấy một nam nhân một chân bó bột, một tay cầm cái nạng đang thở hổn hển sau lưng, nhìn thấy hắn tim nàng lại bắt đầu đập loạn

Thoạt nhìn, hắn dường như ở ngay sau nàng, vậy mà chớp mắt một cái lại thấy mờ ảo như giấc mộng

“Tại sao?” Nước mắt lại không ngừng rơi như vậy.”Tại sao... Ta chỉ chớp mắt lại có thể nhìn thấy người? Người rốt cục tại sao ở đây? ...” Kì Diệu nhìn thấy Tuấn Nam liền thông suốt mọi chuyện.

Nàng đang nói cái gì vậy? tại sao chớp mắt là có thể thấy hắn? May mà ngốc mọi giúp hắn tra xem nàng ở đâu, vừa biết tin hắn liền liều mạng tới đây ng.

“Nghe nói người muốn đi Hồng Kông, ta tới đưa người.” Hắn về mặt như không có gì xảy ra nói.

Hắn cố ý, ai bảo nàng hại hắn ngã gãy xương, lại còn muốn bỏ rơi hắn một mình chạy tới Hồng Kông sao? Không có cửa đâu !

“Người ——” nàng cắn môi, nước mắt nhìn hắn chầm chầm

“Ta có lễ vật muốn tặng cho người.” Tuấn Nam vừa nói, vừa nhìn qua một chút, sau đó lấy một cái khăn quàng cổ.”Ừ, lấy cái này đi “

Hắn một tay cầm khăn, một tay chống nạng đi tới chỗ nàng, tới nơi hắn nhẹ nhàng cầm khăn quàng lên cổ nàng :” Trời lạnh như vậy, nhanh quàng lên đi “

Kì Diệu cúi đầu, hai hàng nước mắt không ngừng rơi ra

“Đưa ngốc, chúng ta về nhà!” Tuấn Nam vỗ vỗ đầu của nàng

“Nhưng là ——” nàng ngẩng đầu.”Ta đã đổi công tác đến Hồng Kông...” Hôn nữa, máy bay sắp cất cánh rồi

“Người hại ta té thành như vậy, còn muốn chạy đi Hồng Kông? Người đi rồi ai chiếu cố ta ?” Tuấn Nam mở to hai mắt nhìn nàng chầm chầm

“vậy công việc của ta làm sao bây giờ, công ty quy định nếu đã nhận lời đi còn đổi ý sẽ bị đuổi việc a” Kì Diệu chu cái miệng nhỏ nhắn làm nũng. Thật ra thì, cho dù thất nghiệp cũng chẳng phải là vấn đề

“Khụ! Sợ cái gì?” Không biết làm tại sao, Tuấn Nam tựa hồ có chút đỏ mặt.”Ta... Công ty của ta vừa lúc thiếu một vị Bùi thái thái, người ngày mai đi đến đó đi”

Bùi thái thái!

“Đi thôi.” Tuấn Nam thúc giục nàng, hôm nay hắn cũng không có dư tay giúp nàng cầm đồ.

Nhân viên bán hàng cảm động đến phát khóc nói “.”Tiểu thư, bạn trai người đối với người thật là tốt, người phải biết quý trọng a”

u thư, bạn trai người đối với người thật rất tốt, người tốt hơn tốt quý trọng a.”

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng nàng đã thấy quen quen, hình như đã có người nói với nàng như vậy rồi thì phải

“Thật xin lỗi, hắn không phải là bạn trai của ta, ha ha...” Kì Diệu quay đầu thản nhiên cười.”Hắn là lão công của ta “

Nhan Kì Diệu kéo tay Tuấn Nam——không, là Tuấn Nam sai bước đem nàng kéo đi, dọc đường hắn còn nghe thấy một âm thanh ôn nhu nỉ non bên cạnh “Tuấn nam sau này ta sẽ đối với ngươi rất rất tốt”

**

Một năm sau, vào một đêm mùa đông rét mướt khác, nửa đêm chợt truyền đến tiếng trẻ con khóc.

“Wow... Wow...”

“Đây ——” Kì Diệu trở mình, trời ạ, tại sao lại khóc nữa, không phải là vừa mới ăn no sao?

Lạnh quá, nàng thật sự không rời được cái chăn ấm áp của nàng !

Làm sao bây giờ đâu? Có cách rồi !

Nàng đẩy đẩy nam nhân đang ngủ say bên cạnh. “Uy, lão công, ngươi có biết trẻ con nếu khóc nửa đêm thì phải dậy pha sữa hay không a?”

“Đạ... Có chuyện như vậy sao?” Ban ngày phải đi làm, về nhà lại phải chăm con, Bùi Tuấn Nam đã mệt đến không thể dậy nổi .

“Đáp án rất đơn giản, là như vậy ——” Nhan Kì Diệu dùng chân đá Bùi Tuấn Nam đang ngủ bên cạnh. “Lão công, đi pha sữa đi !”

Wow ha ha ha —— chiều này có phải rất lợi hại không! Nàng đá một cước. “Nhanh đi, nhanh đi!”

Tuấn Nam bị ép buộc bắt đắc dĩ rời khỏi giường, hai mắt nhắm tịt đi lục bình sữa, không nhận được oán trách nói “ngươi không phải trước kia nói sẽ đối xử rất tốt với ta sao?”

Kì Diệu không đáp, xoay người đưa lưng về phía hắn, khoe miệng không khỏi nhếch lên tạo thành một nụ cười mơ hồ.

Ha ha a —— loại lời nói lừa người trước khi kết hôn như vậy mà cũng tin a! Ha ha.

Ai nói nữ nhân ngu ngốc , nam nhân có đôi khi cũng rất ngu ngốc nha !

Bạn đang đọc truyện *Tuấn Nam VS Dã Tiểu Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.